virtual-project.eu

KARIN FOSSUM

DRAGĂ POONA

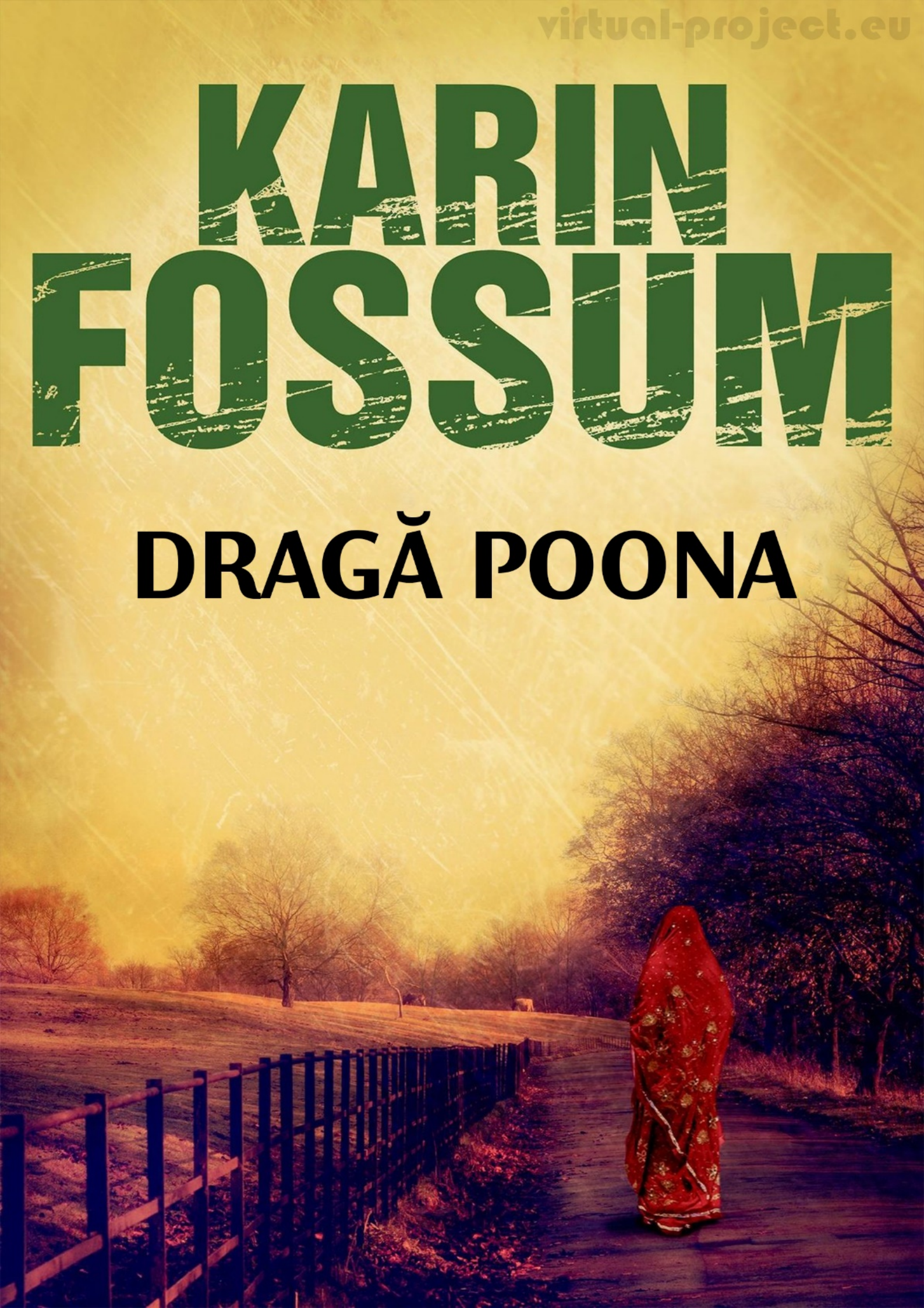

KARIN FOSSUM

DRAGĂ POONA

Original: *Elskede Poona*
[*The Indian Bride*] (2009)

Traducere din limba norvegiană de:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2020

Capitolul 1

Tăcerea e risipită de lătratul unui câine. Mama ridică privirea din chiuvetă și se uită pe fereastră. Lătratul îi iese câinelui din adâncul gâtlejului. Trupul lui negru, musculos, tremură de încântare.

Apoi îl vede pe fiul ei. Iese din Golful roșu, lăsând să cadă pe pământ o geantă albastră. Se uită spre geam, înregistrând silueta vagă a mamei sale. Se apropie de câine și îl dezleagă. Câinele se aruncă pe el. Se rostogolesc, aruncând pământ în toate părțile. Câinele mârâie, iar fiul îi șoptește afectuos la ureche cuvinte urâte. Uneori strigă cât poate de tare și lovește rotweillerul peste bot. În cele din urmă, se potolește. Se ridică încet în picioare. Își scutură pantalonii de praf. Se mai uită o dată spre fereastră. Câinele se ridică la rândul lui, ezitând, și se ferește de el, cu capul plecat, până când el îi permite să se apropie și să-i lingă supus colțurile gurii. Apoi fiul intră în bucătărie.

— Doamne, uite în ce hal ești!

Tricoul lui albastru e pătat de sânge. Mâinile îi sunt pline de tăieturi. Câinele l-a zgâriat și pe față.

— N-am văzut așa ceva! spune ea, pufnind cu furie. Lasă geanta aici. Spăl mai târziu.

El își încrucișează brațele zgâriate pe piept. Sunt puternice, la fel ca tot corpul lui. Are aproape 100 de kilograme și niciun strop de grăsime. Tocmai și-a folosit mușchii. Sunt încălziți.

— Calmează-te, îi spune. Mă ocup eu.

Nu-i vine să creadă. O să-și spele singur hainele?

— Unde ai fost? întreabă ea. Doar nu muncești de la șase la unșpe!

Fiul ei mormăie ceva, cu spatele la ea.

— Cu Ulla. Am stat cu copilul.

Ea îi privește spatele lat. Are părul foarte blond, ridicat ca o mătură. Are câteva șuvițe subțiri vopsite stacojiu, arată de parcă ar fi în flăcări.

Dispare pe scările care duc spre subsol. Ea aude cum pornește vechea mașină de spălat. Lasă apa să se scurgă din chiuvetă și se uită în curte. Câinele s-a întins, cu botul pe labe. Ultimele fâșii de lumină se sting. Fiul ei s-a întors și spune că se duce la duș.

— Duș, la ora asta? Dar de-abia ai venit de la sală!

Nu răspunde. Mai târziu, îl aude în baie, cu ecou, între dalele de faianță. Cântă. Ușa dulăpiorului se trântește. Probabil caută un plasture, prostuțul.

Mama zâmbește. Toată violența asta e de așteptat. Doar e bărbat. Ea nu va uita mai târziu episodul ăsta. Ultimul moment în care viața a fost bună.

•

Totul a început cu plecarea lui Gunder Jomann. Gunder s-a dus în India să-și găsească o soție. Când l-au întrebat, nu a spus că de aceea plecase. Abia dacă recunoștea și față de sine însuși. Era o călătorie menită să-l ajute să vadă lumea, explica el dacă-l întrebau colegii. Ce extravaganță! Nu cheltuia niciodată pentru el. Rar ieșea în oraș, nu accepta niciodată invitațiile la petrecerile de Crăciun, se ocupa de casă, de grădină sau de mașină. Din câte se știa, nu avusese niciodată o iubită. Gunder nu pleca urechea la bârfe. Era un om hotărât. Lent, fără îndoială, dar ajungea unde-și dorea fără agitație. Avea timpul de partea lui. În serile din cel de-al cincizeci și cincilea său an de viață ședea și răsfoia o carte – un cadou de la sora lui, Marie – *Oameni din toate popoarele.* Pentru că Gunder nu mergea niciodată decât la birou, o firmă mică și solidă care comercializa mașini agricole, ea se asigurase că el avea ocazia să vadă măcar în poze ce se întâmpla în lumea largă. Gunder citea cartea și răsfoia paginile cu ilustrații. Era fascinat de India. De femeile frumoase, cu puncte roșii pe frunte. Ochii conturați, zâmbetele jucăușe. Una

dintre ele îl privise din carte, iar el se pierduse în visare. Nimeni nu visa ca Gunder. Închidea ochii și zbura departe. Ea era ușoară ca o pană, în costumul roșu. Ochii ei erau atât de adânci și de întunecați, că păreau din sticlă neagră. Avea părul ascuns sub o eșarfă cu ciucuri aurii. Se uita la fotografie de luni de zile și îi devenea tot mai limpede că își dorea o soție indiană. Nu pentru că voia o femeie servilă, altruistă, ci pentru că voia pe cineva pe care să o poată prețui și adora. Femeile norvegiene nu voiau să fie adorate. Nu înțelesese niciodată ce vor. Nu-i lipsea nimic, din punctul lui de vedere. Avea casă, grădină, mașină, loc de muncă și o bucătărie bine dotată. Avea încălzire prin pardoseală în baie, televizor, video cu recorder, mașină de spălat, uscător electric, cuptor cu microunde, o inimă generoasă și un cont în bancă. Gunder înțelegea că existau și factori abstracți care influențau norocul în dragoste, nu era vreun imbecil. Dar nu îi erau de mare folos, dacă nu-i putea învăța sau cumpăra. Va veni și vremea ta, îi spusese mama lui, pe când era pe moarte, în spital. Tatăl lui murise cu niște ani înainte. Gunder crescuse cu două femei, cu mama și cu sora lui, Marie. Când mama lui împlinise 70 de ani, dezvoltase o tumoare pe creier și, perioade îndelungate, nu era ea însăși. El aștepta cu răbdare ca ea să redevină persoana pe care o cunoștea și o iubea. Va veni și vremea ta. Ești băiat bun, Gunder. Într-o bună zi, te va găsi o femeie.

Dar nu l-a găsit niciuna. Așa că și-a rezervat un zbor spre India. Știa că era o țară săracă. Poate că acolo avea să-și găsească o femeie care nu-și putea permite să-l refuze dacă-i propunea să-l urmeze în Norvegia, în casa lui drăguță, care-i aparținea. Ar fi plătit să vină și familia ei în vizită, dacă voiau. Nu dorea să despartă pe nimeni. Dacă avea o credință complicată, nu avea s-o împiedice să o practice. Puțini oameni aveau atâta răbdare ca Gunder. De și-ar găsi o soție!

Mai existau și alte opțiuni. Dar nu avea curajul să se urce într-un autobuz spre Polonia plin cu străini. Nu voia nici să sară într-un avion spre Thailanda. Erau prea multe zvonuri despre ce se petrecea acolo. El voia o femeie doar pentru el. Totul trebuia să fie despre el. Să stea și să răsfoiască niște cataloage cu fotografii și descrieri ale femeilor, sau să se uite la un ecran pe care acelea se ofereau, una după alta, era de neimaginat pentru Gunder. Nu ar fi reușit să se hotărască.

Lumina lămpii de citit îi încălzea începutul de chelie. Pe harta lumii, a găsit India și orașele sale principale: Madras, Bombay, New Delhi. Prefera un oraș la ocean. Mulți indieni vorbeau engleză, iar asta îl liniștea. Unii erau chiar creștini, zicea *Oameni din toate popoarele.* Ar fi fost o coincidență cât se poate de fericită să cunoască o femeie creștină, care vorbea bine engleza. Conta mai puțin dacă avea 20 sau 50 de ani. Nu se aștepta să aibă copii, nu era prea ambițios, dar dacă ea avea deja unul, l-ar fi acceptat ca parte din aranjament. S-ar fi putut târgui. În alte țări existau multe obiceiuri diferite de cele de acasă. Era dispus să plătească regește, dacă venea vorba de bani. Moștenirea sa după moartea mamei era considerabilă.

Mai întâi, trebuia să găsească o agenție de turism. Existau patru dintre care putea alege. Una se afla la mall și consta doar într-o tejghea de care te sprijineai și pe care puteai răsfoi niște broșuri. Gunder prefera să stea jos. Apoi, și-a amintit că Marie lăsase la un moment dat o broșură la el acasă, pentru a-l tenta. Atât de tipic ei, s-a gândit el și s-a uitat la cuprins în dreptul literei „I”. Ialyssos. Ibiza. Irlanda. Nu existau vacanțe în India? A găsit Bali la „insulele Indoneziei”, dar nici nu se gândea. Era India sau nimic. S-a gândit și să sune direct la aeroport ca să facă o rezervare. Se putea descurca, așa cum o făcuse mereu, și într-un oraș mare erau cu siguranță obișnuiți cu turiștii. Dar se

însera curând și era prea târziu să mai sune. Răsfoi *Oameni din toate popoarele*, din nou. Se uită la frumusețea indiană multă vreme. Își imagină o asemenea femeie: atât de aurie, de netedă, de fragilă. Își adunase eșarfa sub bărbie, cu mâna subțire. Purta bijuterii la încheieturi. Avea un iris negru, cu o sclipire luminoasă – poate de la soare – și îl privea drept în ochi. În ochii lui plini de dorință. Erau mari și albaștri, și îi închise acum, dar ea îl urmă în vis. El ațipi în scaun și pluti departe, cu frumusețea în auriu. Era imponderabilă. Costumul ei sângeriu îi flutura în față.

•

A hotărât să dea telefon de la serviciu, în pauza de prânz. A intrat în biroul pe care nu-l foloseau aproape niciodată. Fusese transformat în depozit. Lângă pereți erau puse unele peste altele cutii cu dosare. Pe un perete, un poster colorat reprezenta un bărbat care ședea pe un tractor, în câmp. Câmpul era atât de întins că dispărea, asemenea mării, într-un orizont albastru, neclar. *N-ar fi Norvegia fără fermieri,* scria pe poster. Gunder a format numărul. *Apăsați tasta 2 dacă doriți să călătoriți în străinătate,* a spus o voce. A apăsat 2 și a așteptat. S-a auzit o voce nouă.

— Sunteți al nouăsprezecelea client în așteptare. Vă rugăm să aveți răbdare.

Mesajul se repeta la intervale regulate. A mâzgălit pe un caiet de lângă el. A încercat să deseneze un dragon indian. Pe geam, a văzut o mașină parcând.

— Sunteți al 16-lea client în așteptare… al 10-lea… al 8-lea…

A simțit că era o numărătoare inversă către o situație decisivă. Inima îi bătea mai repede și desena tot mai entuziasmat la dragon. Apoi l-a văzut pe Svarstad, unul dintre fermieri, ieșind din Fordul lui negru. Era un client bun și îl solicita mereu pe Gunder. Detesta să aștepte. Situația

devenea tot mai presantă. Din receptor a auzit muzică și o voce l-a anunțat că i se va face curând legătura cu un consultant. Chiar atunci a pătruns în cameră Bjørnsson, unul dintre agenții de vânzări mai tineri.

— Svarstad, a spus el. Întreabă de tine. Dar ce faci aici?

— Ajung imediat. Va trebui să-l ții de vorbă puțin. Despre vreme – a tot fost frumos.

A ascultat în receptor. S-a auzit o voce feminină.

— Mă ignoră și-mi spune să mă tirez, a spus Bjørnsson.

Gunder i-a făcut semn să plece. Într-un târziu, Bjørnsson a înțeles ideea și a dispărut. Fața nemulțumită a lui Svarstad se vedea prin sticla geamului. Privirea pe care a aruncat-o la ceas spunea că n-are tot timpul din lume la dispoziție și că era iritat că nu veneau toți în goana mare.

— Treaba stă în felul următor, a spus Gunder. Vreau să plec la Bombay. În India. Peste două săptămâni.

— De pe aeroportul Gardermoen? a întrebat vocea.

— Da. De vineri în două săptămâni.

I-a auzit degetele zburând pe tastatură și s-a minunat de repeziciunea lor.

— Ar trebui să zburați la Frankfurt, cu plecare la 10:15, a spus ea. De la Frankfurt, aveți un zbor la 13:10. Aterizează la ora 00:40, ora locală.

— Ora locală este…? a întrebat Gunder.

Nota cu viteză.

— Diferența este de trei ore și 30 de minute, a spus ea.

— Bine. Aș dori să rezerv biletul. Cât costă?

— Dus-întors?

A ezitat. Dacă se întorceau două persoane? Așa spera, la asta visa și asta își dorea.

— Pot schimba biletul ulterior?

— Da, este posibil.

— Atunci, da, aleg un zbor dus-întors.

— Va costa 6 900 de coroane. Vă puteți ridica biletul de la aeroport, sau vi-l putem trimite prin poștă. Cum preferați?

— Prin poștă, a spus el.

Le-a oferit numele, adresa și datele cardului.

— Blindveien numărul 2.

— Încă ceva, a spus femeia, după ce i-a făcut rezervarea. Nu se mai numește Bombay.

— Serios? a spus Gunder, surprins.

— Orașul se numește Mumbay din 1995.

— N-o să uit, a spus Gunder.

— SAS vă dorește zbor plăcut.

A pus receptorul în furcă. Svarstad a smuls chiar atunci ușa de la birou, cu o privire furioasă. Voia să cumpere o secerătoare și părea să se fi hotărât să-l terorizeze pe Gunder. Achiziția îl stresa îngrozitor. Svarstad se agăța de ferma familiei și nimeni nu îndrăznea să cumpere mașini agricole noi împreună cu el. Era absolut imposibil ca partener de afaceri.

— Svarstad, a spus Gunder și a sărit în picioare.

Tot ce se întâmplase îi făcuse obrajii să roșească.

— Să începem.

•

Zilele următoare, Gunder a fost neliniștit. Nu reușea să se concentreze și era mereu treaz. Îi era dificil să adoarmă. Zăcea noaptea și se gândea la călătoria lungă și la femeia pe care ar fi putut să o cunoască. Din cele 12 milioane de persoane din Bombay – pardon, din Mumbay – trebuia să găsească una și pentru el. Ea își trăia liniștită viața și nu bănuia nimic. Voia să-i cumpere un cadou, ceva din Norvegia cum nu mai văzuse niciodată. O broșă filigranată, poate, pentru costumul ei roșu. Sau pentru costumul albastru, sau cel verde. În orice caz, trebuia să fie o broșă. A doua zi voia să meargă în oraș să caute una. Nu ceva mare, nu ceva ostentativ, mai degrabă ceva mic și drăguț. Ceva cu care să-și prindă șalul, dacă purta șaluri.

Dar poate că purta pulovere și pantaloni – de unde să știe el? Imaginația i-o luase razna și încă era treaz ca ziua. Avea oare un punct roșu pe frunte? În minte, îl atingea cu degetul, iar ea îi zâmbea timid.

— Foarte frumos, a spus Gunder întunericului, în engleză.

Trebuia să-și exerseze engleza.

— Mulțumesc frumos. Ne vedem mai târziu.

Da, știa câte ceva.

•

Svarstad aproape că se hotărâse. Voia o Dominator, produsă de Claes. Model 58S.

Gunder era de acord.

— Doar ce-i mai bun e suficient de bun, a spus el, încântat de secretul lui indian. Motor Perkins cu șase cilindri și 100 de cai-putere. Cutie de viteze automată, cu trei trepte și variator de viteză hidraulic. Are o lamă de trei metri, 60.

— Și prețul? a întrebat Svarstad posomorât, deși știa prea bine că minunea costa 570 000 de coroane.

Gunder și-a încrucișat brațele la piept.

— Ai nevoie și de o presă nouă pentru baloți. Fă și tu o investiție adecvată și cumpără o Quadrant. Nu ai prea mult spațiu.

— Vreau baloți rotunzi, a spus Svarstad. Nu mă descurc cu baloții mari.

— Cred că doar te-ai obișnuit, a spus Gunder, neclintit. Cu uneltele potrivite, poți reduce numărul de lucrători sezonieri. Și polonezii costă bani, nu? Cu o Dominator nouă și o presă nouă, aproape că poți face treabă fără ei. Îți ofer și un preț imbatabil. Ai încredere în mine.

Svarstad mesteca un pai. Pe fruntea tăbăcită de vânt i se adâncise un rid, iar ochii înfundați în orbite îi luceau de o tristețe care lăsă treptat loc unui vis radiant. Niciun alt comerciant n-ar fi încercat să-i vândă încă un utilaj unui fermier care abia dacă și-l permitea pe primul, dar Gunder pariase și câștigase, ca de obicei.

— Consider-o o investiție pentru viitor, a spus el. Ești încă tânăr. De ce să te mulțumești cu puțin? Te spetești muncind. Lasă Qadrantul să facă baloți mari. Se depozitează ușor și ocupă mai puțin spațiu. Nimeni din zonă n-a îndrăznit să încerce baloți mari. Curând, or să vină toți să vadă ce face.

Asta a pus capac. Svarstad a fost încântat de ideea unui mic grup de vecini vârându-și nasurile prin curtea lui. Dar înainte de asta trebuia să dea un telefon. Gunder l-a condus în biroul gol. Între timp, a pregătit contractul. Vânzarea era ca și făcută. Nici că se putea mai bine. O vânzare serioasă înainte de călătoria lui. Putea să plece împăcat.

Svarstad a reapărut.

— Am undă verde la bancă, a spus.

Era roșu ca racul, dar ochii îi sclipeau sub sprâncenele stufoase.

— Excelent.

După serviciu, s-a dus în oraș și a găsit un bijutier. S-a uitat în vitrina în care erau expuse numai inele. A întrebat de bijuteriile de argint pentru costumul național, iar vânzătoarea l-a întrebat de care să fie.

Gunder a ridicat din umeri.

— De oricare. O broșă să fie. E un cadou. Dar ea nu are un costum național norvegian.

— Broșele filigranate se poartă doar la costumul național, a decretat vânzătoarea pe un ton profesoral.

— Dar trebuie să fie ceva din Norvegia. Ceva esențial norvegian.

— Pentru o doamnă străină?

— Da. Mă gândeam că l-ar putea purta la costumul ei național.

— Ce fel de costum? a întrebat vânzătoarea, tot mai curioasă.

— Un sari indian.

Tăcere în spatele tejghelei. Vânzătoarea se întreba, cu siguranță, cum să procedeze. Nu

rămăsese indiferentă încăpățânării lui Gunder și nu putea refuza să-i vândă ce voia să cumpere. Pe de altă parte, exista un Consiliu privind produsele naționale norvegiene, iar acesta avea reguli. Dar dacă o femeie dorea să se fâțâie prin India cu o broșă filigranată pe un sari portocaliu aprins, Consiliul n-avea cum să afle. Așa că a scos o tavă cu bijuteriile cu pricina și a ales o broșă de dimensiune medie, întrebându-se dacă straniul ei client știa cât costă.

— Cât costă? a întrebat Gunder.

— 1 400 de coroane. Ca să vă faceți o idee, v-o arăt pe cea de la Hardanger. Avem și mai mari, și mai mici. Dar, de obicei, acele sari-uri au mult auriu, așa că mă gândesc c-ar fi mai bine să fie simplă, ca să aibă efectul scontat.

Vocea ei căpătase accente ironice, dar și le-a reprimat când s-a uitat la Gunder. El a luat broșa spiralată de pe catifeaua tăvii și a ținut-o în palmele aspre. A ridicat-o în lumină. Fața lui a căpătat o expresie visătoare. Vânzătoarea s-a înmuiat. Era ceva la acest bărbat greoi, lent și timid care transmitea o căldură indescifrabilă. Făcea curte unei femei.

Gunder n-a mai vrut să vadă și alte broșe. Ar fi început să aibă îndoieli. Așa că a cumpărat-o pe prima, care era, oricum, cea mai bună. I-a fost ambalată. Plănuia să o desfacă după ce ajungea acasă, ca să o admire iar. În mașină, bătea darabana cu degetele în timp ce-și imagina degetele ei maronii deschizând pachetul. Hârtia era neagră, cu punctulețe aurii. Funda din jurul cutei era sângerie. Cadoul se afla pe locul din dreapta. Poate că trebuia să ia pastile pentru drum. Pentru stomac. Se gândea la mâncarea exotică. La orez, la curry. Picant ca naiba. Și la valuta indiană. Oare pașaportul lui expirase? Avea de lucru. Mai bine o suna pe Marie.

•

Satul în care locuia Gunder se numea Elvestad. Avea 2 347 de locuitori. O biserică de lemn din Evul Mediu, restaurată în 1970. O benzinărie, o școală, un oficiu poștal și o cafenea. Cafeneaua era o combinație hidoasă de cabană și casă cu etaj. Se sprijinea pe stâlpi și trebuia să urci scările până la intrare. Te întâmpina un tonomat, un Wurlitzer încă în uz. Pe acoperiș se afla o firmă roșu cu alb, pe care scria CAFENEAUA LUI EINAR. Noaptea, Einar aprindea neonul firmei.

Einar Sunde condusese cafeneaua timp de 17 ani. Avea soție și copii și era dator până peste cap din cauza vilei în stil cabană de vânătoare din afara satului. Autorizația de a vinde bere se tradusese în capacitatea de a-și plăti măcar ipoteca. Din acel motiv erau mereu oameni la cafenea. Cunoștea sătenii și conducea locul cu o mână de fier. A aflat repede anul nașterii tinerilor și își punea palma cep la butoi dacă încercau să bea înainte să devină majori. Exista și un cămin cultural unde se țineau nunți și confirmări. Majoritatea sătenilor erau fermieri. Pe lângă ei mai erau mulți nou-veniți, oameni care plecaseră de la oraș în căutarea ideii romantice de viață la țară. Primiseră ce căutaseră. Marea era la doar o jumătate de oră distanță, dar aerul sărat nu ajungea în sat. Mirosea a ceapă și a praz, sau, primăvara, a bălegar. Toamna, mirosea a mere. Einar era din capitală, dar nu tânjea să se întoarcă. Era singurul proprietar al cafenelei. Câtă vreme o avea, nimeni n-ar fi îndrăznit să deschidă vreun alt local pe o distanță de kilometri întregi. Avea să administreze cafeneaua până închidea ochii. Pentru că reușea să împiedice consumul excesiv de alcool și bătăile, așa că toată lumea venea acolo. Femeile – pentru cafea și produse de patiserie, copiii – pentru cârnăciori și cola, tinerii – să bea o bere. Aerisea corespunzător, golea scrumierele la timp și înlocuia becurile de fiecare dată când se ardeau. Totul era impecabil. Soția lui spăla fețele de masă în carouri roșii și albe acasă,

la mașină. Locului îi lipsea stilul, dar trăgea linia chiar înainte să cadă în kitsch. Nu avea flori de plastic. Investise recent într-o mașină de spălat mai mare, ca să nu mai fie nevoit să spele paharele la mână. Dacă inspectorii de la Protecția Consumatorului i-ar fi cercetat bucătăria, ar fi descoperit că era echipată adecvat și curată.

Aici, în Cafeneaua lui Einar, se punea lumea la curent cu ce se mai întâmpla în sat. Cine cu cine se vedea, cine era în divorț și care fermier dădea faliment și vindea totul. Șoferii nu aveau la dispoziție decât un singur taxi. Kalle Moe conducea un Mercedes alb și putea fi contactat pe fix și pe mobil. Era mereu treaz, mereu disponibil. Iar dacă nu era, îți făcea rost de un taxi din oraș. Câtă vreme Kalle Moe opera serviciul de transport, nu era loc pentru alții. Era trecut de 60 de ani și mulți așteptau să-i ia locul.

Einar Sunde era la cafenea șase zile pe săptămână, până la ora 22 în zilele lucrătoare. Sâmbăta avea deschis până la miezul nopții, iar duminică, deloc. Lucra din greu, se mișca repede. Era o prăjină de om, cu păr roșcat și brațe lungi, subțiri. Avea un șervet la betelie și îl înlocuia cum se păta. Soția lui, Lillian, care abia dacă-l vedea altcândva decât seara, își trăia viața proprie și nu mai aveau nimic în comun. Nici măcar nu se oboseau să se certe. Einar nu avea timp nici să viseze la ceva mai bun, pentru că era prea ocupat. Vila în stil cabană de vânătoare valora 1,6 milioane de coroane și avea saună și sală de fitness, pe care el nu avea timp să le folosească.

Mare parte din nucleul satului se aduna la cafenea. Erau mai ales tineri între 18 și 30 de ani, cu sau fără iubite. Pentru că Einar putea vinde bere, nu ieșeau niciodată în oraș să întâlnească fete care locuiau mai departe. De la cafenea puteai merge pe jos acasă – cam atât de mare era satul. Tinerii preferau să mai bea câteva beri în loc să plătească pentru un taxi scump din oraș. Așa că se

căsătoreau cu localnice și rămâneau pe loc. Dar, înainte de asta, fetele treceau de la unul la altul, ceea ce crea o solidaritate ciudată, cu multe reguli nescrise.

După multe dezbateri în Consiliul Local, Elvestad construise un mall, iar rezultatul fusese că magazinul local al lui Gunwald lâncezea lângă benzinăria Shell. În mall, cineva pornise o afacere cu două solare, altcineva deschisese o florărie, iar un al treilea, o mică parfumerie. La etajele superioare se aflau cabinetele medicului și dentistului și salonul de coafură al Annei. Nimeni dintre tineri nu mergea acolo. Se tundeau în oraș. Tot acolo se puneau cerceii și inelele din burice și nasuri. Anne le cunoștea părinții și îi mai refuza. Dar cei mai în vârstă își făceau cumpărăturile la Gunwald, din solidaritate. Veneau cu cărucioarele și cu rucsacii cenușii, cumpărau plămân tocat, sângerete și brânză moale, iute. Ole Gunwald avea vânzări. Își plătise ipoteca de mult.

Gunder nu se ducea niciodată la cafenea, dar Einar știa foarte bine cine era. Din când în când, se oprea și cumpăra o înghețată cu căpșuni Krone, pe care, dacă era frumos, o mânca afară, la una dintre mesele de plastic. Einar știa unde se află casa lui Gunder. Știa că e la vreo patru kilometri de centrul satului, în direcția Randskog. Toți fermierii din sat își cumpărau utilajele de la Gunder. Tocmai intra pe ușă, cu mâna vârâtă deja în buzunarul interior.

— Voiam să știu, începu el, stânjenit, și cam în grabă, dat fiind că era de vorba de Gunder, cât faci de-aici la aeroport?

— La aeroportul Gardermoen? întrebă Einar. Aș spune cam o oră și jumătate. Dacă pleci în străinătate, trebuie să fii acolo cu o oră înainte de zbor. Aș mai adăuga o jumătate de oră, ca să fiu sigur.

A continuat să șteargă o scrumieră triunghiulară.

— E un zbor de dimineață? a întrebat el, curios.

Gunder și-a ales o înghețată din congelator.

— 10:15.

— Va trebui să te trezești devreme.

Einar se întoarse cu spatele și continuă să lucreze. Nu era nici prietenos, nici nu zâmbea. Arăta ca un bărbat neînțeles și nici măcar nu-l privea pe Gunder.

— Dacă aș fi în locul tău, aș pleca de-acasă la 7:00.

Gunder încuviință și plăti. Era mai bine să-l întrebe pe Einar decât să-și arate nepriceperea față de femeia de la SAS. Einar știa cine e Gunder și n-ar fi putut să-l facă de râs. Pe de altă parte, acum toți cei din sat aveau să afle despre călătoria lui, chiar în seara aceea.

— Pleci departe? întrebă Einar nepăsător, ștergând altă scrumieră.

— Foarte, foarte departe.

Gunder rupse ambalajul înghețatei și plecă. O mâncă în timp ce conducea spre casă. Asta avea să-i dea lui Einar de gândit. Pe Gunder nu-l deranja.

Marie era tare încântată. Avu impulsul să sară în mașină și să vină imediat. Soțul ei, Karsten, era plecat într-o delegație, iar ea se plictisea și voia să știe totul. Gunder nu prea voia să-i spună, pentru că Marie era isteață și lui nu-i plăcea ideea să fie dat în vileag. Dar ea era de neoprit. O oră mai târziu, era la ușă. Gunder era ocupat să deretice. Dacă aducea pe cineva cu el, casa trebuia să fie imaculată.

Marie pregăti cafea pentru amândoi și încălzi gofre la cuptor. Adusese frișcă și gem într-o caserolă. Gunder era mișcat. Erau apropiați, dar nu lăsau niciodată să se înțeleagă asta. El nu știa dacă era fericită cu Karsten, pentru că ea nu-l pomenea niciodată. Parcă nici nu ar fi existat. Nu aveau copii. Dar ea era atrăgătoare. Era smeadă, frumoasă – ca mama lor. Mică, rotundă, însă blândă și isteață. Gunder credea că ar fi putut avea pe oricine, dar ea se mulțumise cu Karsten. Ea a

găsit cartea *Oameni din toate popoarele* și a luat-o în poală. S-a deschis singură la frumusețea indiană. Ea s-a uitat la fratele ei și a râs.

— Acum știu de ce vrei să mergi în India, Gunder. Dar e o carte veche. Cred că femeia are vreo 50 de ani acum, și probabil e urâtă și ridată. Știai că femeile indiene arată de 15 ani până împlinesc 30? Îmbătrânesc brusc. E din cauza soarelui. Poate că ar trebui să-ți găsești una care a trecut deja prin proces. Așa măcar ai ști în ce te bagi.

Râse cu atâta poftă, că Gunder i se alătură. Nu îi era teamă de riduri, chiar dacă surorii lui, da. Ea nu avea niciun rid la 48 de ani. Gunder își întinse frișcă pe o gofră.

— Sunt interesat de mâncare și de cultură, spuse el. Muzică. Ceva de genul.

— Da, sigur! râse Marie. Când vin data viitoare la cină, o să mă aștept la un fel picant de să-mi dea lacrimile, iar pe pereți vor fi numai dragoni.

— Nu pot să-ți promit că nu vor fi.

Apoi rămaseră o vreme în tăcere, mâncând gofre și bând cafea.

— Să nu umbli pe-acolo cu portofelul ieșind din buzunarul de la spate, zise ea. Cumpără-ți o borsetă. De fapt, îți pot împrumuta eu una. E simplă, deloc feminină.

— Nu pot să umblu cu geantă, spuse Gunder.

— Va trebui. Un oraș mare ca acela mustește de răufăcători. Imaginează-ți un țăran ca tine umblând singur printr-un loc în care sunt 12 milioane de oameni.

— Nu sunt țăran, zise Gunder, jignit.

— Ba sigur că ești. Ești cel mai țăran dintre toți. Mai mult, se vede. Acolo nu poți ieși lejer, ca la plimbare.

— Nu pot?

— Nu. Trebuie să mergi cu pași mari, de parcă ai avea o întâlnire importantă, și să pari preocupat.

Ești un om de afaceri plecat în delegație și, mai ales, cunoști Bombay-ul ca pe propriul buzunar.

— Mumbay-ul, o corectă el. Acum se numește Mumbay.

— Să privești oamenii în ochi când se apropie de tine. Mergi drept înainte, cu pași hotărâți, și să îți ții haina închisă, ca să nu se vadă borseta.

— Nu o să pot purta haină acolo, sunt 40°C în perioada asta a anului.

— Va trebui, replică Marie. Trebuie să te ferești de soare, zise și își linse o urmă de frișcă din colțul gurii. Altfel va trebui să-ți cumperi o tunică.

— O tunică? chicoti Gunder.

— Unde o să stai? continuă sora lui.

— La un hotel, firește.

— Da, însă de care?

— Unul bun.

— Cum se numește?

— Nu știu, zise Gunder. Văd eu când ajung.

Marie făcu ochii mari.

— Nu ai rezervat o cameră la hotel?

— Știu ce să zic, spuse el, jignit.

Se uită repede la ea, la fruntea ei albă și la sprâncenele înguste, pe care și le înnegrea cu o periuță.

— Spune-mi, zise ea, sorbind din cafea. Spune-mi exact ce o să zici. Ieși dintr-un aeroport imens, complex, plin de oameni, și cauți un taxi. Vine la tine un străin, te ia de cămașă și îți spune ceva de neînțeles, în timp ce-ți apucă geanta și se îndreaptă în direcția unui vehicul dubios. Iar tu ești atât de obosit, de transpirat și de confuz, că abia știi cum te cheamă. În plus, ceasul tău e cu multe ore în urmă. Ești disperat după un duș rece. Spune-mi ce vei zice, Gunder. Ce-i vei spune străinului mic și smead.

Gunder lăsă jos gofra, fără un cuvânt. Glumea? Apoi se adună și, privindu-și sora, zise:

— Mă duceți la un hotel decent?

Marie încuviință.

— Foarte bine! Dar, înainte de asta, ce faci?

— N-am idee.

— Afli cât costă! Nu te urci în taxi fără să negociezi prețul înainte. Întrebi în aeroport. Poate că Lufthansa are un birou de informații. Ei o să fie de partea ta.

El clătină din cap, bănuind că era doar geloasă. Nu fusese niciodată în India, ci doar pe Lanzarote și în Creta, locuri de genul ăsta. Acolo se duceau toți norvegienii și suedezii, iar chelnerii strigau „Hei, suedezo!” după ea, iar ei nu-i plăcea. Nu, India era altceva.

— Și vaccinul împotriva malariei? întrebă ea. Ai nevoie de el?

— Nu știu, zise el.

— Trebuie să-ți suni medicul. Să nu te întorci acasă cu malarie, cu tuberculoză, cu hepatită sau mai știu eu ce. Și să nu bei apă de la robinet. Nu bea suc, nu mânca fructe. Asigură-te că e foarte bine gătită carnea. Ține-te departe de înghețată, care-ți place atât de mult. Nu am o problemă cu asta, doar să nu mănânci în India.

— Am voie alcool? întrebă el, arțăgos.

— Cred că da. Dar să nu cumva să te îmbeți. Atunci chiar că o să ai probleme.

— Eu nu mă îmbăt niciodată, spuse Gunder. Nu m-am mai îmbătat de 15 ani.

— Știu. Și să mă suni, da? Trebuie să știu că ai ajuns cu bine. Pot să-ți ridic eu corespondența și să-ți ud plantele. Cred că și peluza va trebui tunsă o dată sau de două ori, cât ești plecat. Poți să aduci seiful la noi. Așa nu va tenta pe nimeni. Parchezi la aeroport? Pun pariu că o să te coste ochii din cap.

— Nu știu sigur, zise el.

— Nu știi sigur? Trebuie să-ți rezervi parcarea pe termen lung dinainte, i-a spus ea. Trebuie să dai mâine un telefon. Nu poți să ajungi pur și simplu la Gardermoen și să lași mașina oriunde.

— Presupun că nu, spuse el.

Era bine că venise Marie. Era derutat de criticile ei și s-a dus să aducă o sticlă de coniac. Da, merita să bea ceva.

Marie se ștergea la gură, zâmbind.

— E minunat, Gunder. Imaginează-ți câte lucruri vei avea de povestit când te întorci. Ai film în aparat? Ai asigurare în caz că se anulează zborul? Ai făcut o listă cu tot ce trebuie să-ți amintești?

— Nu, spuse el, sorbind din coniac. Poți să mă ajuți tu cu asta, Marie?

Ea cedă și se grăbi să caute un pix și hârtie. Gunder își savură coniacul, iar Marie întocmi o listă „De făcut”. El o privi pe furiș. Rodea pixul, și-l lovea ușor de dinți și se concentra. Avea umerii rotunzi și frumoși. Era norocos s-o aibă pe Marie. Nu aveau nimic de ascuns unul față de celălalt.

Orice s-ar fi întâmplat, Marie avea să-i fie mereu alături.

Capitolul 2

Așa arăta Gunder în avion: ca un școlar, cu spatele drept. Purta un tricou de la Dressmann, un blazer albastru și pantaloni kaki. Nu zburase de multe ori în viața lui și era foarte impresionat de tot ce avea în jur. În compartimentul de deasupra își pusese geanta neagră, iar într-un buzunar interior, închis cu fermoar, se afla broșa filigranată, în cutiuța ei. În portofel avea rupii indiene, mărci germane și lire sterline. A închis ochii. Nu-i plăcea senzația violentă din momentul decolării.

Mă numesc Gunder, și-a spus el, în engleză. Ce mai faci?

Bărbatul de lângă el îl privi.

— Sufletul tău rămâne la Gardermoen. E bine de știut, nu?

Gunder nu înțelese.

— Când călătorești atât de repede ca acum, sufletul tău rămâne în urmă. Undeva în aeroport. Probabil într-un pub, pe un fund de pahar. Eu am băut un whisky înainte să plecăm.

Gunder încercă să-și imagineze cum ar fi să bea whisky dimineața. Nu reuși. Își luase o cană de cafea și așteptase, privind oamenii care se grăbeau pe lângă el. Apoi se deplasase încet, fără zgomot, încălțat cu sandalele noi. Sufletul său era la locul lui, sub blazer – de asta era foarte sigur.

— Ar trebui să înlocuiești whiskyul cu o cafea, zise el.

Bărbatul se uită la Gunder și râse.

— Ce vinzi? întrebă el.

— E atât de evident?

— Da.

— Utilaje agricole.

— Și acum te duci la un târg la Frankfurt?

— Nu. De data asta sunt turist.

— Cine merge în vacanță la Frankfurt? se întrebă bărbatul.

— Merg mai departe, spuse Gunder, bucuros. Până în Mumbai.

— Unde e Mumbai?

— În India. S-a numit Bombay înainte, dacă te ajută. Gunder zâmbi, dându-și importanță. A fost redenumit Mumbai în 1995.

Bărbatul îi făcu un semn însoțitoarei de zbor și comandă un whisky cu gheață. Gunder ceru suc de portocale și își lăsă scaunul pe spate, închizând ochii. Nu voia să vorbească. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească! Ce să spună despre Norvegia? Despre Elvestad? Despre cum erau norvegienii? *Cum* erau? Și despre mâncare? Plăcintă cu pește și brânză maturată. Patinaj artistic. Foarte frig, până la -40 de grade, uneori. Petrol norvegian. Îi veni sucul și îl bău încet. Supse un cub de gheață. Strecură paharul de plastic în buzunarul de plasă de pe spătarul scaunului din fața lui. Afară, norii semănau cu vata de zahăr. Poate că nu reușea să-și găsească o soție în India. Dacă nu putea să găsească o soție acasă, de ce ar fi izbutit în afara țării? Dar se întâmpla *ceva.* Era pe drum spre ceva nou. Nimeni din Elvestad nu fusese în India, din câte știa el. Gunder Jomann. Un bărbat care călătorise. Își aminti că nu-și verificase bateriile aparatului foto. Dar cu siguranță urma să găsească pe aeroport. Doar nu mergea pe altă planetă. Cum se numeau oare femeile din India? Dacă întâlnea una cu un nume imposibil de pronunțat, poate că-i inventa un nume de alint. Indira, își aminti el. Gandhi. Nu era deloc dificil. Suna ca „Elvira”. Oamenii de pretutindeni aveau foarte multe în comun, se convinse el. În cele din urmă, adormi. Îi apăru în vis imediat, cu ochii negri scânteind.

•

Marie se ducea acasă la Gunder în fiecare zi. Verifica ușile și ferestrele. Îi lua corespondența și punea plicurile pe masa din bucătărie. Își vâra un deget în pământul plantelor din ghivece. Rămânea

pe loc câteva minute, făcându-și griji pentru el. Era atât de naiv, ca un copil, și acum trebuia să se descurce în căldura aceea, printre 12 milioane de oameni. Vorbeau limbi pe care el nu le pricepea. Sigur că te puteai baza pe el. Nu era niciodată impulsiv și nici înclinat să se răsfețe. Privi fotografiile de pe perete, cu mama lor și cu ea, de când avea cinci ani și era numai obrăjori rotunzi și genunchi pufoși. O fotografie din armată a lui Gunder. Una cu părinții lor, împreună în fața casei. Mai avea și un tablou jerpelit al unui peisaj de iarnă, cumpărat la o licitație de la căminul cultural. Privi mobila. Era solidă, trainică. Avea ferestrele curate. Dacă își găsea o soție, se gândi ea, avea să o trateze ca pe o prințesă. Dar se cam neglija. Era încă un bărbat bine, dar totul începea să se lase: burta, fălcile… Chelea încet, dar sigur. Avea mâinile mari și aspre, ca ale tatălui lor. Ce tată ar fi ieșit din el! Se întristă. Poate că avea să îmbătrânească singur. Ce făcea el în India? Încerca să-și găsească o soție? Ideea îi trecuse prin minte. Ce-ar fi spus oamenii? Ea nu ar fi spus nimic, ci ar fi încercat să fie prietenoasă. Dar ceilalți – cei care nu țineau la el așa ca ea? Chiar știa ce face? Probabil. Vocea lui la telefon, tocmai din India, abia auzindu-se de păcănelile de pe fir, era încântată. Sunt aici, Marie. Căldura mi se pare un zid. Spatele îmi era leoarcă înainte să termin de coborât scările din avion. Am găsit un hotel. Toată lumea vorbește engleză. Cu chelnerița n-au fost probleme. Am spus „pui” și mi-a adus un pui cum n-am mai văzut. N-ai gustat în viața ta pui până ce n-ai ajuns în India, spusese el, încântat. Și e ieftin. Când m-am întors, a doua zi, a venit la masă și m-a întrebat dacă aș dori din nou pui. Așa că acum mănânc zilnic acolo. De fiecare dată, îmi aduce un sos diferit: roșu, verde sau galben. N-am niciun motiv să mai caut, acum că am găsit acest loc. Se numește Tandel’s Tandoori. Servirea e ireproșabilă.

Chelnerița, își spusese Marie, zâmbind resemnată. Probabil prima persoană pe care o întâlnise, și mai fusese și amabilă cu el. Pentru Gunder ar fi fost suficient. Acum urma să stea la Tandel's Tandoori o săptămână întreagă, fără să se obosească să mai vadă altceva. Îi spusese că acasă totul era bine. Dar știa că una dintre plantele hibiscus avea musculițe? Pentru o clipă, vocea lui devenise neliniștită. Apoi, își revenise. „Am insecticid în pivniță. Va trebui să reziste până ajung, sau să moară. E simplu".

Marie oftă. Nu îi stătea în fire fratelui său să vorbească atât de nepăsător despre plante. Când mureau, o lua ca pe un afront personal.

Cartea pe care i-o dăruise cândva ședea pe raft. O remarcă pentru că ieșea în evidență printre celelalte cotoare. O luă și, din nou, se deschise automat la aceeași pagină. Se uită preț de câteva momente la femeia din imagine. Și-l imagină pe fratele ei studiind-o. Ce ar fi crezut femeile indiene despre Gunder? Într-un fel, avea ceva impresionant. Era înalt, cu umeri lați. Avea dinți buni. Și-i îngrijea. Avea haine curate, chiar dacă demodate. Îți dădea încredere. Poate nu aveau să observe că era lent dacă erau ocupate să își dea seama ce spune. Din acest motiv, l-ar fi putut vedea așa cum era: cumsecade. Bun ca pâinea caldă. Nu era chiar cel mai isteț, dar era sincer. Nu se grăbea, dar era metodic. Preocupat, concentrat. Avea ochi frumoși. Și frumusețea din fotografie la fel – erau aproape negri. Unei femei indiene i s-ar fi părut exotic și diferit să privească în ochii mari și albaștri ai lui Gunder. Avea un trup mare, greoi. Indienii erau oameni delicați, subțirei, credea ea, deși nu știa atât de multe despre ei. Tocmai voia să pună cartea înapoi în raft când din ea a căzut o bucată de hârtie. Era un bon de la bijutier. Uluită, se uită lung la ea. O broșă filigranată. 1 400 de coroane. Ce însemna asta? Nu era pentru ea. Ea nu avea costum național. Cu siguranță nu era la curent

cu tot ce se întâmpla. Puse bonul înapoi în carte și ieși din casă. Se mai întoarse o dată și se uită la geamuri. Apoi conduse până în sat. Potrivit lui Gunder și soțului ei, Marie conducea îngrozitor. Se concentra numai la drumul din fața mașinii. Nu se uita niciodată în oglinzi, dar se ținea bine de volan și se concentra să păstreze viteza de 70 de kilometri la oră în toate zonele. Nu folosise niciodată viteza a cincea. Nu se putea pricepe la toate, deși, dintre ei doi, ea era cea care se ocupa mereu de toate când era nevoie de ceva. Dar își cunoștea fratele. Acum era sigură. Plecase într-adevăr în India să-și găsească o soție. Și, fiindcă era tenace și răbdător, n-ar fi surprins-o să se întoarcă, peste două săptămâni, cu o femeie smeadă la braț, cu broșa filigranată prinsă de rochie. Doamne, ajută-ne, se gândi ea, și trecu în trombă peste zebră, speriind de moarte o femeie care împingea un cărucior. Ce-o să zică lumea?

Se opri la cafenea să cumpere țigări. Einar lustruia tonomatul. Mai întâi îl dădea cu ceară, apoi îl ștergea cu un șervet. Era încă în timpul vacanței școlare. La una dintre mese stăteau două fete. Marie le cunoștea. Linda și Karen. Linda era subțire și avea un râs ascuțit, aproape maniacal. Avea părul blond, o față îngustă și dinți albi, ascuțiți. Când se uita la ea, Marie se gândea că va ajunge rău. Nu știa de ce, însă personalitatea fetei avea ceva – ochii care străluceau aproape nefiresc, mișcările agitate, râsul ascuțit, toate o făceau să creadă că fata era genul care voia prea multe. Ieșea în evidență ca o lampă cu un bec prea puternic. Într-o zi, ceva avea să-i fure pământul de sub picioare. Cealaltă, Karen, avea părul negru și era mai rezervată. Vorbea cu un glas scăzut și nu ieșea în evidență. Einar îi întinse un pachet de John Player și Marie plăti. Nu-i plăcea de el. Era politicos, dar lăsa impresia că ascunde un secret neplăcut. Avea o față îngustă, scobită, nu mare și deschisă, ca a lui Gunder. Dovadă de rea-voință.

Nici lui Gunder nu-i plăcea de el. Nu că ar fi spus-o, pentru că nu vorbea niciodată de rău despre oameni. Dacă nu avea nimic plăcut de zis, își ținea gura. Ca atunci când îl întrebase despre tipul nou de la muncă, tânărul Bjørnsson. Ridicase privirea din ziar și spusese „Bjørnsson se descurcă bine". Apoi revenise la ziar și nu mai deschisese gura. Atunci Marie își dăduse seama că nu îl plăcea. În schimb, putea vorbi despre taximetristul satului o veșnicie. Kalle Moe a cumpărat ceară de mașină prin comandă, spunea. Șase sute de coroane pentru două cutiuțe. Bărbatul acela e incredibil. Cred că mașina lui a făcut jumătate de milion de kilometri. Dar nu se știe. Probabil că o adoarme cântându-i. Gunder ar fi râs, iar Marie ar fi știut că-i plăcea de Kalle. Și de Ole Gunwald, de la magazin. Suferea de migrene. Săracul Gunwald. În timp ce se gândea la toate acele lucruri, o auzi pe Linda râzând iar și îl văzu pe Einar aruncând o privire celor două fete. Cel puțin avea la ce să se uite în timp ce lustruia tonomatul.

— Deci Jomann s-a aventurat în lumea largă? întrebă Einar brusc.

Marie încuviință.

— În India. În concediu.

— India? Să fiu al naibii! Dacă se întoarce cu o soție, o să mor de ciudă, râse el.

Marie râse și ea. Chiar se gândea toată lumea la același lucru? Ieși din cafenea și conduse spre casă, cu o viteză medie de 68 de kilometri la oră. Pe bord clipea un beculeț roșu. Trebuia să-i spună lui Karsten.

•

Gunder transpira, dar nu îi păsa. De fapt, cămașa lui era udă leoarcă, dar nu îl interesa. Ședea nemișcat la masă și o privea pe femeie. Era atât de agilă, de ușoară, și îi zâmbea atât de plăcut. Purta o borsetă cam la fel ca a lui în talie, unde ținea mărunțișul. Era îmbrăcată cu o rochie înflorată, avea brațele goale și cercei de aur în

urechi. Avea părul lung și negru-albăstrui, împletit și răsucit la ceafă. Se întreba cât de lung e, de fapt. Poate că până la talie. Era mai tânără decât el. Avea vreo 40 de ani și fața marcată de soare. Când zâmbea, zâmbea cu toți dinții. Cei din față îi ieșeau în afară. Vanitatea i se manifesta prin multiplele încercări de a-și reprima zâmbetul – dar renunța mereu. Zâmbea natural. Când închide gura e chiar frumoasă, se gândi Gunder, iar dinții se pot repara. O observa în timp ce-și bea cafeaua ciudată, cu scorțișoară și zahăr, și simțea că ea remarcase acest lucru și poate chiar îi plăcea. Mâncase la restaurantul acela șase zile la rând. Îl servise ea de fiecare dată. Voia să-i spună ceva, dar îi era teamă să nu facă un pas greșit. Poate că nu avea voie să discute cu clienții. Nu cunoștea cutumele locale, iar asta îl inhiba. Ar fi putut rămâne până la închidere într-o seară, și apoi să o urmărească. Nu, firește că asta nu se făcea! Ridică mâna. Ea apăru imediat.

— Încă o cafea, spuse Gunder, agitat.

Încerca să ajungă undeva. Încordarea îi făcea fața să pară gravă, iar ea remarcase. Femeia încuviință fără un cuvânt și aduse cafeaua, foarte repede.

— E foarte bună cafeaua, continuă el, țintuind-o cu privirea, ca ea să rămână pe loc. Eu sunt Gunder. Din Norvegia.

Îi dărui un zâmbet strălucitor. I se văzură dinții mari.

— Ah! Din Norvegia. Gheață și zăpadă, râse ea.

Râse și el și se gândi că, probabil, ea avea soț și copii – probabil un întreg cârd. Și părinți vârstnici, care aveau nevoie de ajutor. Că nici nu i-ar trece prin minte să îl urmeze undeva. Simți că îl cuprinde tristețea, dar ea rămase pe loc.

— Ai văzut orașul? întrebă ea.

El se uită la masă, stânjenit. Zile în șir rătăcise fără țintă, privind oamenii. Erau mulțimi peste tot. Dormeau pe stradă, mâncau pe stradă, își vindeau

mărfurile direct pe trotuar. Străzile erau piață, loc de joacă, loc de întâlnire, totul, numai artere de circulație nu. Nu vizitase niciun loc de interes. O căutase doar pe ea.

— Nu, mărturisi el. Doar oameni. Oameni foarte frumoși.

Atunci ea roși și coborî privirea. Lui i se păru că mai aștepta ceva. Ea rămase lângă masă. Gunder se simți curajos. Constrâns de lipsa timpului și cu urgența dându-i ghes. Era foarte departe de casă. Căldura copleșitoare, senzația de ireal… Și scopul lui. O privi în ochii negri și spuse:

— Am venit să-mi găsesc o soție.

Ea nu mai râse. Doar încuviință încet, de parcă ar fi înțeles totul. Faptul că el se tot întorcea. În același loc. La ea. Îi simțise privirea și se gândise la el, după serviciu, la muntele acela de bărbat cu ochi albaștri. La calmul care îl înconjura. La demnitate. Atât de exotic, de diferit. Se întrebase ce voia. Bineînțeles că e turist, și totuși mai era ceva.

— Să-ți arăt orașul? întrebă ea, precaută.

Nu zâmbea și nu i se vedeau dinții proeminenți.

— Da, te rog! Aștept aici, spuse el, lovind tăblia mesei. Tu muncește. Eu aștept aici.

Ea încuviință, dar mai rămase. În sală era liniște. Doar un zumzet dinspre celelalte mese.

— *Mira n-am Poona he,* spuse ea.

— Cum?

— Poona. Mă numesc Poona Bai.

Îi întinse o mână maronie.

— Gunder, spuse el. Gunder Jomann.

— Bine ai venit la Bollywood, râse ea.

El nu înțelese la ce se referea, dar își auzi propria inimă bătând încet, plină de speranță. Apoi îi făcu o plecăciune, iar ea se adună, în sfârșit, și dispăru în bucătărie.

Seara, o sună pe Marie. Era entuziasmat.

— Știi că acestui oraș i se spune Bollywood? râse el.

Marie aproape că simțea cât de cald era acolo.

— Sunt cei mai mari producători de filme din lume. Am învățat nițică indiană, apropo. *Tan je vad* înseamnă *mulțumesc.* Sunt peste un miliard de oameni în India, Marie!

— Da, spuse ea. Curând, vom fi atât de mulți pe planetă, că ne vom mânca unii pe alții.

Gunder chicoti.

— Ai întâlnit pe cineva? întrebă ea, fiindcă nu-și putea înfrâna curiozitatea.

Da, firește că întâlnise oameni, cum altfel? Cu un miliard populație, era cam greu să meargă pe stradă fără să întâlnească pe nimeni.

— Au aer condiționat la hotel, continuă el. Când ies pe ușă, mă lovește căldura. E cea mai rea parte.

— Ai avut grijă de stomăcelul tău? întrebă ea.

Da, avusese grijă. Își luase pastilele și se simțea bine, dar căldura îl făcea să acționeze cu încetinitorul. Marie și-l închipui pe Gunder pășind încet pe străzile din Mumbai.

— Cred că abia aștepți să te întorci, spuse ea, pentru că asta dorea să audă.

Nu-i plăcea că fratele ei cel lent devenise dintr-odată globe-trotter, și nici tonul lui superior.

— Va fi minunat să mă întorc, o asigură el. Și ți-am luat un cadou. Autentic indian.

— Ce este?

— E secret.

— Azi am tuns iarba. Știai că s-a strâns o groază de mușchi?

Gunder râse.

— Scăpăm noi de el, spuse el. Nu putem avea mușchi pe peluză.

Noi? Părea ciudat de încântat. Marie abia dacă-l recunoștea. Strânse telefonul între degete și își zise că voia să-l vadă întors. Nu putea avea grijă de el cât era atât de departe.

— E cald și aici, spuse ea, cu importanță. Ieri au fost 29 de grade la Nesbyen.

— Serios, 29? Aici avem 42, Marie. Ieri a fost chiar mai cald. Și când îi întreb pe indieni dacă sunt obișnuiți, pentru că, în fond, locuiesc aici de ani de zile, spun că nu, nici lor nu le face deloc bine. Ciudat, nu crezi?

— Da. Dacă ar veni aici, la minus 20 de grade, probabil s-ar face sloi de gheață.

— Nu cred, îi spuse Gunder. Indienii muncesc din greu și s-ar încălzi. E simplu. Dar, din fericire, sunt în vacanță. Doar mă plimb pe stradă, cu brațele depărtate.

— Depărtate?

— Nu suport să-mi atingă corpul, spuse. Trebuie să-mi desfac și degetele. Dar la hotel avem aer condiționat, repetă, el.

— Ai mai spus asta.

Apoi tăcură. Marie oftă cum oftează o soră din pricina unui frate imposibil.

— Trebuie să închid, spuse Gunder. Mă întâlnesc cu cineva.

— Serios?

— Da, ieșim la cină. Te sun într-o zi, două.

Auzi declicul când el puse receptorul în furcă. Își văzu fratele parcă aievea, alunecând pe stradă cu degetele desfăcute și cu brațele depărtate de corp. În căldura densă. Nu înțelegea de ce era atât de fericit.

Capitolul 3

Gunder și Poona s-au căsătorit în 4 august, la prânz. În Casa de Ceremonii a Orașului, cum o numea Poona. Gunder obținuse hârtiile necesare, iar Ambasada Norvegiei îi trimisese un fax care-i confirma starea civilă din Norvegia. A fost o ceremonie simplă, dar foarte solemnă.

Gunder a stat drept ca un soldat, ascultând și sperând că răspundea în momentele potrivite. Poona strălucea. Avea coada răsucită la ceafă, ca un covrig uriaș. Nici măcar nu încerca să-și ascundă dinții, ci zâmbea fericită. Engleza lui Gunder se îmbunătățea. Conversau în propoziții scurte, ajutându-se de mimică și gesturi, și se înțelegeau foarte bine. Adesea, când Gunder ajungea la mijlocul unei propoziții, ea o completa așa cum își imaginase el. Era atât de ușor! El i-a explicat despre cetățenia norvegiană. Ar fi putut dura câțiva ani. Să devii norvegian nu se întâmpla peste noapte, se gândea el. După ceremonie, s-au plimbat pe străzi ca soț și soție. Ea purta sandale aurii și un sari turcoaz, cu broșa filigranată la gât. El purta o cămașă albă, nouă, pantaloni închiși la culoare și pantofi lustruiți. O cuprinsese cu brațul pe după talie. Ea îi privea fața latră, gâtul puternic. Era un om solid, și totuși atât de modest. Uneori roșea, și totuși avea o încredere în sine atât de ciudată, că era complet insensibil la ce credeau oamenii din jur. Nu avea ochi decât pentru ea. Bucuria reținută îi era vizibilă, la fel și zâmbetul care i se lățea pe față. Ea se gândea că omul acela avea o lume proprie, pe care o controla numai el. Cât de bine era!

Nu credea că e bogat. Îi spusese deja: „Nu sunt bogat. Dar am o casă și o slujbă. Am o grădină frumoasă. Mașină. Și o soră de treabă, care te va primi cu drag. Locuim lângă un sătuc. Este liniște,

trafic mai deloc. Te poți plimba singură pe stradă și nu vei vedea nici țipenie”.

Asta i se păruse straniu Poonei. O tăcere imensă, lipsită de oameni. Cunoștea doar aglomerația orașului. Văzuse tăcerea doar în fotografii.

— Aș prefera să muncesc, a zis ea ferm.

— Bineînțeles că poți. Dar atunci va trebui să mergi în oraș, pentru că în Elvestad nu vei găsi nimic. Dacă primești o slujbă în oraș, te voi duce cu mașina.

— Eu muncesc din greu, a continuat ea. Nu obosesc repede. Nu sunt eu mare, dar sunt puternică. Nu va trebui să mă întreții.

— Nu, a spus Gunder. E în regulă să te angajezi. Așa o să înveți norvegiana mai rapid. Va fi atât de bine, Poona! Îți promit. Norvegienii sunt foarte prietenoși. Sunt cam timizi și foarte orgolioși, dar prietenoși.

Poona nu avea decât un frate, care locuia în New Delhi. A vrut să-i scrie și să-i spună despre căsătorie. În plus, trebuia să își înnoade firele vieții în orașul indian înainte să plece în Norvegia. Avea nevoie de vreo două săptămâni. Gunder i-a rezervat și i-a plătit biletul. I-a explicat cum funcționau escalele și cum stau lucrurile la aeroportul Gardermoen. I-a dat bani să nu îi lipsească nimic. Și-a scris adresa și numărul de telefon, cu litere și cifre citețe.

— Fratele tău va suferi când îi spui? s-a îngrijorat el.

— Nu, a răspuns Poona sigură pe sine. Ne vedem foarte rar. Shiraz are viața lui. Are soție și patru copii. Îmi place să gătesc, a zis ea. Voi pregăti curry de pui pentru tine și sora ta, când ajung în Norvegia.

— Iar eu voi pregăti tocăniță de miel, i-a spus Gunder, bucuros. Cu varză.

— Este picantă?

— Nu avem mâncăruri picante în Norvegia. Adu multe condimente cu tine, Poona. Să-i facem pe

Marie și pe Karsten să transpire nițel.

A căzut o clipă pe gânduri.

— Ce va spune sora ta când mă va cunoaște?

— Va fi încântată, a răspuns Gunder. La început, va face o criză, dar apoi va fi încântată. Nu-i plăcea deloc că trăiam singur. Îmi spunea mereu că trebuie să călătoresc. Acum, aduc o lume întreagă înapoi, cu mine.

A râs și a strâns-o în brațe. Nu se putea abține să nu îi atingă mereu coada împletită la baza gâtului. Era tare și strânsă, lucioasă ca mătasea. Când și-a scos elasticul, părul i s-a despletit și a căpătat un volum extraordinar. Câte femei din Elvestad aveau un asemenea păr? Niciuna! Și-l lăsa liber doar noaptea. Doar pentru el. În noapte, ochii ei străluceau albi pe întuneric. Îi ținea trupul greu cu grijă în brațele subțiri. Gunder o mângâia pe spate cu blândețe, cu mâini mari și ezitante. Poona era fericită. Un bărbat înalt și chipeș o luase din bucătăria fierbinte a restaurantului. O ducea departe de orașul plin de oameni, de cămăruța cu toaletă pe hol. Gunder avea propria baie, cu vană și lebede pe pereți. Nu-i venea să creadă. Din primul moment când se priviseră, știuseră că aveau un viitor comun. Au știut din primul moment când el se aplecase și îi luase în brațe trupul zvelt și îi văzuse ochii mari umezindu-se și apoi încețoșându-se pentru ca apoi să se închidă și ea să se relaxeze la pieptul lui lat. În acea primă noapte nu au vorbit. Doar și-au împărtășit bătăile inimii lor. A lui – fermă, grea, a ei – ușoară și rapidă. Nu le era deloc teamă – nu încă. Poona urma să-și lase slujba și să elibereze cămăruța în care locuise. Gunder se va întoarce acasă și va pregăti totul. La hotel, cineva i-a ajutat să facă o poză. Au stat unul lângă altul, drepți, formali în urma pactului pe care tocmai îl semnaseră. Ea în sari-ul turcoaz, el în cămașa albă ca neaua. Au făcut două fotografii și au luat fiecare câte una.

Nu l-a putut conduce la aeroport din cauza serviciului. S-au despărțit pe trotuarul din fața hotelului și, pentru o clipă, el a uitat de sfială și a îmbrățișat-o strâns. I s-a fisurat armura. O găsise, și acum trebuia să plece departe. Era îngrijorat de ce i s-ar fi putut întâmpla. Ea a ridicat un deget și l-a mângâiat pe nas. Apoi a plecat. A dispărut după colț, pe picioarele ei subțiri, ciocolatii. Mai târziu, în spațiul restrâns al locului său din avion, el a ținut fotografia în mână. A simțit că i se umflă inima în piept, pompând mai mult sânge decât de obicei. Îi era mult prea cald. Poona îl atinsese peste tot, inclusiv în urechi, unde nu intraseră până atunci decât dopuri de vată. Când se gândea la ea simțea că degetele de la mâini și de la picioare și buzele îi tremură. Parcă tot ce avea înăuntru ar fi pulsat, iar el simțea că toată lumea vede asta. Gunder era iubit. Iubea. Aproape că luase foc. A privit spre ceilalți pasageri, însă o vedea numai pe Poona. Cum își petrecuse viața înainte? Timp de 50 de ani fusese pe cont propriu, având grijă numai de sine și, ocazional, de sora lui. Anii care-i mai rămâneau de trăit avea să-i petreacă alături de Poona. Aveau să împartă totul. Dacă era obosită, se va odihni. Dacă îi era dor de casă, se va duce acolo în vacanță. Dar dacă el putea să o însoțească, bine, iar dacă voia timp pentru ea, atunci urma să-l aibă. Avea să o asculte când vorbea, fără să o întrerupă. Trebuia să treacă prin multe și avea nevoie de înțelegere și susținere, mai ales în primul an. Deja aștepta cu nerăbdare Crăciunul, ca să-i arate bradul, îngerii și spiridușii. Și primăvara, când ieșeau primii ghiocei din zăpadă. Pentru ea, păreau probabil miracole. Miracole vor fi și pentru el. De acum înainte, totul era nou și minunat.

•

Marie privi uluită fotografia. Apoi se uită la chipul mândru al fratelui ei și înapoi la indiancă, la Poona Bai Jomann. Cu broșa filigranată în piept. Multă vreme doar tăcu. Fratele ei își găsise o soție

în India. Intrase într-un restaurant tandoori și îi câștigase inima, în doar câteva ore. Ce fel de armă secretă avea fratele ei, de nu o văzuse niciodată? Parcă tocmai pe el îl așteptase femeia aceea, în Bombayul cu milioanele sale de oameni.

— Mumbai, îi aminti Gunder. Așa s-a întâmplat. Își trăia viața și mă aștepta. Va ajunge în 20. Merg să o iau de la aeroport. Uite, am aici certificatul de căsătorie.

— Ești o partidă bună pentru ea, spuse Marie. Nu cred că sunt mulți bărbați în India cu un venit ca al tău.

— Știe că nu sunt bogat, spuse Gunder.

— Prostii! Ești doldora de bani, îl întrerupse Marie, nemiloasă. S-a prins deja.

El o privi jignit, dar ea nu remarcă, fiindcă se uita încă la fotografie.

— Karsten va face infarct, spuse ea. Va trebui să te pregătești pentru bârfe.

Dar era și emoționată. O cumnată! Nu și-ar fi imaginat.

— Nu mă deranjează bârfele, spuse Gunder. Asta știa și ea deja.

La cât de fericit era acum, fratele ei devenise intangibil.

— O vei ajuta să se adapteze, nu? își întrebă el sora. Voi, femeile, trebuie să discutați între voi. Să petreceți timp împreună. Vei vedea că e blândă și bună.

— Mă întreb ce va spune Karsten, repetă Marie îngrijorată.

— Cu siguranță n-o să te lași influențată de asta, nu?

— Nu știu, spuse ea, ridicând din umeri. Cred că va fi șocat, la început. Sper ca restul lumii să se poarte frumos cu ea.

— De ce nu ar face-o?

— Mă gândeam la tineri. Pot fi foarte cruzi.

— Nu-i pasă ei de tineri, spuse Gunder. Are 38 de ani.

— Bine. Sunt doar uluită de tot ce s-a întâmplat. Dar arată foarte bine. Ce-a zis familia ei?

— Are doar un frate mai mare, la New Delhi. Nu păstrează legătura.

— Dar se va obișnui aici, în țara asta rece ca gheața?

— E frig doar iarna, spuse el repede. Nu e ușor nici să trăiești în căldură. Aici aerul e mai proaspăt. Așa i-am spus. Mai uscat. Umiditatea din India e atât de ridicată, că în clipa în care ieși pe stradă ești leoarcă. Vrea să-și găsească de lucru. E capabilă, vrea să învețe. Ar prefera să fie chelneriță. Găsim noi ceva.

Marie oftă. Mângâia elefantul de jad pe care i-l adusese Gunder. Optimismul lui era atât de mare și de puternic, că nu o lăsa inima să i-l strice. Dar avea dubii. Se gândea mai ales la femeia care venea în locșorul acela, un colț îndepărtat de lume, populat de fermieri și de adolescenți răutăcioși. Erau oameni disprețuitori în fiecare casă. Gunder s-ar fi descurcat, dar cât putea rezista ea înainte să înceapă să-i fie dor de oamenii ei?

Gunder își prinse fotografia din ziua nunții pe o placă, deasupra biroului de acasă. Trebui să mute o fotografie cu Marie și Karsten, dar soția lui era acum pe primul loc. De fiecare dată când privea poza, în el se trezea sentimentul acela puternic, de fântână care țâșnește dinlăuntrul lui. E soția mea, își spunea. V-o prezint pe soția mea. Se numește Poona. Apoi se apuca de treabă, cu spor. Lenjerie nouă pentru patul dublu. Cu margine de dantelă pentru fețele de pernă. O față de masă nouă pentru locul de luat masa. Patru prosoape noi pentru baie. Scoase perdelele, pentru că trebuiau spălate și călcate. Marie îl ajuta. Argintăria trebuia lustruită, iar mama lor îi lăsase o mulțime. Ferestrele trebuiau curățate, trebuiau să strălucească tare, ca Poona să poată privi grădina frumoasă, cu trandafiri și bujori. Apa din scăldătoarea păsărelelor trebuia înlocuită. Nu avea scurgere, așa

că o goli cu ajutorul găleții. Apoi o spălă cu apă cu săpun și o umplu la loc. Strânse toată mizeria, smulse buruienile și greblă pietrișul de pe alee. Auzea mereu vocea Poonei în minte și îi simțea mirosul. Îi vedea chipul când adormea seara. Își amintea atingerea blândă a degetului ei pe nas.

La muncă, toată lumea voia să afle despre călătoria lui. Era bronzat și voios și le-a spus tot ce doreau să audă, fără să o menționeze pe Poona. Voia să o mai păstreze doar pentru el, o vreme. Aveau să afle curând, suficient de curând cât să înceapă să bârfească.

— Ai stat mult la soare, remarcă Bjørnsson, dând din cap aprobator.

Începutul de chelie a lui Gunder strălucea ca un bec roșu.

— Nicio secundă. Acolo nu poți sta la soare. Am stat doar la umbră.

— Dumnezeule, exclamă Bjørnsson.

Colegii lui suspectau, în secret, că era ceva la mijloc. Suna mai des decât de obicei. Se tot ducea în birou și gonea de acolo pe oricine apărea în ușă. Mergea la cumpărături în pauza de prânz. Observaseră pungi cu marca magazinului de porțelanuri și de la magazinul care vindea textile și lenjerii de pat.

Poona îl suna cu taxă inversă. Fratele ei nu era încântat de căsătorie, dar ea nu era prea preocupată de reacția lui.

— Este gelos, a spus. Este foarte, foarte sărac.

— După ce rezolvăm totul, îl invităm aici. Ar trebui să vadă cât de bine trăiești. Îi plătesc zborul.

— Nu este nevoie, a spus Poona. Nu merită, ținând cont de cât e de morocănos.

— Se va liniști, până la urmă. Facem poze și i le trimitem. Poze cu tine în fața casei. În bucătărie. Va vedea că nu duci lipsă de nimic.

20 august se apropia. Marie îl sună să-i spună că soțul ei pleca într-o călătorie de afaceri la Hamburg și că se întorcea doar în ziua sosirii

Poonei. Probabil că ei doi doreau oricum să fie singuri în prima zi.

— Nu o să dau năvală peste voi. Veniți la cină pe 21. Pregătesc vânat. În 24 e ziua lui Karsten. Așa o să-l cunoască și pe el. Va trebui să fie sociabil.

— De obicei nu e? întrebă Gunder, uimit.

— Știi cum e el.

— Vom petrece împreună cât timp va fi nevoie, spuse Gunder. Poona, mai ales. Ea e cea care lasă în urmă totul și pe toți pentru ceva complet nou.

— Ies să iau niște flori pentru mâine. Am cheia ta, zise Marie bucuroasă. Le așez în living, cu o cartolină de la mine și Karsten. Se va simți binevenită. Când pleci?

— Mai am timp, spuse Gunder. Avionul aterizează la 18:00. A schimbat ieri zborul în Frankfurt și a stat acolo o noapte. A vrut să facă niște cumpărături acolo. Vreau să ajung cu o oră mai devreme, ca să găsesc parcare.

— Suni când te întorci, da? Ca să știu că v-ați găsit.

— De ce nu ne-am găsi?

— Păi vine de departe. Uneori, sunt întârzieri, și altele asemenea.

— Firește că ne vom găsi.

Sora lui își dădu seama că el nu se gândise niciodată că era posibil ca ea să nu ajungă. Că s-ar fi putut răzgândi în ultimul moment. Dar ea se gândise. El îi dăduse bani și îi cumpărase bilet, pe care ea l-ar fi putut schimba pe bani. Era o avere pentru o femeie săracă. În plus, îi era absolut imposibil să-și imagineze o indiancă îmbrăcată în sari turcoaz în bucătăria lui Gunder. Dar nu zise nimic din toate astea, ci îi spuse fratelui ei să aibă grijă cum conduce pe lungul drum pe E6.

— Traficul e groaznic. Mâine nu e deloc ziua în care să ai un accident. Ar fi o sincronizare foarte proastă.

— Ar fi, într-adevăr, confirmă fratele ei.

Capitolul 4

20 august.

Își luase liber de la serviciu. Se trezise la 7:00 și trăsese perdelele. Vremea fusese bună mult timp, dar astăzi cerul era înnorat și asta îl enerva. Însă bătea și vântul, așa că poate mai târziu avea să se însenineze. Gunder era optimist. Făcu un duș prelung și își pregăti un mic-dejun copios. Mai făcu una, alta pe lângă casă. Studie fotografia cu el și Poona de pe peretele de deasupra biroului. Verifică cerul, să vadă dacă nu cumva se întâmpla ceva. Pe la ora 14 văzu o crăpătură albastră. Curând după aceea, soarele pătrunse printre nori, aruncând raze scânteietoare. Gunder luă asta ca pe un semn. Razele erau pentru Poona. În minte o vedea mereu, și credea că și ea îl vede pe el. Apoi, nu o mai văzu, așa că se văzu nevoit să-și găsească o ocupație. Luă corespondența. Se uită prin ziar. După încă o oră și jumătate voia să plece. Dar de ce să nu pornească deja? Dacă pleca atunci, era mai puțin aglomerat. Împături cu grijă ziarul și se ridică iute în picioare. Lăsă un geam întredeschis și tocmai voia să ia cheile din cuier, când sună telefonul. Fără îndoială, era cineva de la serviciu. Nu se descurcau singuri niciodată. De aceea, răspunse pe un ton iritat. Era o voce necunoscută de femeie, însă el auzi cuvintele foarte clar. Suna de la Spitalul Central. Marie Jomann Dahl era rudă cu el? Lui Gunder i se tăie respirația.

— Da, e sora mea. Ce s-a întâmplat?

— Accident rutier.

Se uită la ceas, derutat. Ce pățise?

— E grav? întrebă el.

— Mi s-a spus doar să contactez ruda cea mai apropiată, zise femeia, evitând răspunsul. Puteți veni la spital?

— Sigur că da, spuse el. Plec chiar acum. Ar trebui să ajung în jumătate de oră.

Simți o strângere de inimă. Nu se gândea că putea fi ceva grav, pentru că ea conducea mereu prea încet ca să pățească ceva, dar trebuia să meargă s-o ia pe Poona. Firește că avea să ajungă, iar Marie urma să înțeleagă că era esențial. Înșfacă din zbor cheile și ieși în fugă. Conduse fără să se poată concentra spre oraș, uitându-se la ceas din minut în minut. Își imagină un braț în ghips – poate niște copci. S-a zis cu vânatul promis, se gândi. Poate i se stricase mașina și avea nevoie să fie dusă acasă. Și când te gândești că *ea* îi spusese lui să conducă prudent! Respiră pe nas, ca să se calmeze. Ajunse la spital. Căută disperat un loc de parcare.

— Etajul zece. Neurologie, îi spuse femeia de la recepție.

— Neurologie? repetă el.

I se tăiase respirația.

Intră în lift. Inima îi bătea cu putere. Poona e în avion, își zise, și știe că vin s-o iau. N-o să dureze mult. Îl rodea sentimentul de vinovăție: nenorocitul de Karsten nu era niciodată acolo când aveai nevoie de el! Începu să transpire. Liftul se opri. Afară aștepta un medic.

— Jomann?

— Da. Cum se simte?

Doctorului părea pus într-o situație dificilă. Gunder își dădu imediat seama.

— Acum nu știm sigur, spuse el, silabisind cuvintele cu grijă.

Gunder era uluit. Cum să nu știe?

— Mă tem că a suferit un accident grav, continuă medicul, privindu-l pe Gunder cu tristețe. A suferit o traumă gravă la cap. E în comă.

Gunder se sprijini de perete.

— Am conectat-o la un aparat de ventilare mecanică. Are un plămân perforat. Sperăm să-și recapete cunoștința în cursul serii și atunci vom ști mai multe. În plus, are fracturi multiple…

— Fracturi multiple? repetă Gunder, și imediat se uită la ceas. Ce pot să fac? întrebă el disperat.

Doctorul n-avea de unde să cunoască motivul nehotărârii lui Gunder. Clătină încet din cap.

— Cel mai bine ar fi dacă ați rămâne lângă ea. Să-i vorbiți. Chiar dacă nu vă aude. Firește că vă putem oferi un pat peste noapte, dacă doriți.

Gunder se gândi că nu putea rămâne. Sosea Poona. Era sfâșiat. Dar era unul singur și nu se putea împărți. Se opri fiindcă se oprise și medicul.

— I-a fost zdrobit pieptul. Are toate coastele rupte. Un genunchi e grav fracturat. Dacă o repunem pe picioare, genunchiul nu i se va recupera niciodată.

Dacă o repunem pe picioare? Mi-e rău, se gândi Gunder. Micul dejun îi fierbea în stomac. O ușă lată se deschise într-o rezervă micuță. Văzu ceva negru pe perna albă, dar nu își dădu seama cum putea fi sora lui, Marie. Rămase lângă pat, tremurând.

— Trebuie să-l găsim pe soțul ei, spuse el. Pe Karsten. Este la Hamburg.

— Ne bucurăm că am reușit să vă contactăm, zise doctorul.

Îl ajută să se așeze. Marie era albă, aproape albăstruie sub ochi. Avea un tub fixat în gură. Auzi un zgomot lent, ca un sâsâit, dinspre ventilator. Suna ca un uriaș adormit.

— Ne facem cele mai mari probleme, continuă doctorul, dregându-și glasul, din cauza traumei cerebrale. Nu vom ști cât de gravă este până nu-și recapătă cunoștința.

Ce voia să spună? Nu mai era ea însăși? Avea să se trezească fără să-și amintească cine e? Avea să uite cum să râdă, să vorbească, să adune doi cu doi? Ar fi putut ajunge să deschidă ochii și să-l privească fără să știe cine era? Gunder simțea că se rostogolește într-un abis. Dar se agăță de gândul la Poona. Fața ei apăru la marginea întunericului cavernos, zâmbitoare.

Se uită din nou la ceas. Marie părea micuță în pat, iar fața ei rotundă își pierduse contururile. Trebuia să spună cuiva secretul Poonei. Cuiva în care avea încredere, care să nu râdă sau să-l facă să se îndoiască. Cuiva dispus să-i facă o favoare.

— Marie, șopti el.

Niciun răspuns. Oare îl auzea?

— Sunt eu, Gunder. Stau lângă patul tău.

Se uită spre medic, cu ochii arzând de lacrimi.

— Totul va fi bine, spuse. Poona și cu mine vom avea grijă de tine.

Îl ajuta să-i rostească numele cu voce tare. Nu era singur.

Timpul se scurgea. Nu putea s-o lase acolo pe Marie – ce avea să creadă despre el? Ce ar crede medicii dacă și-ar vârî capul pe ușa din rezerva asistentelor și ar spune: „Eu plec. Trebuie să iau pe cineva de la aeroport”. Încercă să-și pună gândurile în ordine, dar ele refuzau să se lase organizate. După ce-și găsise o soție, avea să-și piardă, oare, sora? Își îngropă fața în palme, disperat. Doctorul reveni.

— Eu plec acum. Sunați… dacă e ceva.

Gunder se frecă la ochi. Pe cine se putea baza? Nu avea prieteni apropiați. Nu își dorise niciodată să aibă. Sau nu reușise să și-i facă – nu mai știa care dintre variante era cea adevărată. Timpul trecea. Aparatul îl tortura cu sâsâitul lui, încât aproape că era tentat să-l oprească, pentru a nu mai fi nevoit să-l asculte. Zgomotul interfera cu propria-i respirație și i-o tăia. În cele din urmă, dădu drumul mâinii lui Marie și se ridică brusc. Ieși pe coridor și găsi un telefon cu plată.

Gunder nu lua niciodată taxiul, dar cunoștea numărul pe de rost. Era scris cu litere negre pe Mercedesul lui Kalle. Acesta răspunse la al doilea apel.

— Kalle, sunt Gunder Jomann. Sunt la spital. Sora mea a avut un accident de mașină.

La început, la capătul celălalt fu doar tăcere. Îl auzea pe Kalle respirând.

— E groaznic, spuse el într-un târziu. Pot să te ajut cu ceva?

— Da, zise Gunder. Aștept o musafiră din India.

Nicio vorbă de la Kalle, care știa despre călătoria sa în India și începea să-și dea seama ce și cum.

— Va ajunge la Gardermoen de la Frankfurt, la ora 18, și se așteaptă să o iau. Dar nu o pot lăsa pe Marie. E în comă, adăugă el în șoaptă.

— Ah? Înțeleg.

Vocea lui Kalle abia se auzea.

— Ai vrea să te duci să o iei tu?

— Eu? întrebă Kalle.

— Trebuie să conduci până la aeroport și s-o iei tu. Cu taxiul tău, sigur poți parca la intrarea principală. Mă taxezi cât poftești. Dar trebuie să pleci acum, ca să ajungi. Când o să iasă și n-o să mă vadă, probabil o să meargă la Informații. E indiancă, repetă el. Are părul lung, negru, împletit. E ceva mai tânără decât mine. Dacă nu o vezi, le transmiți să-i dea numele prin stație. Se numește Poona Bai.

— Cum ai spus? întrebă Kalle.

Gunder repetă.

Kalle se adună.

— S-o duc la tine acasă?

— Nu, te rog să o aduci aici, la Spitalul Central. Sora mea e căsătorită Dahl. E la secția de Neurologie, la etajul zece.

— Am nevoie de numărul zborului, spuse Kalle. Acolo aterizează o grămadă de avioane.

— L-am uitat acasă. Dar aterizează la ora șase. De la Frankfurt.

Gunder simțea că-l cuprinde disperarea. Se gândi la teama care avea s-o cuprindă pe Poona când urma să nu-l vadă.

— Kalle, șopti el, e soția mea. Pricepi?

— Nu.

Kalle părea speriat.

— Ne-am căsătorit în India, în 4 august. Vine să locuiască în Elvestad.

Kalle se uită pe geam, făcând ochii mari.

— Plec chiar acum! strigă el. Stai cu sora ta, mă ocup.

— Mulțumesc! zise Gunder.

Îi venea să plângă de ușurare.

— Spune-i Poonei că îmi pare rău.

Kalle porni mașina, dar nu și aparatul de taxare. Câteva minute mai târziu, Mercedesul alb gonea ca fulgerul pe E6.

•

Se întoarse în salonul unde se afla Marie. Nicio schimbare. Nu putea respira singură! Își imagină plămânul ei ca pe un balon firav în care se implântau niște așchii ascuțite de os. Apoi, cedase, îl umflaseră la loc și îl modelaseră. Medicul spusese că tăieturile aveau să se vindece singure. Iar asta era bine. Se uită la ceas. La intervale regulate, apărea o asistentă. Se uita la Gunder și zâmbea, îi spunea că avea nevoie de o pauză și că ar trebui să meargă să ia o gustare.

— Nici nu pot să mă gândesc la mâncare, zise el.

— Atunci, vă aduc ceva de băut.

Încet, încet, începu să aţipească. Ventilatorul îl trăgea la somn, atât de automat era: scotea aerul din Marie, îl forța înapoi, îl aspira iar. Era ora 17:58. Se gândi că era timpul să aterizeze avionul. Sper că a ajuns Kalle. Că o s-o găsească în mulțime. Se uită la sora lui. Apoi își dădu seama că nu întrebase nimic despre accident. Ce se întâmplase cu cealaltă mașină? Cu oamenii din ea? De ce nu spusese nimeni nimic? Îl cuprinse gândul oribil că poate murise cineva. Că Marie o să se trezească într-un coșmar. Se gândi la Karsten, care nu știa încă nimic. Stătea oare undeva, cu o bere în față, poate ascultând urletele unor nemți care cântau? Curând, Poona avea să-și ridice bagajul, și

nici ea nu știa ce se întâmplase. Kalle o caută chiar acum. Îi vedea limpede capul încărunțit deasupra mulțimii. Asistenta apăru din nou și Gunder își adună curajul.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă el. În accident. Ce a lovit? O altă mașină?

— Da.

— Șoferul cum se simte?

— Deloc bine.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat, se rugă el. Dacă se trezește și mă întreabă? Trebuie să știu ce să îi spun!

Se uită grav la ea.

— E aici. Dar nu l-am putut salva.

Se aplecă peste Marie și îi ridică pleoapele. El văzu expresia goală de sub ele și înghiți în sec. Murise un om și poate că era vina surorii lui.

Intră altă asistentă. Avea un telefon fără fir în mână. Îi tresări inima. Era Kalle.

— Nu am găsit-o, zise el. Cred că a luat alt taxi.

Gunder se sperie.

— N-ai văzut-o nicăieri?

— M-am uitat peste tot, și i-au transmis și prin stație, dar probabil și-a luat bagajul și a ieșit de la Vamă foarte repede. Am întrebat la Informații dacă a ajuns cineva cu numele ei acolo, căutând asistență, și au dat prin stație cât așteptam, dar nimic.

— Când ai ajuns? se bâlbâi Gunder.

— Nu sunt sigur. Am condus cât de repede am putut, spuse el nemulțumit.

Lui Gunder îi părea rău pentru Kalle, care acum mai avea și conștiința încărcată.

— S-o fi dus la tine acasă, sugeră el. Poate că e în fața ușii tale. Mă duc acolo acum.

— Mulțumesc, zise Gunder.

Înapoie telefonul. Asistentele îl priviră întrebător, dar el nu zise nimic. Nu mai putea vorbi. Marie oricum nu îl auzea. Trecu o veșnicie până i se transmise mesajul că Poona nu îl aștepta

acasă. Poate că nici nu fusese în avion, își zise Gunder, descumpănit. Oare ar fi în regulă să contacteze Lufthansa? Ar fi putut afla de la ei dacă se aflase sau nu în avion. Se duse din nou la telefonul cu plată și sună la aeroport. Primi confirmarea: Poona Bai călătorise cu avionul de la Frankfurt. Aterizase la timp, la ora 18:00. Gunder intră iar în lift. Își privi sora, întinsă în pat. Își simțea corpul greu și extrem de obosit. Se ridică iar și părăsi salonul. Se opri în ușa asistentei de gardă. Îi explică faptul că trebuia să plece, fiindcă se întâmplase ceva, și că urma să se întoarcă. Ar putea să-l sune dacă aveau vești?

Îl priviră surprinse. Dar firește că aveau să-l sune. Așa că plecă acasă. Era pierdut în gânduri și aproape că ajunsese când îl depăși o mașină în mare viteză. Mușcase mult din banda lui. Trase brusc de volan spre dreapta, icnind. Lucrurile se puteau întâmpla într-o clipită! De ce n-ai plecat mai repede, dacă era așa important? întrebă el privind în oglindă. Spatele unui Saab alb dispăru după colț.

Se făcuse 21:30 când ajunse acasă. Se așeză la birou și privi fotografia cu el și Poona. Veni seara, apoi noaptea. Era cuprins de o agitație teribilă. Oare nu înțelesese corect? Să sune la poliție? Doar nu puteau să pornească o vânătoare de persoane! De unde să înceapă? Rămase treaz toată noaptea. De fiecare dată când auzea un zgomot de mașină, sărea în sus și trăgea perdeaua. Există o explicație pentru orice, se gândi el. Din clipă în clipă, avea să ajungă un taxi. Vor fi din nou împreună. Se uită la telefon. Nu sunase. Asta însemna că Marie era încă inconștientă și că nu avea idee de ce i se întâmplase, și nu știa nimic nici despre bărbatul din cealaltă mașină, care murise. Și nici despre Poona, care nu mai venea.

Rămase o vreme cu fotografia în mână. Se uită la borseta galbenă, veche, pe care o purta mereu în jurul taliei. Nu mai văzuse așa ceva. Își aminti cum

îl sărutase pe nas și îi mângâia se fața cu mâinile ei calde. Cum îi ridicase cămașa și își ascunsese chipul în ea. Cum îi ascultase inima. Își apropie fotografia de ochi. Ea avea un chip atât de mic, încât îi dispărea complet sub vârful degetului.

Capitolul 5

A doua zi, în 21 august, o mașină de poliție mergea încet pe șoseaua spre Elvestad. Caroseria albă lucea în soare. Doi bărbați priveau prin parbriz. În depărtare vedeau un grup de oameni.

— Acolo, spuse Skarre.

Văzuseră un luminiș la stânga, o pajiște înconjurată de pădure deasă. Inspectorul Konrad Sejer privi spre marginea pădurii, unde lucra o echipă de polițiști. Toată pajiștea era delimitată cu bandă. Creaseră o trecere pe unde se părea că trebuiau să circule și ei. Oamenii ieșiră repede din mașină și înaintară prin iarba înaltă. Era deja călcată pe alocuri. Bucata asta, se gândi Sejer, va rămâne ca o rană deschisă, multă vreme. Pe drum se adunaseră și câțiva gură-cască. Tineri cu biciclete, câteva mașini. Și presa, bineînțeles, care nu avea încă permisiunea să înainteze. Obiectivele lor sclipeau agresiv. Sejer era ușor de recunoscut după mers. Trupul lui longilin se mișca măsurat, traversând pajiștea. Nu se grăbea niciodată. Se gândea mereu înainte să vorbească. Tinerii care nu-l cunoșteau făceau greșeala să-l considere prost. Alții îi remarcau personalitatea calmă și simțeau un om care făcea rareori lucruri pe care să le repete, iar greșeli și mai rar. Părul lui cărunt era tuns foarte scurt. Purta o maletă neagră și o jachetă de piele maronie, descheiată. Grupul îi făcu loc ca să ajungă în față. Jakob Skarre îl urma la doi metri în spate. Dintr-odată, iat-o zăcând la picioarele lor. Skarre înghiți o cantitate mare de aer. Ce spusese Holthemann la telefon? *O crimă cu adevărat oribilă.*

Sejer credea că se pregătise. Rămase pe loc, cu picioarele ușor depărtate, și o privi pe femeia din iarbă. Priveliștea îl derută. Văzu o coadă împletită, răsucindu-se ca un șarpe negru în iarba gălbuie. Restul feței ei era zdrobit până la os. Gura era o

gaură căscată în roșu și negru. Nasul îi fusese aplatizat și nu-i putea deslușI ochii în amestecul de carne vie. Trebui să își ferească privirea și văzu un pumn strâns. O sanda aurie. Mult sânge. Fusese absorbit de haine și se revărsase în iarba uscată. Atinse materialul frumos, mătăsos al rochiei turcoaz, într-un loc unde era încă nepătat. Îi văzu bijuteriile sclipitoare. Când ridică privirea, văzu sânge în iarbă, ceva mai departe, de parcă o târâse cineva. Toate simțurile i se declanșară automat. Recunoscu mirosul, auzi vocile, simți pământul reavăn cedându-i sub picioare. Se uită la cerul albastru, pentru o clipă, apoi plecă fruntea.

Era foarte zveltă. Văzu un picior subțire. Glezne fine, maronii. În picioare nu avea decât sandale. Niște picioare micuțe, netede. Vârsta ei era imposibil de ghicit. Între 20 și 40 de ani, se gândi el. Avea hainele în ordine și nicio tăietură pe mâini.

— Snorrason? spuse, într-un târziu.

— Snorrason e pe drum, spuse Karlsen.

Sejer se uită la Skarre. Stătea într-o poziție straniu de țeapănă, cu buclele în vânt.

— Ce avem, până acum?

Karlsen făcu un pas în față. Mustața lui, mereu elegantă, era zbârlită. Își dusese mâna la gură, șocat.

— Corpul a fost descoperit de o femeie. Ne-a sunat din casa de acolo. Arătă spre pădure, în mijlocul căreia Sejer recunoscu o căsuță. Văzu ferestrele scânteind printre frunze. A fost lovită cu un obiect foarte greu și probabil contondent. Dar nu știm ce. Nu s-a găsit nimic. Sunt multe urme de sânge – până la colțul de acolo, arătă el spre pădurea din partea cealaltă, și aproape până la drum. De parcă ar fi fost târâtă. Mult sânge și acolo, la stânga ta. Poate că acolo a atacat-o. Apoi a scăpat pentru o clipă, înainte să o prindă iar. Dar credem că aici a murit, chiar în locul în care zace.

Karlsen se opri.

— Snorrason e pe drum, repetă el.

— Cine locuiește acolo? făcu semn Sejer spre pădure.

— Ole Gunwald. Are un magazin în Elvestad, singurul din mijlocul satului. Astăzi a ținut închis, spune că a avut o migrenă. Am vorbit deja cu el. Ieri seară și azi-noapte a fost acasă. Pe la ora 21 a auzit strigăte înfundate și o mașină turând motorul. Când a ajuns el, vehiculul dispăruse deja. Mai târziu, episodul s-a repetat. Strigăte slabe și o portieră trântită. Își amintește și că a lătrat câinele, care este legat în curte.

Sejer o privi din nou pe femeia din iarbă. De data asta, șocul fu mai puțin puternic, iar în amestecul de mușchi și oase zdrobite i se păru că discerne o față care strigă. Pielea de pe gâtul ei era aproape intactă și văzu că era maronie spre aurie. Coada neagră, groasă cât încheieturile ei, era neatinsă. Frumoasă. Legată cu un elastic roșu.

— Femeia care a telefonat? se uită el la Karlsen.

— Așteaptă într-una dintre mașini.

— În ce stare e?

— Se simte bine, spuse Karlsen ducându-și iar mâna la gură.

Mustața îi arăta deplorabil. Se lăsă tăcerea în timp ce așteptau cu toții.

— Trebuie să pornim o linie telefonică, spuse Sejer. De îndată, întrebați din ușă în ușă, imediat. Vorbiți cu toți gură-cască de aici, inclusiv cu copiii. Skarre, ia-ți botoșei și străbate pajiștea la pas. Într-o spirală strânsă. Începe din drum. Ia-i cu tine pe Philip și pe Siw. Te pot urma. Orice îți scapă ție o să vadă ei. Dacă ai vreun dubiu că un obiect trebuie luat ca probă, ia-l. Nu uita de mănuși. După aceea poți pune indicatoare oriunde vezi urme de sânge și iarbă călcată. Avem nevoie de doi oameni pentru tot restul zilei și în următoarele 24 de ore. Asta pentru început. Karlsen! Transmite prin stație că avem nevoie de o hartă a zonei. La scară mare, cât mai detaliată.

Dacă poți, fă rost de un localnic care cunoaște traseele care nu sunt trecute pe hartă. Soot! Văd o cărare pentru căruțe care intră în pădure din partea cealaltă a drumului. Află încotro duce. Stai cu ochii în patru.

Toți cei din grup încuviințau. Sejer se întoarse din nou spre cadavru. Se lăsă pe vine și îl privi. Permise ochilor lui să se plimbe încet peste rămășițele feței. Încercă să le fixeze. Încercă să nu respire. Era îmbrăcată în haine străine, turcoaz. O rochie cu mâneci lungi, diafană, peste pantaloni largi, la fel de diafani. Materialul părea să fie mătase. Dar ce îl preocupa era o bijuterie. O broșă filigranată. Îl surprinsese, fiindcă era o broșă pentru costumul național norvegian. Era atât de cunoscută, și totuși arăta atât de straniu pe hainele ei exotice. Era dificil să speculeze de unde venea, pentru că fața îi era atât de distrusă, că nu-i putea distinge trăsăturile. Putea fi născută și crescută în Norvegia, sau putea fi la prima vizită acolo. O sanda aurie îi alunecase din picior. Găsi un băț în iarbă și o întoarse. Talpa era însângerată, dar identifică pe ea trei litere: NDI. Îmbrăcămintea îl ducea cu gândul la India sau Pakistan. Își scoase telefonul din buzunar și sună la secție. Nu fuseseră raportate femei dispărute – încă. La câțiva metri de cadavru văzu o borsetă galbenă. Era bizară, blănoasă, în formă de banană. Avea fermoar și se purta în talie. Uluitor, rămăsese curată. O apăsă cu bățul și desfăcu fermoarul cu două degete. Ruj. Oglindă. Șervețele de hârtie. Monede. Nimic altceva. Niciun portofel și niciun document. Nimic despre identitatea ei. Avea unghiile vopsite cu ojă sângerie. Purta două inele de argint. Nu erau valoroase. Nu avea buzunare în haine, dar poate că aveau etichete. Deocamdată, însă, nu putea atinge nimic. E o victimă neidentificată, se gândi el, cel puțin până când sună cineva să întrebe de ea. La radio, în ziare și la televizor va fi doar „victima neidentificată”.

•

Întorcându-se printre benzile de plastic, îi privi pe cei trei polițiști care străbăteau la pas poiana. Arătau ca niște copii care jucau un joc de imitație: de fiecare dată când se oprea Skarre, ceilalți se opreau și ei, lăsându-se pe vine, ca el. Vedea punga de plastic transparent în care se strânseseră deja câteva lucruri. Se îndreptă spre mașina poliției. Femeia care găsise cadavrul îl aștepta. O salută. Urcă în mașină, conduse vreo sută de metri și se opri. Oamenii de la marginea drumului îi priveau. Deschise geamul, ca să permită aerului proaspăt să pătrundă înăuntru.

— Povestește-mi, spuse el calm.

Vocea lui fermă o ajută. Ea încuviință, cu mâna la gură. Teama de cuvintele pe care trebuia să și le găsească și să le spună cu voce tare i se reflecta în priviri.

— Vreți să încep de la început? întrebă ea.

— Da, te rog, răspunse el.

— Am venit după ciuperci. Sunt mulți gălbiori în jurul casei lui Gunwald. Pe el nu îl deranjează dacă le culeg eu, fiindcă el n-are chef s-o facă. Se simte rău adesea, explică ea. Aveam un coș pe braț. Am venit după nouă seara.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Am venit dintr-acolo, arătă ea spre drum. M-am întors și am mers pe lângă liziera pădurii. Era liniște. Apoi, am văzut ceva întunecat în iarbă, în poiană. M-am îngrijorat. Dar am continuat să culeg ciuperci. A lătrat câinele lui Gunwald, pentru că așa face mereu când aude pe cineva. M-am întrebat ce-o fi fost chestia aia întunecată. Eram neliniștită, iar când mă mișcam, stăteam mereu cu spatele. Este ciudat, când mă gândesc la asta. De parcă mi-aș fi dat seama imediat, dar refuzam să cred. Am găsit mulți gălbiori – unde mi-o fi coșul? Îi aruncă lui Sejer o privit perplexă, înainte să se adune. Nu-mi pasă de ciuperci. La coș mă gândeam.

— O să găsim coșul, spuse el.

— Am găsit și hulubițe. Am văzut multe afine. M-am gândit să vin să le culeg în altă zi. Am stat cam jumătate de oră, iar când am vrut să plec, m-am ferit de ce-o fi fost în iarbă. Am apucat-o pe margine…

— Da?

— Dar nu m-am putut abține și m-am uitat. Arăta ca un sac de gunoi, unul dintre sacii aceia negri. Am vrut să plec, dar m-am oprit. Mi s-a părut că gunoiul se revărsa afară. Sau că era un animal mare, mort. Am făcut câțiva pași. Nu știu la ce distanță eram când i-am văzut coada. Apoi elasticul. Apoi mi-am dat seama ce era.

Se opri și scutură din cap. Sejer nu voia să o întrerupă.

— Era un elastic de păr. Apoi am fugit, spuse ea. Direct la casa lui Gunwald. Am bătut la ușa lui. Am urlat că trebuia să sunăm pe cineva. Că era un cadavru pe pajiște. Gunwald s-a speriat. Nu mai e tânăr. Am așteptat pe canapeaua lui. El încă mai stă acolo, singur-cuc. Nu era departe de casa lui. Femeia trebuie să fi strigat, nu?

— A auzit doar niște țipete slabe.

— Cred că era pornit televizorul, spuse ea, cu groază.

— Poate. Casa ta unde este?

— Aproape de centrul Elvestadului.

Încuviință și îi întinse telefonul mobil.

— Poate că dorești să suni pe cineva?

— Nu.

— Trebuie să vii cu noi, la secție. S-ar putea să dureze. Dar te vom duce noi acasă.

— Am timp.

Se uită la ea și își drese glasul.

— Te-ai uitat la pantofii tăi?

Ea îi aruncă o privire uimită. Se aplecă, și-i scoase – erau pantofi de vară, ușori, cu talpă albă, de cauciuc.

— Sunt murdari de sânge, spuse ea. Dar nu înțeleg. Era atât de departe!

— Există persoane de altă naționalitate în Elvestad?

— Două familii. Familia Thuan și familia Tee. Unii sunt din Vietnam, iar ceilalți, din Coreea. Locuiesc aici de ani buni. Toată lumea îi cunoaște. Dar nu era cineva dintre ei.

— Nu? întrebă el.

— Nu, spuse ea ferm, și clătină din cap. N-are cum.

Se uită din nou spre poiană.

— Când te gândești că am crezut că era un sac de gunoi!

•

La multă vreme după răsărit, Gunder stătea încă pe același scaun. Adormise într-o poziție imposibil de incomodă. Tresări când sună telefonul, sări în sus și apucă receptorul. Era Bjørnsson, de la serviciu.

— Lucrezi și azi de acasă?

— Nu, spuse el.

Trebui să se sprijine de birou. Se ridicase prea repede.

— Nu te simți bine?

Gunder se uită la ceas, speriindu-se de cât de târziu era. Capul îi pulsa dureros.

— Nu. E vorba de sora mea. E la spital și trebuie să merg la ea, continuă el fără să vrea, pentru că în capul lui era haos și nu știa cum să înfrunte ziua. Te sun și îți explic mai târziu.

Se împletici până în baie. Își scoase cu greu hainele. Făcu duș cu ușa larg deschisă, ca să audă telefonul în caz că ar fi sunat din nou. Dar nu sună. După o vreme, dădu el telefon la spital. Nicio schimbare. Era încă în comă, dar starea ei era stabilă, îi spuseră. Nimic nu mai e stabil, se gândi el cu amărăciune. Nu-i stătea gândul la mâncare, dar își pregăti o cafea. Se așeză iar pe scaun. Unde-și petrecuse noaptea Poona? De ce nu

sunase? Se simțea ca un câine abandonat. Rămase așa, lângă telefon, multă vreme, mai degrabă adormit decât treaz. Marie își putea reveni în orice secundă, și lângă ea nu avea să fie nimeni. Poona ar fi putut suna în orice clipă, spunând „Cred că m-am rătăcit. Vii să mă iei? Apoi avea să râdă la telefon, poate nițel stânjenită. Dar timpul trecea și nu suna nimeni. Trebuie să dau telefon la poliție, se gândi el, disperat. Dar asta însemna să admită că se întâmplase ceva rău. Porni radioul, dar se îndreptă spre birou și rămase acolo. Ascultă cum toate nenorocirile de pe lume erau sintetizate într-un buletin de știri. Volumul era scăzut, dar tot prinse fiecare cuvânt, fără ca ele să capete vreun sens. Dintr-odată, însă, tresări, pentru că auzise „Elvestad”. Tare, limpede. Se ridică și se apropie de radio. Dădu mai tare. „Femeie străină ucisă în bătaie”.

Aici, în Elvestad? se gândi Gunder, exasperat. Apoi un inspector spuse:

— Nu cunoaștem identitatea femeii. Nimeni nu a dat-o dispărută.

Gunder ascultă atent. Ce spuneau?

Femeie străină ucisă în bătaie.

Se prăbuși peste birou, tremurând. Chiar atunci, sunetul ascuțit al telefonului străpunse sălbatic încăperea, dar el nu îndrăzni să răspundă. I se încețoșase privirea. Apoi, se limpezi. Încercă să se ridice. Se simțea țeapăn, ciudat. Întoarse capul și privi telefonul, gândindu-se că ar fi putut-o suna pe Marie. Așa făcea mereu când nu era ceva în regulă. Dar acum nu putea. Ieși pe hol să-și ia cheile de la mașină. Poona era, probabil, la un hotel din oraș. Cealaltă, femeia de care pomeniseră la radio, n-avea legătură cu el. Erau atât de multe crime peste tot! Avea să scrie pe un post-it un mesaj și să-l lipească pe ușă, dacă venea cât era el plecat. Soția mea, Poona. Își văzu fața în oglindă și se sperie. Proprii ochi se uitau la el, căscați de teamă. Atunci telefonul sună iar. Sigur era ea! Nu,

se gândi el, e de la spital. A murit Marie. Sau poate că e Karsten, care sună de la Hamburg ca să afle cum se simte ea. E în drum spre aeroport, ca să ia primul zbor pe care-l găsește. Era Kalle Moe. Gunder rămase în picioare, cu receptorul în mână.

— Gunder, spuse Kalle. Am vrut să știu.

Avea o voce timidă. Gunder nu spuse nimic. N-avea nimic de spus. Se gândi să mintă și să zică: „Da, e aici, cu mine. Se pierduse. Un taximetrist din oraș n-a știut să se descurce pe-aici, pe la țară".

— Cum a mers? întrebă Kalle.

Gunder nu răspunse. Știrea încă îi vibra în cap. Poate Kalle o auzise și el, iar acum sărmanul adunase doi cu doi și îi dăduse cinci. Unii așa erau, firește: mereu își imaginau ce era mai rău. Kalle se îngrijora din fire.

— Ești acolo, Gunder?

— Sunt în drum spre spital.

— Cum se simte sora ta?

— Nu am vești, așa că bănuiesc că încă nu s-a trezit. Nu știu.

Se lăsă iar tăcerea. Kalle parcă se abținea să-i spună ceva. Gunder nu îi venea deloc în ajutor.

— Îmi fac griji, spuse Kalle. Nu știu dacă ai auzit că au găsit o femeie la Hvitemoen.

Gunder își ținu respirația, apoi spuse:

— Da?

— Nu știu cine este, dar zic că e străină. Și este… au găsit un corp, asta voiam să zic. De femeie. Am început să-mi fac griji, doar mă cunoști. Nu că am presupus că ar exista vreo legătură, dar nu e departe de unde stai tu. M-am speriat că poate e femeia pe care o căutam ieri. Dar ea a ajuns cu bine, nu?

— Va veni mai târziu, spuse Gunder cu convingere.

— Ai vorbit cu ea?

Gunder își drese glasul.

— Trebuie să plec. Ar trebui să fiu la spital.

— Desigur.

Intui neliniștea lui Kalle.

— Trebuie să-ți achit călătoria, spuse Gunder. Ne auzim mai târziu!

Închise. Rămase în picioare, ezitând. Un bilețel pentru Poona – asta voia să facă.

Ar fi putut lăsa cheia afară. Oare în India se punea cheia sub preș? Găsi hârtie și pix, dar își dădu seama că nu știa să scrie în engleză. Putea doar vorbi puțin. Va fi bine, se gândi. Lăsă ușa descuiată și se urcă în mașină.

•

Hvitemoen era la un kilometru în afara Elvestadului, spre Randskog. Nu era în drumul lui spre spital și se simți ușurat. I se păru că erau mai mulți oameni decât de obicei. Trecu pe lângă două care de televiziune și două mașini de poliție. Parcate în fața cafenelei lui Einar erau o mulțime de mașini. Biciclete, oameni. Privi totul în timp ce accelera, speriat.

Când ajunse la spital, luă liftul. Se duse direct în salonul Mariei. O asistentă stătea aplecată deasupra ei. Când intră el, asistenta se ridică.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Gunder Jomann, spuse el. Sunt fratele ei.

Asistenta se aplecă iar deasupra Mariei.

— Toți vizitatorii trebuie să se anunțe la recepție înainte să vină în salon, explică ea.

Gunder nu spuse nimic. Rămase la picioarele patului, simțindu-se vinovat. De ce era așa? Nu se bucurau că ajunsese?

— Am stat aici toată ziua de ieri, spuse el, încă rușinat. Am crezut că e în regulă.

— Eu n-am de unde să știu asta, spuse ea schițând un zâmbet. Ieri nu am fost pe tură.

El nu spuse nimic. Cuvintele i se încâlciseră într-un ghem de câlți, care i se blocase în gât. Voia să o întrebe dacă se înregistrase vreo schimbare, dar își simțea buzele tremurând și nu voia ca ea să-l vadă plângând. Se așeză cu atenție pe marginea scaunului, cu mâinile în poală. Soția mea a

dispărut, se gândea, cu disperare. Voia să-i strige femeii care stătea lângă pat și regla perfuzia cât de dificil i se părea totul. Marie, unica lui soră, era în comă. Soțul ei era la Hamburg. Poona dispăruse. Nu avea pe altcineva. Voia ca asistenta să plece și să nu se mai întoarcă. O prefera pe cea blondă, care fusese acolo ieri. Cea cu zâmbet prietenos, care-i adusese ceva de băut.

— V-a spus cineva că puteți rămâne la spital peste noapte, fiindcă sunteți rudă? îl întrebă ea.

Gunder fu surprins. Da, îi spuseseră, dar trebuia s-o găsească pe Poona. Nu voia să-i spună asta. În cele din urmă, asistenta părăsi salonul, iar el se aplecă deasupra Mariei. Din tub ieșea un zgomot prelung, ca un gâlgâit. Asta însemna că îi aduna saliva din gură – așa îi explicase asistenta blondă. Dar dacă ar fi tras de cordon ca să cheme o soră medicală, probabil că s-ar fi întors acritura de mai devreme. Nu o putea înfrunta. Ascultă o vreme zgomotul ventilatorului care împingea aer în plămânii Mariei. Se gândi că, dacă gâlgâitul se înrăutățea, trebuia să cheme pe cineva. Și trebuia să înfrunte orice asistentă.

Îl îndemnaseră să îi vorbească, dar acum nu-și găsea cuvintele. Cu o seară în urmă, fusese nerăbdător să o revadă pe Poona, în ciuda a tot ce se întâmplase.

— Marie? șopti el.

Apoi renunță și lăsă capul în piept. Trebuia să se concentreze la viitor. Karsten urma să apară în prag și să preia povestea asta îngrozitoare. Văzu că deasupra patului se afla un radio. Să-l deschidă? Ar fi deranjat-o pe Marie? Se aplecă înainte și îl luă de la locul lui. Era acoperit cu o pânză albă. Mai întâi găsi butonul pentru volum și îl dădu foarte încet. Îl ținu aproape de ureche și auzi un sâsâit. Găsi postul P4, care transmitea știri din oră în oră și unde urma buletinul de 10 dimineața. Așteptă încordat până când o voce întrerupse muzica și citi știrile. Inspectorul Sejer declarase

pentru P4 că la Hvitemoen fusese găsit cadavrul încă neidentificat al unei femei. Poliția mai spusese că femeia fusese victima unui atac cu un obiect contondent, însă nu oferise alte detalii. Sursele contactate de P4 pretindeau că trupul fusese supus unui atac violent cum rar se văzuse în istoria criminalității norvegiene. Cei de la poliție deschiseseră o linie de apel pentru public și cereau oricui fusese în zona Hvitemoen de lângă Elvestad ieri după-amiază, seară sau noapte să îi contacteze. Orice activitate era considerată de interes. Cadavrul fusese descoperit de o femeie din Elvestad care ieșise la cules de ciuperci. Se comunică un număr de telefon. Era un număr ușor de memorat și lui Gunder i se întipări în minte, împotriva voinței lui. Gâlgâitul din tubul Mariei îi întrerupse șirul gândurilor. Se înrăutățea. Dacă trăgea de cordon și venea asistenta acră, ar fi putut crede că el considera că nu-și face treaba cum se cuvine. Dar sigur erau mai multe de serviciu. Poate că nu venea ea. Apoi, ușa se deschise, și, spre încântarea lui, intră asistenta blondă. Se apropie de scaunul lui și îi puse o mână pe umăr.

— Cumnatul dumneavoastră a fost contactat. E pe drum.

Gunder aproape că suspină de ușurare. Apoi, ea se apropie de patul lui Marie, ca să-i îndepărteze saliva din tub. Gunder își permise să închidă ochii. În cele din urmă, i se relaxară umerii.

— A fost totul în regulă ieri? întrebă ea privindu-l pe Gunder de peste pat.

El deschise ochii. Crezu că i se va frânge vocea.

— Parcă spuneați ceva despre niște probleme.

Ea se aplecă iar, dar îl asculta. El avu senzația că asistenta înțelegea multe.

— Totul va fi mai ușor după ce cumnatul dumneavoastră va fi și el aici, spuse ea. Nu va mai trebui să vă descurcați singur.

— Da, spuse el. Va fi mai bine.

Își adună curajul și se uită la ea.

— Se va trezi? întrebă el, slab.

Se uită la Marie. Atunci remarcă pentru prima dată ecusonul asistentei.

— Da, așa cred, răspunse fata, pe nume Ragnhild. Se va trezi.

Capitolul 6

În gura larg deschisă a femeii, Sejer numără trei sau patru dinți încă intacți. Ce-o fi crezut legistul când o văzuse așa?

Bardy Snorrason lucra la masa de oțel de mulți ani. Tăblia avea marginile crestate și o ieșire la un capăt, pe unde sângele și lichidele corporale ale cadavrelor puteau fi sifonate. Îi simțea mirosul crud. Cavitățile torsului și abdomenului erau deschise.

— Vreau să gândești cu voce tare, îi spuse Sejer legistului.

— Sunt convins.

Își împinse ochelarii în jos pe nas și se uită la inspector peste ramă.

— Cred că fața mea e elocventă.

Se întoarse cu spatele și începu să răsfoiască niște hârtii. Mormăi pentru sine:

— E atât de oribil, că-ți vine să taci.

Sejer știa că nu trebuia să-l forțeze. Prezența femeii era asurzitoare. Ce trebuie să-i fi ieșit din gâtlej în ultimele clipe de viață răsuna cu ecou între pereți. Trebuia să-și cântărească bine cuvintele. S-o respecte într-un mod lamentabil, așa cum zăcea pe masă, dezbrăcată, cu pieptul deschis și capul zdrobit luminat fără milă de o lampă. Fusese spălată de sânge cu furtunul, așa că îi vedea rănile altfel decât le observase în iarbă.

— Purta haine de mătase, spuse Snorrason. Din câte-mi dau seama, de foarte bună calitate. Produse în India. Sandale de plastic. Un ceas de la Timex, modest. Lenjerie simplă, de bumbac. Avea câteva monede în portofel – germane, norvegiene, indiene. Pe talpa sandalelor ei scria „Miss India”.

Altă pauză. Foșnet de hârtii.

— A suferit lovituri repetate în cap și în față.

— Poți estima câte?

— Nu. Spun „lovituri repetate” pentru că e imposibil să le număr. Dar vorbim despre lovituri foarte dure. Între 10 și 15.

Snorrason se apropie de masă și rămase lângă capul distrus al femeii.

— Craniul a fost zdrobit. Nu îți mai poți da seama de forma lui originală. Craniul e fragil, deși creștetul e destul de robust. Rănile sunt mai grave când lovești la ceafă sau la tâmple. Vorbim despre o forță distructivă. Oricine a ucis-o, a atacat-o cu o furie violentă.

— Ce vârstă are?

— În jur de 40 de ani.

Sejer fu surprins. Era atât de zveltă!

— Arma crimei? întrebă.

— Arma crimei a fost mare și grea, posibil contondentă sau netedă, și mânuită cu o forță considerabilă. Încerc să mă consolez și, poate, și pe tine, fiindcă arăți de parcă ai avea nevoie, că majoritatea loviturilor au fost aplicate după moarte. Poți spune ce vrei tu despre moarte, dar te scapă de toată mizeria asta.

Urmă o pauză lungă. Sejer simțea că plutește. Anticipa o perioadă cu somn puțin și multă neliniște, de la care nu se putea sustrage. Nu putea s-o uite nicio clipă. Avea să fie cu el zi și noapte, în mintea lui, ca un strigăt mut. Privi în viitor, la momentul în care făptașul avea să fie identificat și adus la secție. Avea să fie suficient de aproape de el cât să-l poată mirosi și să-i simtă vibrațiile când se mișca în același spațiu. Să-i ia mâna. Să-i facă un semn empatic din cap. Să-l trateze cu blândețe. Simți furnicături la ceafă. Snorrason foșnea din nou hârtiile.

— Așa cum spuneam, are în jur de 40 de ani, poate ceva mai tânără. Un metru șaizeci și 45 de kilograme. Era sănătoasă. Are o cicatrice mică pe umărul stâng, cu patru copci. Broșa filigranată e de la Hardanger.

— Ce rapid ai fost, constată Sejer, încântat.

— O femeie care lucrează la caz are una identică. În toată poiana erau urme de luptă. Crezi că s-a jucat cu ea, ca o pisică?

— Nu știu, spuse Sejer. Tot nu înțeleg cum ar fi îndrăznit. La ora nouă e încă lumină. Ole Gunwald locuiește la marginea pădurii. Drumul e chiar alături. Are o îndrăzneală care mă face să cred că ucigașul e un individ haotic și lipsit de rațiune.

— S-a prezentat vreun martor?

— Au fost văzute mașini. Dar ce vreau să știu acum e cine e ea.

— Ar trebui să vorbești cu bijutierii din zonă. Își vor aminti dacă o femeie străină a cumpărat o broșă filigranată de la Hardanger. Nu cred că se întâmplă foarte des.

— Cred că au o listă cu vânzările, spuse Sejer. Pe de altă parte, greu de crezut că a cumpărat-o chiar ea. Cred că e un cadou de la cineva din Norvegia. Un bărbat, poate. Asta înseamnă că ține la ea.

— Vezi multe din atât de puține detalii, spuse Snorrason zâmbind.

— Gândesc cu voce tare. Când am văzut-o zăcând în iarbă, cu hainele ei delicate, broșa mi s-a părut o declarație de dragoste.

— Poate că iubirea s-a transformat în altceva. Nu mi se pare un tratament foarte afectuos.

Sejer înconjură camera.

— Da, spuse el. Dar nu uita că e posibil să ucizi din dragoste.

Snorrason încuviință, nesigur.

— Suni când e gata raportul?

— Desigur. E o prioritate.

Sejer își scoase botoșeii. Mai târziu, în biroul său, cu Skarre, se uita la conținutul unei pungi de plastic. Sejer îl împrăștiase cu degetele arătătoare. Uitându-se la mărunțișurile strânse, văzu un cercel pe care îl recunoscu imediat.

— Ai făcut treabă bună. Victimei îi lipsea ăsta.

— E aplatizat, spuse Skarre.

Se ridică și se apropie de chiuvetă, deasupra căreia avu un atac violent de tuse.

— Ia-o încet.

Skarre îl privi.

— Mă simt bine, spuse. Să trecem la treabă.

•

Kalle Moe, șoferul de taxi, nu se deda bârfelor, dar totul devenea prea mult pentru el. Stătea în Mercedesul lui alb, gândindu-se încruntat. Câteva minute mai târziu, urcă scările spre cafeneaua lui Einar. Acolo erau mai mulți oameni decât de obicei. Einar întoarse doi hamburgeri și puse brânză pe ei. Îi făcu lui Kalle un semn din cap.

— Cafea, te rog, spuse Kalle.

Aburul din cană îi încălzi fața. Râsetul ascuțit al Lindei se auzea din colț.

— Ce minunat e să fii tânăr, spuse Kalle. Nici măcar moartea nu-i afectează. Parcă ar fi niște somoni grași, de crescătorie.

Einar împinse spre el un bol cu niște cuburi de zahăr. Fața lui îngustă era mai sumbră ca niciodată.

— O treabă urâtă, insistă Kalle, strecurându-i o privire.

— De ce am fi noi scutiți? spuse Einar, ridicând din umeri.

Kalle nu înțelese.

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat aici. În fond, se întâmplă peste tot.

— Nu din câte am înțeles eu. Se pare că e o crimă oribilă.

— Așa se spune mereu.

Kalle sorbi din cafea.

— La început, m-am speriat. M-am gândit la familiile Tee și Thuan.

— Nu e cineva dintre ei.

— Da, știu. Dar la ei m-am gândit întâi.

Râsul Lindei răsună din nou în cafenea.

— Bucle Aurii, spuse Einar, cu o privire resemnată în direcția ei. Așa îi spun băieții. Și nu e

un compliment.

— Nu e, așa-i? spuse Kalle.

Din nou tăcere.

— Deci nu se știe cine a murit?

Einar așeză hamburgerii cu grijă pe fiecare bază de chiflă și puse cealaltă jumătate deasupra. Fluieră și apăru un tânăr în fugă.

— N-am auzit nimic, spuse el. Dar locul e împânzit de ziariști. Cică linia telefonică e roșie deja.

— Asta-i bine, comentă Kalle.

Se gândea la povestea cu Gunder. Dar ceva îl reținea. Dacă nu i-ar fi povestit el, Einar avea oricum să afle de la altcineva. Poate chiar o versiune mai urâtă. Kalle era o persoană onestă, nu voia să exagereze, însă simțea nevoia să se elibereze de povară. Ce o să spună Einar? Ești nebun? Jomann să meargă în India și să se însoare? Tocmai voia să vorbească, dar ușa se deschise și intrară doi bărbați. Amândoi aveau genți verzi aruncate pe umăr.

— De la ziar, șuieră Einar. Să nu discuți cu ei!

Kalle se miră de reacția lui. Suna ca o poruncă. Dar nu protestă. Cei doi se apropiară de tejghea, îi salutară pe Kalle și pe Einar, apoi se uitară în jur. Einar le făcu un semn din cap, rezervat, și le luă comanda de cola și chiftele. Lucră repede, cu spatele la ei. Kalle era încă în picioare, cu cafeaua în mână. Se simți dintr-odată expus, fără protecția lui Einar.

— Ce treabă urâtă, zise unul dintre ei, privindu-l.

Kalle încuviință, dar nu spuse nimic. Își aminti că avea foaia de parcurs în buzunar, așa că o scoase și începu să studieze concentrat drumurile pe care trebuia să le facă.

— O asemenea tragedie cred că se simte ca un cutremur într-un loc ca ăsta. Câți oameni locuiesc aici?

Era o întrebare simplă. Fetele din colț tăcuseră. Îi priveau pe jurnaliști cu interes. Kalle n-avu de ales.

— Câteva mii, spuse el, cu răceală, privindu-și carnețelul.

— Dar ea nu era din zonă, nu?

Celălalt se apropie. Einar se întoarse și trânti două farfurii pe tejghea.

— Dacă poliția nu știe cine e, doar nu vă așteptați să știm noi!

— Întotdeauna există cineva care știe ceva, spuse jurnalistul pe un ton atotștiutor, oferindu-i lui Einar un zâmbet acru. E treaba noastră să aflăm cine.

— Va trebui să faceți asta în altă parte, spuse Einar. Oamenii vin aici să mănânce și să se relaxeze.

— Mâncarea arată bine, spuse celălalt.

Ridicară din sprâncene unul către celălalt și își croiră drum spre o masă de la geam, cu ochii la cele două fete.

— Să sperăm că nu-și vâră ghearele în Linda, spuse Einar, pe ton scăzut. Habar n-are ce-i bine pentru ea.

Kalle nu înțelegea proasta dispoziție a lui Einar. Poate că era el mai isteț decât majoritatea și știa cum să se poarte cu hienele de la oraș. Întinse mâna spre cafea, ca să-și reumple cana.

— Ai auzit despre sora lui Gunder?

Einar îl privi întrebător.

— E la spital, în comă. Conectată la aparate, spuse Kalle.

Einar se încruntă.

— Cum așa? Ai vorbit cu el?

— M-a sunat. Accident de mașină.

— Serios? Te-a sunat pentru asta? Voi nu sunteți chiar atât de apropiați.

— Nu, ezită Kalle. Gunder aștepta pe cineva din străinătate. Dar în loc să meargă la aeroport, a trebuit să se ducă la spital, la sora lui. De aceea m-

a sunat, ca să întrebe dacă mă pot duce eu la Gardermoen ca să ridic… musafirul.

— Înțeleg, spuse Einar.

Rotițele începuseră să se învârtă sub părul lui roșcat. Kalle nu știa în ce direcție se mișcau ele.

Jurnaliștii îi priveau. Kalle vorbi cât de încet putea.

— Știi că Gunder a fost în India?

Einar încuviință.

— Mi-a spus sora lui. A fost aici să-și ia țigări.

— Dar știi ce-a făcut acolo?

— A fost în concediu, nu?

— Da și nu. S-a însurat. Cu o indiancă.

Einar ridică privirea. Avea ochii mari, surprinși.

— Jomann? Cu o indiancă?

— Da. De aceea m-a sunat. Soția lui era în avion. Așa că m-a trimis să o iau, pentru că el trebuia să rămână cu sora lui.

Einar era șocat. Kalle nu se mai putea opri din vorbă.

— Mi-a povestit totul despre zbor. Cum o cheamă, cum arată… Era foarte supărat că nu putea merge el. Așa că m-am dus eu.

Kalle înghiți în sec și îl privi pe Einar.

— Dar n-am găsit-o.

— N-ai găsit-o? spuse Einar, uluit.

— Am căutat-o peste tot, dar degeaba.

Einar se uita acum la el absolut siderat. Din impuls, Kalle se întoarse. Jurnaliștii continuau să-i privească. Își coborî vocea și mai mult.

— L-am sunat pe Gunder la spital și i-am explicat. Am căzut de acord că probabil luase un alt taxi și plecase la el acasă. Că îl aștepta acolo. În fond, avea adresa lui. Dar nu era nici acolo.

Urmă o pauză lungă. Einar își dădu seama încotro mergea Kalle cu asta.

— Apoi am auzit știrile despre femeia găsită la Hvitemoen. M-am speriat. Nu sunt multe femei străine pe aici. Așa că l-am sunat.

— Ce-a zis?

— Mi s-a părut ciudat. Nu prea mi-a răspuns la ce-l întrebam, dar a zis că probabil ea e pe drum. Am început să cred că ea e femeia ucisă. Că a omorât-o cineva în drum spre Gunder. Hvitemoen nu e departe de casa lui Gunder. Doar la un kilometru.

— Doar la un kilometru, repetă Einar. Deci știi cum o cheamă?

Kalle încuviință.

— Trebuie să suni la poliție, spuse Einar, ferm.

— Nu cred că pot, spuse Kalle. Gunder trebuie să sune chiar el. Dar nu cred că îndrăznește. Pretinde că nu s-a întâmplat nimic.

— Trebuie să vorbești cu el.

— E la spital, spuse Kalle.

— Și cumnatul lui?

— E la Hamburg, spuse Kalle.

Se simți brusc epuizat.

— Linia telefonică, spuse Einar. Poți suna anonim.

— Nu. Dacă sun, îmi dau numele. În fond, nu fac nimic rău. Dar se vor duce direct la el acasă.

— Dacă e la spital, nu-l vor găsi.

— Îl vor găsi până la urmă. Dacă mă înșel?

— Atunci e bine, presupun.

— Nu știu. Nu-l cunosc atât de bine. E foarte rezervat. Nu spune multe. Poți suna tu?

Einar se strâmbă.

— Eu? Nu. Tu ești cel implicat.

Kalle își puse cana pe tejghea.

— E doar un telefon, comentă Einar. Nu e sfârșitul lumii.

Din nou se auzi râsetul ascuțit al Lindei. Unul dintre ziariști era aplecat peste masa fetelor.

— Mă mai gândesc, spuse Kalle.

Einar își aprinse o țigară. Aruncă o privire jurnaliștilor prinși într-o conversație animată cu Linda și Karen. Apoi deschise ușa biroului, o cămăruță în care putea lua din când în când o pauză sau putea să se ocupe de contabilitate. În

spatele acesteia se afla o cameră frigorifică, unde ținea mâncarea. Deschise și ușa aceea. Rămase o vreme pierdut, privind cămăruța îngustă. Ochii lui neliniștiți se opriră pe o valiză mare, maronie.

Capitolul 7

Reprezentanții presei năvăliră ca muștele, purtându-se de parcă ar fi fost satul lor. Porniseră la vânătoare, cu gurile pe post de arme. Fiecare avea un punct de vedere și un titlu original, la care nu se gândise altcineva. Făceau fotografii dramatice care nu arătau nimic, fiindcă nu le fusese permis accesul prea aproape de locul faptei. Dar se târau pe burtă și își focalizau obiectivele printre firele de iarbă. Inexplicabila lipsă de umanitate a omului față de om era astfel portretizată sub forma unei prelate albe, cu niște flori veștejite în fundal. Aveau un talent uriaș să imortalizeze expresii faciale emfatice și înțelegeau perfect nevoia oamenilor de cele cincisprezece minute de celebritate.

Cei tineri apreciau agitația. Aveau ceva la care să se uite, zicea Karen. Linda îi prefera pe cei în uniformă, pentru că reporterii erau neîngrijiți, se plângea ea. Se opriseră din chicotit. Amândouă adoptaseră o expresie de groază matură. Discutau despre crima oribilă cu voci potolite și erau foarte convinse că n-ar fi putut fi comisă de cineva din sat. Locuiau aici de-o viață, în fond, și știau pe toată lumea.

— Unde erați în jur de ora nouă, aseară? le întrebă unul dintre jurnaliști.

Le privi fețele tinere, în timp ce ele încercau să-și amintească.

— Eram cu ea, spuse Linda, arătând spre Karen.

— Da, ai plecat la nouă fără un sfert. De ce nouă?

— Se presupune că atunci a fost comisă crima, le spuse reporterul. Un om care locuiește în apropiere a declarat că a auzit țipete și un motor turat cam pe la jumătatea buletinului de știri de seară.

Linda nu spunea nimic. Avea o mie de gânduri. Apoi își aminti motivul pentru care se hlizeau prostește înainte. Când plecase acasă de la Karen trecuse pe lângă poiana din Hvitemoen. Își închipui că e din nou acolo. Mergea în liniște pe bicicletă. Văzuse o mașină parcată la marginea drumului și cotise. Apoi se uitase la poiană și văzuse doi oameni acolo. Alergau unul după celălalt, ca într-un joc. Erau un bărbat și o femeie. El o prinsese și o împinsese. Văzuse brațe și picioare zbătându-se violent și rămăsese șocată, pentru că brusc își dăduse seama ce vedea, doi oameni care voiau să facă sex. Explicit, în public, în timp ce ea trecea pe bicicletă și vedea totul. Se simțise deopotrivă stânjenită și excitată, dar în același timp se bosumflase pentru că ea era încă virgină. Teama de a rămâne fată bătrână o rodea de multă vreme. De aceea avea grijă să se poarte mereu de parcă ar fi fost disponibilă. Dar oamenii aceia doi! Jurnaliștii așteptau. Îi veni o idee tulburătoare. Dacă nu se jucau? Dacă el încerca să o prindă, dacă nu asistase la un joc, ci la crimă? Însă nu așa arăta ce văzuse ea. Bărbatul fugea după femeie. Femeia căzuse. Brațe și picioare. Simți brusc că i se face rău și își dădu sucul peste cap.

— Ai trecut pe lângă Hvitemoen pe bicicletă? spuse jurnalistul. Pe la ora nouă?

— Da, spuse Linda.

Karen remarcă schimbarea și îi recunoscu gravitatea, pentru că o cunoștea bine pe Linda.

— E un gând groaznic. Poate că s-a întâmplat chiar după aceea.

— Dar n-ai văzut nimic? Pe drum sau în apropiere?

Linda se gândi la mașina roșie. Clătină hotărâtă din cap.

— Niciun suflet, spuse ea.

— Dacă totuși crezi că ai văzut ceva, ar trebui să suni la poliție, spuse ziaristul.

Ea ridică din umeri și refuză să mai coopereze. Cei doi se ridicară și își dădură jos de pe umeri aparatele foto. Priviră pieziș spre Einar. Karen se aplecă peste masă.

— Dacă erau ei?

Vocea îi tremura.

— Oamenii pe care i-am văzut făceau altceva! obiectă Linda.

— Da, poate că au făcut mai întâi sex și apoi a ucis-o. Se întâmplă, nu?

Linda avea acum ceva important la care să se gândească.

— Cred că ar trebui să suni, spuse Karen.

— N-am văzut nimic!

— Dar dacă te gândești puțin? Poate că-ți amintești mai multe.

— Pe drum era o mașină.

— Poftim! exclamă Karen. Sunt interesați de mașini. Orice tip de mașină din apropiere. Îi interesează toate mișcările din zonă. Ce fel de mașină era?

— Una roșie.

— Altceva nu-ți amintești?

— Eram ocupată să o ocolesc.

— Dar ce ai văzut? Cum arătau?

— Erau un bărbat și o femeie.

— Albi, negri, slabi, grași? Lucruri de genul ăsta?

— Nu știu, spuse Linda.

Tăcură o clipă. Einar avea treabă în spatele barului.

— Dar mașina? Mare, mică, nouă, veche?

— Nu foarte mare. Vopseaua era mișto. Roșie, am zis.

— Asta-i tot ce-ți amintești?

— Da. Însă dacă aș vedea una ca ea, aș recunoaște-o. Cred.

— Cred că ar trebui să suni, spuse din nou Karen. Vorbește cu mama ta, te ajută ea.

Linda se strâmbă la acest gând.

— N-am putea suna împreună? Dacă spun ceva stupid? Trebuie să-mi dau numele?

— Nu știu. N-o să spui nimic stupid. O să-și noteze ce le zici și o să compare cu alte lucruri pe care le știu. Dacă mai mulți oameni au văzut o mașină roșie, vor începe să caute o mașină roșie. Ceva de genul.

Linda era încă în dubiu. Prinsă între dorința de a fi văzut ceva și teama de a se deziluziona, era totuși tentată să sune. „Poliția are un martor-cheie în cazul Hvitemoen. Martorul a văzut o mașină și avem o descriere parțială a doi oameni care au fost văzuți în zonă”.

Cum arătau, de fapt? Își amintea de ceva albastru, poate albastru închis, și de ceva alb. Bărbatul purta o cămașă albă. Femeia – ceva închis la culoare. Voia să meargă acasă și să privească știrile.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea.

Karen încuviință.

— Înainte să suni, ar trebui să scrii totul, ca să știi ce vrei să spui. Probabil te vor întreba multe lucruri. De unde veneai, unde te duceai, și ce ai văzut. Ce oră era.

— OK, spuse Linda. Notez totul.

Își terminară băuturile și îi strigară „Pe curând!” Lui Einar. Expresia lui pierdută îl făcea să pară la kilometri distanță.

•

Gunder dădu drumul mâinii lui Marie. Adormise de-a binelea, cu bărbia în piept. O visa pe Poona. Zâmbetul ei, dinții mari și albi. O visa pe Marie copilă, mult mai durdulie. Cât dormea, intrară două asistente cu un pat pe roți. Gunder se trezi, clipind derutat.

— Cred că ar trebui să vă întindeți, spuse Ragnhild, zâmbind. Aici aveți sandvișuri și cafea, dacă doriți.

Se îndreptă brusc pe scaun. Privi patul și mâncarea. Asistenta posomorâtă, cu părul

întunecat, îi întoarse privirea. Verificară perfuzia, curățară tubul. Oare să se întindă? Își trecu mâna peste frunte și simți oboseala ca o apăsare de plumb. Dacă apărea Karsten în timp ce dormea el? Uneori mai sforăia. Și-l imagină pe cumnatul lui, palid de îngrijorare după drumul de la Hamburg. Se imagină sforăind în pat, sau cu gura plină de sandviș. Se uită în altă parte. Era cu șuncă și castraveți. Avea și un pahar cu lapte. Dar poate nu i-ar fi stricat o cafea.

— Cred că ar trebui să vă întindeți, repetă Ragnhild.

— Nu, spuse Gunder, oripilat. Trebuie să rămân treaz. Dacă se întâmplă ceva?

— Va mai dura până ajunge cumnatul dumneavoastră. Vă putem trezi într-o oră, dacă doriți. Măcar trebuie să mâncați ceva.

Se uită la patul cu așternuturi curate.

— Dacă vă extenuați, nu vă ajutați sora, îi spuse ea blând.

Asistenta cu părul închis la culoare nu spunea nimic. Deschise un geam și îi trase clapeta cu zgomot. Mișcările ei erau dure, hotărâte. Se gândi cum ar fi să adoarmă în pat și să fie trezit de cotoroanța aia.

— Faceți cum doriți, spuse Ragnhild. Dar noi suntem aici să vă ajutăm.

— Da, spuse Gunder.

Plecară. Se uită la mâncare. Era pâine integrală. Luă tava și o puse în poală. Mâncă în tăcere. Îi prinse bine, ceea ce îl luă pe nepregătite. După aceea i se făcu somn. Bău două căni de cafea una după alta. Simți că lichidul fierbinte îi opărește gâtul. Era cafea bună. Ventilatorul funcționa. Mâinile lui Marie erau gălbui pe cearșaful alb. Puse tava pe o masă de lângă geam. Se așeză pe marginea patului. Poate că Poona ajunsese deja. Poate că era acasă, pe Blindveien, așteptându-l. Își aminti că ușa era descuiată. Pentru el era atipic să plece de acasă fără să încuie ușa. Se frecă tare la

ochi. Își scoase pantofii. Se întoarse și văzu pilota albă, împăturită frumos. Doar un pui de somn scurt, se gândi el. Avea corpul rigid și îl durea, după o perioadă atât de lungă petrecută pe scaun. Se sprijini de spătar și închise ochii. În clipa următoare adormi.

•

Se trezi brusc. Karsten îl privea. Gunder sări atât de repede din pat, că ameți și se prăbuși la loc.

— N-am vrut să te sperii.

Cumnatul lui părea obosit.

— Stau aici de ceva vreme. Mi-au spus totul. Cred că ești sfârșit.

Gunder se ridică a doua oară.

— Nu. Am fost acasă noaptea trecută, dar am dormit pe un scaun. Cred că am ațipit acum, spuse el, uluit.

— Dormi de multă vreme.

Karsten își frânse mâinile.

— Acum poți merge acasă, Gunder. Stau eu cu ea, peste noapte.

Se priviră. Karsten părea îmbătrânit.

— Nu-mi pot imagina cum se va termina totul, mormăi el. Dacă are leziuni pe creier? Ce se va alege de noi?

— Nu știu nimic sigur, spuse Gunder.

— Dar dacă rămâne așa?

Își îngropă fața în mâini.

— Ei cred că se va trezi.

— Așa au zis?

— Da.

Karsten îl privi pe fratele soției lui, dar nu spuse nimic. Își rezemase servieta și valiza de un perete.

— Am plecat să navigăm, spuse el. Nu mi-am luat telefonul mobil.

— Înțeleg, spuse Gunder. Nu te învinui.

Gunder se simțea mai bine acum, că ajunsese cumnatul lui, și fiindcă se odihnise. Gândul la Poona îi reveni, împreună cu starea de alertă. La fel și gândul la femeia ucisă la Hvitemoen.

— Ai fost în India? întrebă Karsten. Ți-ai găsit soție și tot tacâmul. Bănuiesc că a ajuns deja, nu?

Părea jenat.

— N-ai auzit știrile? întrebă Gunder, încordat.

Cumnatul lui clătină din cap.

— A fost o crimă la Hvitemoen. O femeie străină. Nu știu cine este.

Karsten fu derutat de schimbarea subiectului. Gunder se prăbuși, cu fața în mâini.

— Karsten, trebuie să-ți spun ceva.

— Da?

Chiar atunci se deschise ușa și asistenta mohorâtă, cu părul întunecat, se strecură în cameră.

— Poate aștepta.

Gunder se ridică brusc, încheindu-și haina.

— Du-te acasă și odihnește-te, îi spuse Karsten.

•

Trase pe alee. Rămase la volan și se uită pe geam. Fără să-i fie clar de ce făcea asta, conduse spre Hvitemoen. Voia să treacă încet pe lângă, să se uite la locul acela despre care vorbeau toți. Îl cunoștea foarte bine. De cealaltă parte a poienii, o cărare pentru căruțe ducea spre un lac. I se spunea Norevann. Când era mic, mergea să înoate acolo cu Marie. Sau, mai degrabă, ea înota. El se bălăcea în apa mai puțin adâncă. Nu învățase niciodată să înoate. Poona nu știe asta, se gândi, dintr-odată stânjenit. Când se apropie, se uită din timp spre stânga, ca să nu-l rateze. Când luă curba, văzu două mașini de poliție. Opri și le privi. Doi polițiști erau la liziera pădurii. Văzu bandă în dungi roșii și albe peste tot și fu atât de șocat, că dădu repede în spate, ca mașina să fie ascunsă de copaci. Nu știa că Volvo-ul roșu fusese deja observat. Rămase nemișcat și încercă să-și dea seama ce simțea. Dacă tot ce se petrecuse în poiană o implicase cumva pe Poona, ar fi simțit, nu-i așa? Își vârî mâna în buzunarul interior și scoase certificatul de căsătorie, pe care-l purta

aproape de inimă. Citi cele câteva rânduri și numele de pe document, iar și iar. Poona Bai, născută în 1 iunie 1962, și Gunder Jomann, născut în 10 octombrie 1949. Era un document frumos. În nuanța șampaniei, cu margine decorativă. Cu sigiliul Primăriei în antet. Era o dovadă. Acum nu-l va mai crede nimeni. Oftă adânc și se posomorî. Fu însă trezit din reverie de un zgomot brusc, și se dădu într-o parte. Un polițist îi bătea în geam. Împături documentul.

— Poliția, spuse ofițerul.

Evident, se gândi Gunder, iritat. Omul purta uniformă.

— E totul în regulă?

Gunder îl privi ciudat. Nimic nu era în regulă. Dar își dădu seama că nu i se punea degeaba întrebarea. I se părea că are fața murdară. Hainele îi erau boțite, după orele petrecute în patul de la spital. Era obosit. Trebuia să se bărbierească. Trăsese pe marginea drumului și ședea acolo ca un suflet rătăcit.

— Am doar nevoie de odihnă. Stau aproape, spuse el repede.

— Putem vedea permisul de conducere și documentele mașinii?

Gunder se uită la el. De ce? Poate credea că ar fi condus beat? Așa părea, probabil. Putea sufla fără probleme în fiolă, pentru că nu mai băuse nimic alcoolic de când plecase din Mumbai. Găsi documentele mașinii în torpedou și își scoase portofelul. Ofițerul îl urmărea. Fu întrerupt de pârâieli din stație. Mormăi ceva neinteligibil. Luă notițe, își puse stația înapoi la centură și studie permisul lui Gunder.

— Gunder Jomann, născut în 1949?

— Da, spuse Gunder.

— Locuiți în apropiere?

— Spre sat. Cam la un kilometru de aici.

— Încotro mergeți?

— Acasă.

— Mergeți în direcția greșită.

— Știu, se bâlbâi Gunder. Eram doar curios despre… ce s-a întâmplat.

— Ce vreți să spuneți?

Gunder simți că îi venea să renunțe. De ce pretindea că nu știe nimic?

— Despre femeia străină. Am auzit la știri.

— Perimetrul a fost securizat, îi spuse ofițerul.

— Îmi dau seama. Mă duc acasă.

Își luă documentele și era pe cale să pornească motorul. Ofițerul își vârî capul înăuntrul mașinii, parcă vrând să cerceteze. Gunder încremeni.

— Știu că par obosit, spuse el repede, dar sora mea e la spital. În comă. Am avut grijă de ea. A avut un accident de mașină.

— Înțeleg, spuse polițistul. Ar fi mai bine să mergeți să vă odihniți.

Gunder mai rămase până când polițistul dispăru. Apoi mai conduse zece metri, întoarse Volvo-ul pe cărare și se îndreptă spre casă. Ofițerul îl privea, vorbind în stație.

S-a purtat cam ciudat. Părea speriat. I-am notat datele, ca să fim siguri.

•

Casa era pustie. Nicio valiză pe hol, nici urmă de Poona în living. Camerele erau întunecate. Plecase ziua în amiaza mare și nu lăsase aprinsă nicio lumină. Rămase în fotoliu o vreme, privind în gol. Incidentul de la Hvitemoen îl supărase. Avea senzația că făcuse o prostie. Că polițistul se purtase ciudat. Cu siguranță nu era treaba nimănui dacă ieșea cu mașina, și nici unde se oprea. Se simțea amețit. Povestea asta cu Poona și tot ce se întâmplase în India i se părea un vis. Ceva ce inventase, în timp ce ședea la Tandel's Tandoori. Cine se duce în concediu și se alege cu o nevastă, așa cum alții culeg fructe la vreme recoltei? Probabil cartea aceea, *Oameni din tocite popoarele*, i-a plantat ideea în cap. Vedea cotorul roșu pe raft. Se sili să aprindă lumina. Să deschidă

televizorul. Urmau știri în jumătate de oră. În același timp, nu voia să mai afle nimic. Dar trebuia! Poate spuneau ceva care o elimina pe Poona de pe listă. Victima putea fi din China. Sau din Africa. Victima avea 20 de ani; victima nu era încă identificată, dar avea un tatuaj neobișnuit pe spate. Imaginația i-o luase razna. Afară era liniște deplină.

Capitolul 8

Ca întotdeauna, chipul ridat al lui Konrad Sejer afișa expresia formală potrivită. Nu mulți îl auziseră râzând copios, și chiar și mai puțini îl văzuseră cuprins de furie. Dar expresia lui trăda încordare. Ochii lui cenușii emanau o neliniște vecină cu solemnitatea, curiozitatea și pasiunea. Își ținea colegii la distanță, cu excepția lui Jacob Skarre. Sejer era cu 20 de ani mai în vârstă decât el, și totuși erau văzuți adesea stând de vorbă. Skarre mesteca un jeleu. Sejer sugea o bomboană de tuse. În plus, Skarre era singurul din departament care reușise să îl convingă pe inspector să iasă la bere după muncă. Și încă într-o zi lucrătoare. Unii credeau că Sejer era arogant și ciudat. Skarre știa că era doar timid. Sejer îi spunea „Skarre" când aveau companie. Jacob îi spunea doar când erau singuri. Sejer se oprise lângă una dintre țâșnitori. Se aplecă deasupra jetului și sorbi apa rece. Simți o urmă de groază. Omul pe care-l căuta putea fi un om plăcut. Cu aceleași speranțe și visuri ca el. Și el fusese cândva copil și îl iubise cineva. Avea legături, obligații și responsabilități, și un loc în societate pe cale să îl piardă. Sejer merse mai departe. Nu pierdea niciodată mult timp gândindu-se la treburile sale. Dar în interiorul caracterului său oficial se afla un apetit grozav pentru oameni. Cine erau, de ce se purtau cum se purtau. Când prindea un vinovat și obținea o mărturie autentică, putea închide cazul și îl putea trimite la odihnă. De data asta, nu mai era sigur. Nu doar că femeia fusese ucisă, ci fusese ucisă în bătaie. Deja crima în sine era o acțiune extremă – mutilarea trupului era o dovadă de bestialitate. Avea multe idei care se contraziceau adesea despre conceptul de crimă, dar mai ales era preocupat de toate lucrurile pe care le mai avea de descoperit.

Exista o femeie în viața lui. Sara Struel, psihiatru. Avea cheie și venea și pleca după bunul plac. Când urca cele 13 etaje până la apartamentul lui, simțea mereu o urmă de anticipare. După crăpătura îngustă dintre prag și ușă își dădea seama dacă ea era sau nu acolo. Avea și un câine pe nume Kollberg. Era singura lui extravaganță personală. Uneori, noaptea, animalul greoi se strecura în patul lui. Sejer se prefăcea că doarme și că nu bagă de seamă, dar Kollberg cântărea 70 de kilograme, iar salteaua se lăsa când se făcea el ghem la picioarele sale.

Intră în oficiu, făcând un semn scurt din cap către Skarre și Soot, care se ocupau de linia telefonică.

— Știm cine e?

— Nu.

Își privi ceasul.

— Cine sună?

— Mai ales cei dornici de atenție.

— Inevitabil. Ceva interesant?

— Au fost văzute mașini. Doi apelanți au raportat că au văzut o mașină roșie îndreptându-se spre Hvitemoen. Unul a văzut un taxi negru gonind spre oraș. Pe porțiunea aceea de stradă nu prea e trafic, doar între orele 16 și 18. Plus plângeri împotriva ziariștilor. Altceva?

— Rapoartele după investigațiile la fața locului sunt redactate chiar acum. Toate probele au fost trimise, spuse Sejer. Au promis că vor deveni prioritare. Avem patruzeci de oameni care lucrează la caz. Nu va scăpa.

Studie lista apelurilor. Numerele erau precedate de aceleași patru cifre, ceea ce arăta că apelanții locuiau în Elvestad sau în apropiere. Telefonul sună iar. Skarre apăsă pe butonul pentru difuzor. O voce umplu camera.

— Sun din Elvestad. Mă numesc Kalle Moe. Poliția?

— Da.

— Despre povestea de la Hvitemoen.

— Ascult.

— De fapt, e un prieten de-al meu. O cunoștință. Un tip de treabă, așa că nu vreau să-i fac probleme.

— Dar ați sunat. Ne puteți ajuta?

Din voce, Sejer își dădu seama că bărbatul e de vârstă mijlocie și foarte neliniștit.

— Poate. Se întâmplă că tipul acesta locuiește singur de ani de zile. De curând s-a dus în concediu în India.

Mențiunea îl făcu atent pe Sejer.

— Așa.

— Și apoi s-a întors.

Skarre așteptă. Urmă tăcere. Soot clătină din cap.

— În după-amiaza zilei de 20 august, a sunat pentru că avea nevoie de ajutor.

— Avea nevoie de ajutor? spuse Skarre, ca să-l îndemne pe om să ajungă într-un punct de interes.

— Sora lui fusese dusă la spital, după un accident de mașină. A fost rănită grav.

Altă tăcere. Skarre își dădu ochii peste cap. Sejer își duse un deget la buze.

— Trebuia să meargă imediat la spital, ca să stea cu ea. E groaznic. Dar m-a sunat pentru că ar fi trebuit să fie la aeroport.

— La Gardermoen? întrebă Skarre.

— Aștepta pe cineva din străinătate. Și, ca să vedeți, mi-a spus că, în cele două săptămâni petrecute în India, a reușit să se însoare!

Skarre zâmbi. Reacția omului la ceva atât de straniu era exprimată de un crescendo entuziasmat al vocii.

— Femeia asta pe care mă rugase să o iau era, altfel spus, soția lui. Soția lui indiană.

Sejer și Skarre schimbară o privire.

— Aha, zâmbi Skarre, afectat de entuziasmul omului.

— Dar n-am găsit-o.

Apelantul se împotmolise în povestea lui complicată. Cei trei îl ascultau cu atenție. Își dăduseră seama că era important – era primul pas spre un rezultat.

— Trebuia să aterizeze la ora șase, continuă omul. Dar n-a apărut.

— De ce nu a sunat chiar el? întrebă Skarre.

— Asta mă preocupă. L-am sunat mai târziu să-l întreb dacă femeia a ajuns, poate cu un alt taxi. Eu sunt taximetrist în Elvestad. De fapt, singurul. Sau poate că mersese la hotel, ceva de genul. Dar el a răspuns foarte vag. Nu cred că are curajul să se gândească. Nu e în apele lui și cred că-l depășește situația, cu sora lui și toate cele. De aceea am sunat.

— Cum se numește? întrebă Skarre, căutând un pix.

— Gunder Jomann. Locuiește la mică distanță de centrul Elvestadului, pe Blindveien 2. E o fundătură. Nu știu dacă acum e acasă. E posibil să fie la spital. Dar sunt foarte îngrijorat. Poate că ea a încercat să-l găsească, dacă n-a ajuns la aeroport cum se înțeleseseră, și apoi i s-a întâmplat ceva pe drum.

— Înțeleg, spuse Skarre. Numele ei?

— Da, spuse el. L-am scris pe o bucată de hârtie, dar azi port altă cămașă. L-am pus în buzunarul celeilalte.

— Îl puteți găsi?

— Cămașa ar putea fi la spălat. La naiba! exclamă omul. Nu mergeți direct la el acasă, nu? S-ar putea să mă înșel.

— În niciun caz, spuse Skarre ferm. Vă mulțumim pentru ajutor. Vom cerceta.

Închise. Se priviră.

— Mergem direct acolo, spuse Sejer.

•

Farurile puternice ale unei mașini îi luminară curtea. Gunder tresări. Să fie Karsten? Își trecu mâinile peste capul cu început de chelie și se grăbi

pe hol. Deschise ușa. Când văzu mașina poliției, făcu un pas în spate. Sejer urcă scările, cu mâna întinsă.

— Jomann?

— Da.

Îi strânse mâna ferm.

— Eu sunt inspectorul Sejer, iar el e colegul meu, Skarre. Putem intra o clipă?

Gunder îi conduse și se opri în living. Se uită la cei doi. Unul avea cam doi metri înălțime și aproape vârsta lui. Celălalt era mult mai tânăr și avea bucle blonde.

— Poate că știți de ce suntem aici, spuse Sejer.

— Cred că e vorba despre accident, se bâlbâi Gunder.

— Al surorii dumitale?

— Da.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ea, spuse Sejer. Cum se simte?

— Soțul ei s-a întors de la Hamburg. E cu ea acum. A promis că o să mă sune. E încă în comă.

Sejer încuviință.

— Noi am venit pentru altceva.

Gunder simți o strângere de inimă.

— Atunci, vă rog să luați loc, spuse el încetișor.

Făcu un gest nedeslușit. Părea încordat, de parcă ar fi vrut să fugă din casă. Sejer și Skarre se așezară pe canapea și priviră în jur. Camera era curată și ordonată. Sejer îl privi pe Jomann jucându-se cu ceva pe perete.

— Îmi pare rău, continuă el, revenind. Trebuia să notez ceva important. Se întâmplă multe zilele acestea, se-ntâmplă multe, și de obicei fac față, dar, așa cum știți, totul se prăbușește brusc și te dă complet peste cap… peste cap…

Își mușcă buza și le aruncă o privire îngrozită.

— Suntem aici în legătură cu soția dumneavoastră. A ajuns cu bine?

— Soția mea?

— Da, spuse Sejer. Soția dumneavoastră indiană. Am înțeles că trebuia să sosească pe Gardermoen, pe 20, și că ați trimis un prieten să o ia cu mașina. A ajuns?

Sejer știa deja răspunsul. Gunder ezită. Erau mișcați de disperarea lui evidentă.

— V-a sunat Kalle? zise el, cu voce slabă.

— Da, spuse Skarre. Vă putem ajuta?

— Să mă ajutați? Cum? În ultima vreme totul a luat-o razna! N-am fost la serviciu de câteva zile. Nimeni nu știe dacă Marie își va recăpăta cunoștința. Sau cum se va simți, dacă se trezește. Ea e tot ce am.

— Da, spuse Sejer. Și soția dumneavoastră. V-ați căsătorit recent, nu?

Din nou, Gunder păstră tăcerea. Sejer îl lăsă să tacă.

— Da, veni replica aproape imperceptibilă.

— V-ați căsătorit în timpul unui concediu în India?

— Da.

— Cum se numește? spuse Sejer, blând.

— Poona. Poona Bai Jomann.

Glasul îi pulsa de mândrie.

— Aveți idee de ce nu a ajuns conform planului?

Gunder se uită pe geam.

— Nu tocmai.

— Ce ați făcut până acum ca să o găsiți?

— Nu știu ce să fac. S-o caut pe străzi? Și mai e și sora mea și tot ce s-a petrecut cu ea.

— Soția dumitale are rude?

— Doar un frate mai mare. În New Delhi. Dar nu-mi amintesc numele lui.

Se simțea rușinat. Cum să uiți numele propriului cumnat?

Sejer recunoscu senzația neplăcută din stomac.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu ea?

— Nu știu! strigă el, brusc. Dar știu că voi credeți că pe ea au găsit-o la Hvitemoen!

Gunder începu să tremure incontrolabil. Skarre închise ochii. Se gândi: nu îl cunoaștem. E la capătul puterii, dar nu știm de ce.

— Nu credem nimic de genul ăsta, spuse Sejer. Ce încercăm să facem acum e să o eliminăm din anchetă. Uneori, așa lucrăm. Nu știm cine e victima și asta ne creează probleme. Așa că ne-am gândit să vă punem câteva întrebări. Putem decide, aici și acum, dacă este nevoie de investigații suplimentare.

— Da, spuse Gunder.

Se străduia să își păstreze calmul.

— Să începem. Aveți o fotografie cu soția dumneavoastră?

Gunder se uită în altă parte.

— Nu, minți el.

— Serios?

— Nu am făcut o fotografie de nuntă propriu-zisă. Nu poți face mare lucru într-o săptămână, spuse el.

— Da, desigur. Mă gândeam la o fotografie obișnuită, pe care, poate, ați făcut-o cu altă ocazie.

— Nu am așa ceva.

Minte. Nu vrea să o vedem.

— Dar o puteți descrie. Poate de atât avem nevoie.

Gunder închise ochii.

— E frumoasă, spuse el, și un zâmbet larg îi încreți fața. Foarte zveltă. Nici înaltă, nici solidă. Femeile indiene nu sunt înalte precum cele norvegiene.

— Nu sunt.

Sejer zâmbi. Își permise să se lase fermecat de bărbatul acela timid și de felul simplu în care se exprima.

— Are ochi căprui și părul negru. Îi ajunge la talie. E mereu împletit într-o coadă lungă.

Cei doi bărbați încuviințară. Sejer părea neliniștit.

— Cum s-ar îmbrăca de obicei?

— În haine obișnuite. Ca femeile norvegiene. Doar dacă nu ar fi o ocazie specială, caz în care ar purta sandale. Asta se poartă acolo, sandale maronii, fără toc. Lucra la un restaurant tandoori și avea nevoie de încălțăminte potrivită. Dar când ieșea în oraș purta haine și sandale diferite. Când ne-am căsătorit, a purtat un sari și sandale aurii.

În livingul lui Gunder se lăsă o tăcere profundă.

— Pe de altă parte, spuse el repede, fiindcă tăcerea îl neliniștea, multe indience au cozi lungi și sandale aurii.

— Da, înțeleg, spuse Sejer. Altceva? Vreți să ne povestiți cum a fost acolo?

Gunder îi aruncă o privire uluită. Totuși, se bucura să povestească despre Poona cuiva dispus să îl asculte.

— Cum ați sărbătorit nunta? spuse Sejer.

— Simplu. Am fost doar noi doi. Am luat cina la un restaurant foarte elegant, pe care-l știa Poona. Am mâncat un fel principal, apoi am cerut desert și cafea. Ne-am plimbat prin parc și ne-am făcut planuri pentru lucrurile care trebuiau făcute în casă și în grădină. Poona își dorea o slujbă. Engleza ei e bună și muncește din greu. Nu multe fete norvegiene s-ar descurca la fel de bine, să știți.

Gunder se înroșise.

— Mi-a cumpărat un cadou. O prăjitură indiană de nuntă. A trebuit să o mănânc pe toată. Era groaznică, dulce și lipicioasă, dar am reușit. Când vine vorba de Poona, aș mânca și un elefant dacă mi-ar cere-o.

Mărturisirea îl făcu să roșească mai tare. Sejer simți o tristețe infinită.

— Dumneavoastră ce i-ați făcut cadou?

— Trebuie să recunosc că eu am făcut aranjamente dinainte, spuse Gunder. M-am gândit că ar fi fost posibil să cunosc pe cineva. Știam că femeile indiene sunt foarte frumoase. În fond, am citit cărți. Am adus cu mine o bijuterie. O broșă filigranată norvegiană.

Camera se umplu de liniște.

— Jomann, spuse Sejer, cu blândețe, pentru a nu trece cu vederea nicio posibilitate în acest caz deosebit de grav, vă voi ruga să veniți cu noi.

Gunder păli.

— Dar e foarte târziu, mormăi el. Cu siguranță putem face asta mâine dimineață.

Îl rugară să-și ia o haină. Așteptară în fața ușii de la intrare și sunară la secție. Gunder Jomann venea să arunce o privire la bijuteriile victimei. La cercei, la inele, la broșă. Cei doi bărbați stăteau afară când văzură o mașină care trecea lent pe drum. Se opri lângă căsuța poștală a lui Gunder și remarcară șoferul care citea numele de pe ea.

— Presa, spuse Sejer, cu ochii mijiți. Nu le scapă nimic.

— Dorm în mașini, spuse Skarre, mohorât. Apoi se întoarse spre Sejer. E foarte mândru de soția lui indiană.

Sejer încuviință.

— De ce nu a sunat?

— Pentru că refuză să creadă.

Gunder ieși din casă. Se îmbrăcase cu un sacou maro, de tweed. Pentru o clipă, așa cum stătea acolo, jucându-se cu nasturii, arătă ca un copil obraznic, supradimensionat, care nu voia să plece. Deci îi cereau să vină să se uite la niște bijuterii. Presupunea că nu avea cum să refuze. Și totuși, era iritat. Era obosit și avea multe pe cap. Dar firește că era groaznic că nu știa nimeni cine e femeia aceea.

Nimeni n-a zis mare lucru în jumătatea de oră cât dură drumul de la Elvestad la secția de poliție. Gunder nu își amintea nicio ocazie anterioară în care să fi stat de vorbă cu un polițist, până la individul acela morocănos de la Hvitemoen. Dar cei doi de acum erau politicoși. Tânărul era deschis și blând, cel mai în vârstă – politicos și rezervat. Nu fusese niciodată la secție. Luară liftul, Gunder cu gândul la Karsten și cu speranța că

reușise să doarmă puțin. Trebuie să mă întorc la muncă, își zise. Povestea asta nu poate continua așa.

Se aflau în biroul lui Sejer. El aprinse o lampă și formă un număr pe telefon.

— Suntem aici. Poți urca.

Îi arătă lui Gunder un scaun. Gunder simți gravitatea enormă din încăpere. Privi spre ușă și spre ce urma să se apropie de el pe-acolo. Dar erau numai niște bijuterii. Uitase cum să respire. Nu înțelegea de unde încordarea aceea doar fiindcă i se ceruse să se uite la niște bijuterii și să spună că nu le mai văzuse niciodată. Niciodată. Tânărul se oferi să-i ia haina, dar Gunder voia să o păstreze. Apăru o polițistă. Gunder îi remarcă umerii, care păreau lați din cauza epoleților. Purta încălțări negre, cu tălpi groase și șireturi. Avea în mână o pungă de hârtie maronie și un plic lung, galben. Punga era destul de mare să încapă o franzelă în ea, se gândi Gunder. Ce însemna asta? Așeză lucrurile pe birou și ieși. Ce era în plicul cel lung? În punga maro? Ce credeau despre el? Acela era motivul pentru care îl aduseseră acolo? Simți că amețește. Doar lampa de pe birou era aprinsă. Arunca o lumină dură pe tăblie și lumina mapa de protecție cu harta lumii pe care o avea inspectorul. Sejer o împinse la o parte. Se lipise de birou și se auzi un zgomot dureros de sfâșiere când o desprinse. Luă plicul, care era prins cu o agrafă. Inima lui Gunder bătea nebunește. Orice zgomot din încăpere se evaporă și rămaseră doar bătăile inimii sale. Sejer înclină plicul galben și se auzi un zgomot slab când bijuteriile se revărsară pe birou. Sclipeau acum la lumina lămpii. Un cercel cu o biluță, care semăna cu o pereche purtată de Poona într-una dintre zilele când ieșiseră la plimbare. Două inele micuțe, anonime, și un elastic mare, roșu, probabil de păr. Dar mai era ceva, parțial ascuns de inele și celelalte podoabe. O broșă

filigranată, superbă. Gunder tresări. Sejer ridică privirea spre el.

— Recunoașteți asta?

Gunder închise ochii, dar tot vedea broșa. Vedea fiecare detaliu, pentru că o privise de atâtea ori. Dar și-a spus că mai existau multe la fel. De ce să fi fost tocmai broșa Poonei?

— Mi-e greu să spun cu siguranță, zise el, răgușit. Broșele seamănă între ele.

— Înțeleg, încuviință Sejer, dar ați putea să o eliminați pentru noi? Puteți afirma că sigur nu e cea pe care i-ați dăruit-o soției?

— Nu.

Tuși în palme.

— Cred că arată ca aceea. Poate.

Skarre încuviință în tăcere, privindu-și șeful în ochi.

— Femeia cu pricina, spuse Sejer, e din India, din câte ne dăm seama.

— Înțeleg că voi credeți că e ea, spuse Gunder, cu o voce mai fermă. Nu cred că se poate altfel. Va trebui să o văd. Ca să terminăm odată.

Avea vocea atât de tulburată de respirația neregulată, încât îi ieșea de pe buze într-un staccato răgușit.

— Îmi pare rău, dar nu va fi posibil.

— De ce? întrebă Gunder, surprins.

— Nu aveți cum să o identificați.

— A, nu cred că ați priceput ce zic, spuse Gunder, nervos. Dacă e soția mea, voi ști imediat. Dacă nu, tot voi ști.

— Nu despre asta e vorba, spuse Sejer.

Se uită la Skarre, parcă solicitând ajutor.

— E greu de recunoscut după ce i s-a întâmplat, spuse Skarre, cu grijă.

— Cum adică greu de recunoscut?

Gunder rămase așezat, privind în poală. În cele din urmă, înțelese.

— Dar cum altfel vom ști?

Avea ochii mari de groază.

— Broșa, spuse Sejer. E broșa pe care i-ați dăruit-o?

Gunder începu să se clatine pe scaun.

— Dacă așa credeți, atunci va trebui să-l contactăm pe fratele ei din New Delhi și să-i cerem ajutorul. Nu i-am găsit actele de identitate. Dar poate că știți cum se numește dentistul ei?

— Nu cred că mergea prea des la dentist, spuse Gunder.

— Alte trăsături distinctive? întrebă Sejer. Alunițe, semne din naștere?

Gunder înghiți. Avea o cicatrice. Cândva, i se scosese o așchie de sticlă din umăr și acolo avea o cicatrice subțire, palidă. Pe umărul stâng. Patru copci. Gunder se gândi la asta, dar nu spuse nimic.

— Cicatrici, de exemplu? spuse inspectorul.

Se uită la Gunder.

— Victima avea o cicatrice pe umărul stâng.

Gunder cedă.

— Dar valiza? strigă el. Nu vii din India în Norvegia fără valiză!

— Nu am găsit încă valiza, spuse Sejer. Credem că atacatorul a scăpat de ea. Dar avea o geantă deosebită.

Deschise punga de hârtie. Apăru încet borseta galbenă. Sejer înălță mulțumiri sorții altminteri crude: nu era pătată de sânge.

— Jomann, spuse el. E borseta soției dumitale?

Gunder se abținuse. Până atunci tot sperase. I se păru ciudat, aproape eliberator, să cedeze complet.

Capitolul 9

Imaginea bărbatului zdrobit îl bântuia pe Sejer. Clipa în care cedase, într-un târziu. Vocea lui, când implorase să-și vadă soția decedată. Trebuie să am niște drepturi, spusese Jomann. Chiar mi le veți refuza?

Nu putea. Putea doar să-i ceară să se cruțe. Nu ați vrea să o vedeți așa, îi spusese. În timp ce mergea pe coridor, Gunder părea numai o umbră. O polițistă urma să-l ducă acasă, cu mașina, într-o casă goală. Cum o mai așteptase! Dând pe-afară de entuziasm, ca un copilaș. Sejer se gândi la certificatul de căsătorie, pe care li-l arătase cu mândrie. Documentul acela esențial, care îi dovedea noua stare civilă.

— Se numește Poona Bai, spuse Sejer, mai târziu, stând în ușa deschisă către birou. Din India. Venise în Norvegia pentru prima dată.

Soot, care se ocupa de telefon, îl privi cu ochii mari.

— Vrei să ieșim public cu declarația asta?

— Nu, pentru că nu există acte. Dar există un om în Elvestad care o aștepta. S-au căsătorit în India, în 4 august. Venea să locuiască alături de el.

Se aplecă să citească de pe ecran.

— Ce ai acolo?

— O tânără, spuse Soot, încântat. Tocmai a sunat. Trebuie să te duci acolo. Linda Carling. Are 16 ani. A trecut cu bicicleta pe lângă Hvitemoen, în 20, chiar după ora 21. O mașină roșie era parcată pe marginea drumului și un bărbat și o femeie făceau ceva pe pajiște.

— Făceau… ce? întrebă Sejer, dintr-odată atent.

— Și-a găsit greu cuvintele, spuse Soot. Impresia ei a fost că voiau să facă sex. Se fugăreau, ca în joacă. Au căzut în iarbă. Mai târziu și-a dat seama că poate văzuse victima și

criminalul, că poate mai întâi au făcut sex și apoi a ucis-o. Niciunul n-a văzut-o trecând.

— Nu a existat contact sexual, spuse Sejer. Deși se poate ca el să fi încercat. Și mașina?

Nu-și dădea seama că avea pumnii încleștați.

— O mașină roșie. Iar culoarea e interesantă, spuse Soot. A venit Karlsen și a spus că un tip într-un Volvo roșu a parcat ieri seară lângă locul faptei. A rămas acolo. I-au luat datele. Se purta ciudat.

— Cum se numește? întrebă Sejer.

— Gunder Jomann.

— E soțul ei, explică Sejer. Nu cred că a fost el.

— Cum știm sigur?

— Cred că era la spital, unde e internată sora lui. Voi verifica. Skarre, vorbește cu Linda Carling. Obține toate informațiile. A văzut mașina!

— Am înțeles, spuse Skarre. Dar nu-i cam târziu?

— Nu cruțăm pe nimeni. Altceva? Se uită la Soot.

— Nimic important.

— Ceva nu-mi dă pace, spuse Skarre, punându-și geaca de piele. Arma crimei. Cu ce a lovit-o? Nu erau pietre mari în zonă. Dacă presupunem că a condus până acolo și avea unelte în mașină, nu-mi vine în minte nimic care s-ar potrivi cu rănile ei. Ce țin de obicei oamenii în mașină?

— O rangă? sugeră Sejer. Un cric. Șurubelnițe, chestii de genul. Snorrason spune că a fost vorba despre ceva greu. Trebuie să cercetăm din nou zona. De cealaltă parte a drumului e un lac. Norevann. Ar fi putut arunca acolo arma crimei. Și valiza. Trebuie să-l găsim și pe fratele ei.

— Fratele? repetă Soot.

— Singura ei rudă. Cumnatul lui Jomann. Trebuie să-l localizăm cât mai repede.

— Am plecat, spuse Skarre.

•

Nevoia de atenție a Lindei nu cunoștea limite. Era vital pentru ea să fie cu oameni, să fie mereu

în centrul atenției. Când era singură, era în umbră. Dar acum era în plin soare. Un ofițer de poliție era în drum spre ea! Își undui șoldurile, căutându-și peria de păr. Se dădu cu parfumul Lagerfeld al mamei sale. Apoi alergă afară și privi drumul. Nu se vedea nicio mașină. Deschise o fereastră, ca să audă mai bine și debarasă măsuța pentru cafea. Revista pentru adolescente *Girls* era deschisă la mijloc, la portretul lui Leonardo DiCaprio. O aruncă la gunoi. Își lăsă din picioare papucii de casă și merse desculță, gândindu-se ce să spună. Era esențial să-și păstreze mintea limpede și să povestească exact ce văzuse, nu ce crezuse că vede. Dar nu-și amintea mare lucru, iar asta o irita. Rememoră șirul evenimentelor și încercă să formuleze câteva fraze. Cât de puține îi putea spune! Aveau să trimită un bărbat, firește. Nu se gândea că ar putea fi o polițistă, deși știa că există agente. Când auzi un zgomot de motor și cauciucurile strivind pietrișul, îi sări inima din piept. Auzi soneria, dar ezită. Nu voia să o ia la goană ca un copil. Apoi se îngrijoră că se străduise prea mult și alergă în baie, să se ciufulească puțin. Când ușa se deschise, în sfârșit, Skarre dădu cu ochii de o fată cu respirația tăiată, obrajii roșii și o claie de păr. Mirosea puternic a parfum.

— Linda Carling? întrebă el zâmbind.

În clipa aceea, ceva se petrecu în mintea Lindei. Îl privi fermecată pe tânărul ofițer. Lumina de pe verandă îi scotea în evidență buclele blonde. Jacheta lui de piele strălucea. Ochii lui albaștri o loviră ca fulgerul. Simți că amețește. Dintr-odată, era importantă. Își pierdu graiul, iar corpul i se tensionă ca un arc.

Skarre o privi curios. Era posibil ca fata să fi trecut pe lângă Hvitemoen la momentul comiterii crimei. Totuși, era ea o martoră de încredere? Știa că femeile erau martore mai bune decât bărbații. Era tânără – probabil vedea foarte bine. La ora aceea era încă lumină. Fusese pe bicicletă, nu într-

o mașină. În mașină puteai trece prin porțiunea aceea în patru-cinci secunde. Mai știa și că orice urma să-i spună ea era cel mai probabil să fie ceea ce își amintea. Dacă ar fi venit cu mai multe amănunte mai târziu, el ar fi avut motive serioase să se îndoiască de ele. Oamenii simțeau nevoia compulsivă de a completa un tablou. De a crea o armonie interioară. Ce era acum o serie de fragmente dintr-un incident putea deveni mai mult, în timp. Îi simți dorința de a ajuta. Skarre cunoștea psihologia martorilor și toți factorii care afectau experiența cuiva. Relativitatea impresiilor. Vârstă, gen, cultură, stare. Felul în care punea el întrebările. În plus, fata părea neliniștită. Avea corpul într-o continuă mișcare, făcea gesturi excesive și dădea din cap. Parfumul greu pluti spre el.

— Ești singură?

— Da, spuse Linda. Mama conduce camioane de cursă lungă. Nu prea stă pe acasă.

— De cursă lungă? Sunt impresionat. Ți-ai dori o carieră ca a ei?

— Numești asta carieră? râse ea. Nu, în niciun caz.

Clătină din cap. Părul ei aproape alb îi amintea lui Skarre de vata mineralã. Se așezară în living.

— Unde ai fost ieri?

— Cu o prietenă. Karen Krantz. Locuiește pe strada Randskog.

— E o prietenă apropiată?

— Ne cunoaștem de zece ani.

— Sunteți în aceeași clasă?

— Eu voi merge la colegiul tehnologic, să învăț să fiu coafeză. Karen se duce la un liceu teoretic. Dar, în afară de asta, da, am fost mereu în aceeași clasă.

— Și ce-ați făcut?

— Ne-am uitat la un film, spuse Linda. La *Titanic.*

— Ah, spuse Skarre. Cu DiCaprio. E o poveste de dragoste, nu?

— Da, e o poveste de dragoste, răspunse ea, zâmbind.

El remarcă strălucirea din ochii ei.

— Deci, cu alte cuvinte, erai cuprinsă de starea de după film când ai plecat de la Karen?

Ea ridică din umeri.

— Ai putea spune asta. Eram într-o dispoziție romantică.

De aceea ai crezut că se jucau, se gândi Skarre. Ai văzut ce ai vrut să vezi, la ce se aștepta creierul tău. Un bărbat alergând o femeie ca să facă dragoste cu ea.

— La ce te gândeai când mergeai pe bicicletă? Îmi poți spune?

— Nu.

Ea ezită.

— Aveam mintea la film.

— Ai văzut mașini mergând în direcția opusă?

— Niciuna, spuse ea sigură.

— Când te-ai apropiat de Hvitemoen, care a fost primul lucru pe care l-ai văzut?

— Mașina, spuse ea. Am văzut mașina. Era roșie și nu era parcată drept, de parcă s-ar fi oprit brusc…

— Continuă, spuse Skarre. Vorbește liber, cât poți. Uită că te ascult.

Linda îl privi uluită. I-ar fi fost imposibil.

— M-am uitat după șofer. Trebuia să fie mașina cuiva. Apoi, am văzut două persoane în poiană, practic în pădure. Alergau. Am văzut mai clar bărbatul, pentru că era mai aproape de mine și îmi bloca vederea spre ea. Purta o cămașă albă. Își flutura brațele. Am crezut că încerca să o sperie.

Tăcu. Parcă retrăia momentul cu pricina.

— Despre cealaltă persoană ce-mi poți spune?

— Era mai scundă decât el. Închisă la culoare.

— Cum adică?

— Părul și hainele ei erau închise la culoare.

— Ești sigură că era o femeie?

— Alerga ca o femeie, spuse Linda simplu.

— Ai văzut mâinile bărbatului? Ținea ceva?

— Nu cred.

— Continuă.

Skarre nu nota. Tot ce spunea ea i se întipărea în minte.

— Apoi, m-am trezit cu mașina în cale. A trebuit s-o ocolesc. Apoi m-am uitat iar. Bărbatul o prinsese și căzuseră în iarbă.

— Deci când ai privit dinspre drum erau parțial ascunși. Sau tot vedeai ceva?

— Bărbatul era… deasupra, spuse ea, roșind nițel. Am văzut brațe, picioare. Dar mi s-a clătinat bicicleta și a trebuit să mă uit la drum.

— Ai auzit ceva?

— Un câine lătrând.

— Nimic altceva? Strigăte? Râsete?

— Nimic.

— Mașina, reveni Skarre. Ce-ți amintești despre ea?

— Că era roșie.

— Există multe nuanțe de roșu. Ce fel?

— Roșu aprins. Ca de pompieri.

— Bun, spuse Skarre. Când ai trecut pe lângă ea, ai remarcat detalii? Era cineva înăuntru?

— Nu. Chiar m-am uitat.

— Numere?

— Norvegiene. Dar nu-mi amintesc indicatorul.

— Dar era spre tine, ca și cum ar fi venit dinspre Elvestad?

— Da. Doar că nu era bine parcată.

— Portierele erau deschise?

— Cea din dreapta.

— Ai văzut interiorul? Era deschis sau închis?

— Închis, cred. Nu sunt sigură. Vopseaua era de calitate.

— N-ai idee de marcă sau model?

— Nu.

— Și ești convinsă că nu te-a văzut nimeni?

— Da, spuse ea. Erau interesați doar unul de altul. Iar o bicicletă nu face zgomot.

Skarre se gândi o clipă. Apoi îi zâmbi.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună la secție. Aici e numărul.

Îi întinse cartea lui de vizită. Ea o luă cu lăcomie. Jacob, scria. Skarre. Nu voia ca el să plece. Nu durase nici zece minute. El îi mulțumi și îi strânse mâna. Avea mâna caldă și fermă.

— Mâine va trebui să ne arăți locul în care i-ai văzut pe cei doi. Și unde era mașina. Cât de precis poți. Crezi că te descurci?

— Absolut, spuse ea.

— Atunci, trimitem un polițist sau doi mâine dimineață.

— Bine, spuse ea, dezamăgită.

Ea strânse cartea de vizită în palmă. Știa că nu mai era nimic altceva. Amintirea se începețoșa, fără detalii. Spuse o rugăciune rapidă ca să îi apară ceva mai important în vis. Trebuia să îl revadă! Era al ei. Îl așteptase dintotdeauna. Totul era cum trebuia: fața lui, părul, buclele blonde. Uniforma. Își plecă fruntea și privirea, rușinată, cum făcea de obicei.

Dacă ai nevoie de ceva…

Cum adică? Ar fi putut să spună orice cu asta. Încuie ușa în urma lui și merse pe vârfuri în living. Se ascunse după perdea și îl privi plecând. „Trimitem un polițist sau doi”. Pfff! Se duse la baie, se spălă pe dinți. Alergă pe scări, la primul etaj. Stătu în fața oglinzii și începu să își perie părul, cu mișcări lungi. Se electriză și începu să scoată scântei.

— Se numește Jacob, spuse ea în oglindă. Câți ani să aibă? Douăzeci și. În niciun caz treizeci. Chipeș, firește. Vom ieși sâmbătă, probabil la *Stock Exchange.* O să mă lase? Voi fi cu un polițist, o să pot intra oriunde! M-am îndrăgostit? Până peste urechi! Își privi obrajii care străluceau. Serios, Karen, de data asta e pe bune! De data asta,

sunt dispusă să merg foarte departe ca să obțin ce vreau. *Foarte departe*!

Auzi din nou zgomote de motor de pe stradă. Pe motorină, greoi, cunoscut – deloc binevenit. Ajunsese mama ei acasă. Stinse lumina și se strecură sub pilotă. Nu voia să vorbească. Dacă ar fi aflat mama ei, ar fi pierdut totul. Mama ei ar fi preluat controlul. *Ea* era martora. Cum se numea? Martoră-cheie. Sunt martora-cheie a lui Jacob, își spuse, și închise ochii. Mama ei intră în casă. Auzi clinchetul încuietorii. Linda respiră cât putu de regulat când mama ei aruncă o privire în cameră. Apoi se lăsă iar liniștea. În mintea ei, era acasă la Karen. Plec. Pe mâine. Apoi se urcase pe bicicletă. Prima parte a drumului fusese o pantă blândă spre drumul principal. Vremea era plăcută. Bicicleta ei nu scotea niciun sunet în timp ce pedala în vale. Merg pe bicicletă, vremea e minunată. Fii atentă, amintește-ți totul, copaci de ambele părți, nici țipenie pe drum. Sunt singură, păsările tac, pentru că e seară, dar încă nu e întuneric, iar acum fac curba și merg spre pajiștea de la Hvitemoen. La distanță, văd o mașină roșie. Ce număr de înmatriculare are? Nu-l văd! La naiba! Mă apropii și trebuie să ocolesc. Mișcare la dreapta, oameni în poiană. Ce fac? Aleargă ca niște copii, chiar dacă sunt adulți. Ea încearcă să scape, dar el o apucă de braț. E mai rapid, par că se joacă, e aproape ca un dans, iar aici ocolesc mașina. Nu e nimeni în ea, dar remarc ceva alb pe geamul lateral. Un *sticker.* Și sunt în mijlocul drumului, înainte de curbă, și trebuie să mă dau repede la o parte, dar privesc ultima dată spre poiană, unde cei doi tocmai au căzut în iarbă. Bărbatul e deasupra ei. Văd un braț care se întinde și pe bărbat aplecându-se și mă gândesc că or să facă sex în mijlocul poienii. Sunt nebuni! El poartă o cămașă albă. Ea are părul închis la culoare. El e mai mare decât ea. Are părul blond? Am trecut de ei. Au dispărut în iarbă. Dar

tipul era blond și pe geamul mașinii era un *sticker*. Trebuie să-l sun pe Jacob.

•

Gunder nu avea nici cel mai mic chef să meargă acasă. Ar fi preferat să rămână la secție, în biroul inspectorului Sejer, toată noaptea. Aproape de bijuterii. Ușor de contactat, în caz că apărea cineva cu informații clare despre femeia ucisă. Nu putea fi Poona! În fond, nu îi fusese permis să o identifice. Sunt un laș, se gândi Gunder. Ar fi trebuit să insist. Îi mulțumi polițistei și se târî pe scări. Nu se obosi să încuie. Se duse în living și luă fotografia cu el și cu Poona din sertarul unde o ascunsese. Se uită la borseta galbenă. Dacă se înșelau? Probabil că borsetele acelea se produceau cu sutele de mii. Marie, slujba mea, se gândi el. Totul se duce de râpă. Ce a spus bărbatul din avion? Sufletul rămâne în aeroportul Gardermoen. Gunder înțelegea acum. Se așeză la birou, ca o carcasă boțită. Se ridică, se așeză iar și apoi rătăci prin casă. O molie în căutarea luminii.

Capitolul 10

Secția era în focuri. Treizeci de persoane lucrau zi-lumină. Erau cu toții oripilați. O femeie străină, purtând o broșă filigranată norvegiană, ajunsese aici, probabil proaspăt căsătorită. Cineva o atacase în drum spre casă. Voiau să soluționeze cazul și să prindă ucigașul. Obiectivul comun nerostit le îndrepta spinările și le limpezea privirile. Mai întâi, conferința de presă. Le răpea timp prețios, dar voiau să privească poporul norvegian în față și să spună: „Ne ocupăm noi de asta". Sejer ar fi preferat să nu se afle acolo, în fața reporterilor și cameramanilor. Pe masă, o pădurice metalică de microfoane. Simți o mâncărime rău-prevestitoare. Avea o eczemă care se înrăutățea de fiecare dată când nu se simțea în largul lui. Holthemann, șeful departamentului, ședea la stânga lui, iar la dreapta era Karlsen. Nu avea scăpare. Cerințele mass media și poporului trebuiau satisfăcute: materiale fotografice, strategie de investigații, actualizări, informații despre echipă, experiența membrilor, cazuri investigate anterior.

Începu bombardamentul. Aveau vreun suspect? Existau indicii să sugereze un mobil? Fusese femeia violată? Identificată? Existau dovezi importante prelevate de la fața locului? Se stabilise de unde era femeia sau care era vârsta ei? Câte piste aveau? Interogatorii? Cât de mare era riscul ca ucigașul să lovească din nou?

De unde naiba să știu? se întrebă Sejer. Ce putea spune despre arma crimei? Era posibil să nu fi lăsat nicio urmă? Dar martora pe bicicletă era din sat? Notau cu furie. Sejer își vârî în gură o bomboană pentru tuse. I se umeziră ochii.

— Când va fi gata raportul post-mortem?

— Când va fi, va fi detaliat.

— Ar fi posibil să-i facem poze?

— Cu siguranță nu.

Tăcere. Imaginațiile tuturor erau turate la maxim.

— Să înțelegem, deci, că ați defini-o drept o crimă deosebit de brutală? În contextul criminalității norvegiene?

Sejer privi încăperea supraaglomerată.

— Nu cred că ar fi constructiv să comparăm cazuri fără legătură, în termenii simplei brutalități. Nu doar din respect față de femeia decedată. Dar sunt dispus să afirm că da, există dovezi ale unei sălbăticii la care nu am mai asistat niciodată în întreaga mea carieră în poliție.

Vedea deja titlurile. Se gândi la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face în ora cât ținuse conferința de presă.

— Cât despre ucigaș, începu cineva, credeți că el sau ei sunt din oraș? Sau din district?

— Ne păstrăm mintea deschisă.

— Câte știți și nu ne spuneți? întrebă o femeie.

Sejer zâmbi.

— Câteva detalii nesemnificative.

Îl văzu pe Skarre în spate. Avea părul vâlvoi. Încercă să-și păstreze calmul cât se răspundea la ultimele întrebări. Holthemann, lângă el, îl văzuse și el. Se aplecă spre Sejer și șopti:

— Skarre a găsit ceva. E roșu ca sfecla.

Se termină, în sfârșit. Sejer îl apucă pe Skarre de braț și-l târî pe un coridor.

— Spune-mi, zise, cu răsuflarea tăiată.

— Cred că am ceva. De la o firmă de taxiuri. Pe 20 august, la 18:40, una dintre mașinile lor a mers de la aeroportul Gardermoen la Elvestad. Directorul mi-a dat numărul șoferului. Soția lui mi-a răspuns că va fi acasă curând și îi va spune să ne sune imediat.

— Dacă șoferul ăla ar avea minte, ne-ar fi sunat de mult. Cum îl cheamă?

— Anders Kolding.

— Un taxi de la Gardermoen la Elvestad ar costa o mică avere.

— Între 1 000 și 1 500 de coroane, spuse Skarre. Dar nu uita că Jomann i-a dat și bani norvegieni și germani.

Așteptară, dar nu sună nimeni. Sejer lăsă să treacă treizeci de minute, apoi formă numărul. Răspunse un bărbat.

— Kolding.

— Aici poliția. I-am dat soției dumneavoastră un număr și așteptam un telefon.

— Da, știu.

O voce tânără. Agitație pe fundal. Strigăte de copil.

— Vrem să veniți la secție.

— Acum?

— Acum, dacă se poate. Povestiți-mi despre cursa de la Gardermoen.

— Am dus o doamnă străină la Elvestad. Unde-oi fi lăsat-o? Așa, da, pe Blindveien. Dar nu era nimeni acasă. Așa că s-a urcat înapoi în taxi și m-a rugat s-o las în centru, la cafenea.

— Da?

— Acolo a coborât.

— A coborât la cafenea?

— A *intrat.* Se numește Cafeneaua lui Einar.

— Ați văzut-o după aceea?

— Nu. Am plecat.

— Avea bagaje?

— O valiză grea, maro. Abia a reușit să o târască pe trepte.

— Nu ați ajutat-o?

Strigătele furioase s-au auzit iar pe fundal.

— Ce ați spus?

— Nu ați ajutat-o cu valiza?

— Nu. Mă grăbeam să ajung înapoi în oraș. E drum lung fără să pui aparatul.

— Atunci ați văzut-o ultima dată?

— Da.

— Vă aștept, domnule Kolding. Avem aici un scaun rezervat.

— Dar nu mai am ce să vă zic. Soția mea trebuie să meargă până afară, iar copilul e isteric. E un moment foarte prost.

— Tocmai ați devenit tată?

— De trei luni. Am un băiat.

Nu suna foarte încântat.

— Aduceți-l aici, spuse Sejer.

— Să aduc copilul?

— Cred că aveți în ce să-l luați.

Închise și se întoarse spre Skarre.

— Mă ocup eu de Anders Kolding. Tu du-te la cafenea.

•

Gunder se târî până la telefon. Formă numărul de la birou, răspunse Bjørnsson.

— Se pare, se bâlbâi el, că am nevoie să mai stau acasă niște zile. Nu mă simt bine. Sora mea e tot în comă. Trebuie să fac rost de concediu medical.

Bjørnsson fu uimit.

— Poate ai luat ceva în India.

— Era foarte cald, așa e.

Bjørnsson îi spuse să se facă bine repede, bucurându-se de ocazia de a-i fura din clienți.

Gunder sună apoi la spital. Îi răspunse asistenta prietenoasă.

— Nicio schimbare, mă tem, spuse ea. Soțul ei tocmai a plecat. Avea treburi de rezolvat.

— Vin imediat.

— Doar dacă puteți. Sunăm dacă apare ceva.

— Știu, spuse el. Dar oricum vin.

Trebuia să fie aproape de sora lui, chiar dacă ea nu îl putea ajuta. Nu avea pe altcineva. El și Karsten nu fuseseră niciodată apropiați. Marie îi spusese despre căsătoria lui cu Poona, dar Gunder nu voia să discute despre temerile sale. I se părea nepotrivit. Ce să spună? Era mai bine să fie rezervat, până ce se știa cu siguranță. În fond, nimic nu era clar. Gunder era îngrijorat că avea să-l sune Kalle Moe. Poate că se simțea prost fiindcă

telefonase la poliție? Se obligă să intre în baie. Nu avea forță să facă duș, așa că doar se bărbieri și se spălă pe dinți. Nu mâncase de secole. Avea mintea încețoșată. Porni cu mașina spre oraș.

Marie se simțea la fel ca înainte. Timpul parcă se oprise. O prinse de mâna de pe cearșaf. Își dădu seama imediat ce bine era să stea așa, nemișcat, ținându-și sora de mână. Îi ceruseră să-i vorbească, dar el nu avea nimic de spus. Dacă Poona ar fi fost acasă, trebăluind prin bucătărie, sau în grădină, i-ar fi putut povesti Mariei despre asta. Poona îngrijește trandafirii. Acum e perioada în care sunt cei mai frumoși. Poona îmi gătește astăzi pui. Pui cu sos roșu, picant. Dar nu era nimic de spus. Așa că rămase nemișcat lângă pat. La intervale regulate apărea o asistentă, de data asta una nouă, micuță, durdulie, cu părul împletit într-o coadă.

— Să nu renunțați, îi spunea ea. Durează.

Patul suplimentar era încă acolo. Era posibil să fi dormit Karsten în el, peste noapte. Gunder simțea că totul era diferit. Și el s-ar fi întins să se odihnească, dacă simțea că obosește. Câteva ore mai târziu, ieși pe hol să sune un doctor. Nu mergea niciodată la doctor, așa că avea o problemă. Pe cine să sune? Nu pe doctorul din Elvestad. Trebuia să găsească pe cineva din oraș. Apoi își dădu seama că se află într-un spital. I se spusese să ceară dacă avea nevoie de ceva. Ezită, se întoarse și se opri în fața camerei de gardă a asistentelor. Cea blondă se ridică imediat.

— Mă întrebam…, spuse el, coborându-și vocea să nu îl audă celelalte. Am nevoie de o adeverință medicală. Trebuie să-mi iau câteva zile libere, să depășesc momentul. Mă poate ajuta cineva de aici, sau trebuie să merg în altă parte?

— Discut cu medicul. Puteți merge la sora dumneavoastră. Nu durează mult.

Îi mulțumi și se întoarse. Ventilatorul funcționa și îl liniștea că tot ce trebuia să facă Marie era să se odihnească, în timp ce aparatul o ținea în viață.

Ventilatorul nu obosea. Își făcea treaba cu o perseverență pe care oamenii nu o aveau. Mai târziu veni doctorul și completă formularele necesare. Adusese o pungă de plastic. Conținea lucrurile Mariei. Poșeta și un buchet de flori. Le desfăcu. Erau trandafiri roșii, cu o carte de vizită. „Dragă Poona, bine ai venit în Elvestad!”

•

Dacă Poona intrase în Cafeneaua lui Einar, cineva o văzuse. Cu siguranță își dăduse seama cine era. Măcar proprietarul. Dar nu sunase. De ce? Skarre observă două mașini parcate în față – una verde și o Toyota roșie. Vișinie, se gândi automat Skarre, nu roșie ca o mașină de pompieri. Când deschise ușa, remarcă un tonomat. Se opri o clipă să-l admire, întrebându-se ce fel de muzică o fi cântat. Spre surprinderea lui, văzu că toate piesele erau vechi. Aproape de două ori mai în vârstă decât el. Apoi se desprinse de aparat și se apropie de tejghea. Două femei stăteau la mese separate, la geam, bând cafea. Un tip deșirat, cu părul roșcat, se afla în spatele tejghelei, cu un ziar în poală.

— Mergeți din ușă-n ușă pentru interogatorii? spuse Einar, repede.

— Da, confirmă Skarre, cu un zâmbet, pentru că el zâmbea mereu, părea inofensiv și nu dădea de bănuit. Putem vorbi între patru ochi?

— Așa de rău e?

Einar deschise tejgheaua, ca Skarre să poată trece. Intrară în birou. Înăuntru era mizerie și spațiul era foarte strâmt, dar Einar trase cumva un scaun pentru Skarre. El se așeză pe o navetă de bere.

— Am primit un apel de la o firmă de taxi, spuse Skarre. Și așa am ajuns aici.

Einar intră imediat în defensivă.

— Un taximetrist a adus o femeie aici, pe 20 august, de la Gardermoen. A lăsat-o la cafenea.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost cum se chinuia să-și urce valiza pe treptele dumitale.

Einar asculta.

— Femeia era din India. Era îmbrăcată într-o bluză albastră, cu pantaloni asortați. Avea părul împletit într-o coadă lungă, care-i cădea pe spate.

Einar mai încuviință o dată. Părea că se gândește din greu.

— Și-acum te-ntreb, spuse Skarre, dacă această femeie a venit aici în seara de 20.

— Da, spuse Einar. Mi-o amintesc.

— Atunci poate-mi poți spune și ce s-a întâmplat, zise Skarre, încă zâmbind.

— Nu e cine știe ce de spus. A trântit valiza lângă tonomat și a comandat o cană cu ceai, spuse el. S-a așezat într-un colț. Eu aveam doar Lipton, dar n-a părut s-o deranjeze.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, spuse el, ferm.

— Ai văzut valiza? spuse Skarre.

— Valiza? Da, cred că am văzut o valiză maro. A pus-o lângă tonomat. Apoi a venit la tejghea și a cerut ceai. Părea stresată, de parcă aștepta pe cineva.

Skarre încercă să își facă o idee despre ce fel de om era Einar. Introvertit. Rigid. Precaut.

— Cât timp a rămas aici?

— Poate un sfert de oră.

— Și apoi?

— Ușa s-a trântit și dusă a fost.

Se lăsă tăcerea. Se gândeau amândoi.

— A plătit cu bani norvegieni?

— Da.

— Și acum ce crezi despre ea?

Einar ridică din umeri, nonșalant.

— Că probabil era ea. Femeia găsită la Hvitemoen.

— Exact, spuse Skarre. Și nu ți-a dat prin cap să ne suni?

— Nu *știam* că era ea. Vin mulți oameni aici.

— Nu multe femei indiene, îmi imaginez.

— Avem imigranți aici. Sau refugiați, sau cum își mai zic. Nu e ușor să-mi dau seama de diferență. Dar ar fi trebuit să mă gândesc. Așa că nu pot decât să mă scuz, spuse el, mohorât. Dar se pare că v-ați descurcat și fără mine.

— De obicei reușim, spuse Skarre. Deci încotro s-a dus?

— N-am habar, spuse el. Nu m-am uitat pe fereastră. Nu era treaba mea.

— Mai era cineva în cafenea?

— Nimeni, spuse el. Prea târziu pentru cafea, prea devreme pentru bere.

— Vorbea engleză?

— Da.

— Și n-a întrebat chiar nimic?

— Nu.

— N-a cerut un telefon împrumut?

— Nu.

— Ce ți-ai imaginat despre cine era sau unde se ducea? O femeie străină, singură, cu o valiză imensă, la țară, pe seară…

— Nimic. Nu mă interesează oamenii. Doar îi servesc.

— Era frumoasă? spuse Skarre.

Îl privi țintă pe Einar Sunde. Einar îi aruncă o privire uimită.

— Ce întrebare ciudată!

— Sunt curios, spuse Skarre. N-am văzut-o.

— Nu ați văzut-o?

— Nu înainte să fie prea târziu.

Einar clipi. Își privi mâinile.

— Nu sunt sigur. Da, într-un fel. Exotică. Subțire. Și ele se îmbracă feminin, dacă mă înțelegeți. Nu cu blugi, nu în trening – hainele oribile pe care le purtăm noi. Îi ieșeau dinții în afară.

— Dar, în rest, cum s-a purtat? Era încrezătoare? Neliniștită?

— V-am zis. Părea stresată, spuse el. Pierdută.

— Cât era ceasul când a plecat?

El se încruntă.

— Să tot fi fost opt jumate seara.

— Mulțumesc, spuse Skarre.

Se ridică și ieși. Deschise tejgheaua, intră în cafenea. Rămase pe loc o clipă privind în jur. Einar îl urmă. Luă o cârpă și începu să șteargă mesele.

— Nu poți vedea masa de lângă tonomat când stai în spatele tejghelei, spuse lent Skarre.

— Nu, v-am zis deja. N-am văzut-o plecând. Am auzit doar ușa.

— Dar valiza? Ai spus că era maro. Cum de știi asta?

Einar își mușcă buza.

— Poate că totuși am ieșit de după tejghea. Chiar nu-mi amintesc.

— Nu, spuse Skarre. Mulțumesc mult.

— N-aveți de ce.

Skarre făcu patru pași și se opri.

— Încă un lucru.

Își duse arătătorul la buze.

— Sincer acum… Nenumărate apeluri în ziare, la TV, solicitări pentru orice informații posibil relevante privind cazul unei femei străine sosite la Elvestad în 20 august. De ce nu ați sunat?

Einar scăpă cârpa. Pe față îi trecu o umbră de teamă.

— Nu știu, spuse el.

Ochii îi licăriră.

First we Take Manhattan, citi Skarre. *Then we take Berlin.*

•

Linda fusese pomenită în ziar drept martor-cheie. Fără să fie numită, firește. Dar… Se plimba aiurea cu bicicleta, doar ca să fie văzută. Nu știa nimeni în afară de Karen și de mama ei, care o tot întreba.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai văzut?

— Mai nimic, spunea Linda. Dar poate îmi voi aminti mai multe, cu timpul.

Îl sunase pe Jacob să-i comunice noutățile. Părul blond. Sticker-ul de pe geam. Simțise că în sfârșit dobândește valoare. Ieși cu bicicleta în oraș. Magazinul lui Gunwald era în dreapta. Afară era parcată o motoretă veche. Chiar dacă nu-și făcea niciodată cumpărăturile acolo, putea intra nițel. Un singur cuvânt ar fi plutit ca un fluture, din ureche în ureche, că ea, Linda Carling, era martora de pe bicicletă. Oamenii aveau să o privească, să se apropie de ea, să vorbească despre ea.

Linda l-a văzut pe ucigaș.

Magazinul avea un miros aparte, de pâine, cafea și ciocolată. Făcu un semn din cap vânzătorului și se apropie de cutia frigorifică. Trase de timp. Gunwald locuia aproape de poiană. Dacă ar fi stat la geam, ar fi văzut ce văzuse și ea, dar de mai aproape. Doar dacă nu cumva era miop. Purta ochelari cu lentile groase. Gunwald nu avea niciuna dintre înghețatele noi, cool, ci doar pe cele de modă veche: Pinup și Krone. Alese o Pinup, rupse ambalajul și își vârî înghețata între dinții din față. Apoi căută bani în buzunar.

— Ai ieșit la plimbare azi? întrebă Gunwald. De fiecare dată când te văd, ai mai crescut cu o jumătate de metru. Dar tot te recunosc. Ai mersul ca al mamei tale.

Linda nu putea suporta genul acela de comentarii, dar zâmbi și puse banii pe tejghea. Ziarul era deschis alături. Gunwald citea despre crimă. Titlul o numea „cu adevărat oribilă”.

— Efectiv nu pricep, spuse Gunwald, arătând spre ziar. Aici. În Elvestad. Așa ceva. N-aș fi crezut.

Linda își apăsă buzele pe glazura de ciocolată, care începu să se topească.

— Gândește-te la criminal! Citește ce se scrie despre el în ziare, continuă el.

Dinții Lindei pătrunseră prin glazura moale de ciocolată.

— A avut parte de o surpriză azi, spuse ea.

— Serios?

Vânzătorul își împinse ochelarii pe nas.

— Ce anume? Nu spune aici.

Mai aruncă o privire paginii.

— Ba da. Acolo jos.

Ea se aplecă peste tejghea și arătă.

— A apărut un martor-cheie. Trecea pe lângă locul faptei pe bicicletă, chiar atunci, și a văzut un bărbat și o femeie în poiana unde a fost găsită victima. A mai observat și o mașină roșie.

— Doamne! exclamă Gunwald. Ar putea fi cineva de prin zonă?

— Cu siguranță.

— Dar ar avea o descriere, atunci. Acum îl vor prinde. Așa cum spun eu mereu, nu mulți scapă.

El citi mai departe. Ea își mânca înghețata.

— Cred că a văzut ea ceva, spuse Linda. Dar poliția nu zice totul. Poate că a văzut mai multe decât scrie acolo. Cred că trebuie să protejeze asemenea martori.

Și-l imagină pe Jacob în living, răspunzător pentru viața ei. Simți un fior de plăcere pe șira spinării.

Gunwald o privi.

— Ea? E o femeie?

— Nu scrie? întrebă Linda, nevinovată.

— Nu. Doar „martor”.

— Hm. Oi fi citit în alt ziar.

— Se va lămuri curând, spuse Gunwald.

Se mai uită o dată la Linda și la înghețata pe jumătate mâncată.

— Credeam că tinerele nu mănâncă înghețată, râse el. Că au grijă de siluetă.

— Eu nu am probleme, spuse Linda.

Apoi ieși din magazin. Linse bățul și se urcă pe bicicletă. Poate găsea pe cineva cunoscut la cafenea. Afară erau două mașini: combi-ul lui

Einar și cea roșie a lui Gøran. Parcă bicicleta și rămase o vreme să se uite la mașina lui Gøran. Nu era nici mare, nici mică. Proaspăt spălată, cu vopseaua în stare bună. Roșie ca o mașină de pompieri. Se apropie de ea și se uită mai bine. Pe geamul din stânga era un sticker rotund. ADONIS, spunea. Apoi hotărî să se uite de la distanță, din același unghi în care văzuse mașina de la Hvitemoen. Traversă drumul până la benzinăria Shell a lui Mode și se uită. Putea fi mașina aceea. Dar multe mașini semănau între ele. Mama ei spunea că mașinile nu mai au semne distinctive. Dar nu era chiar așa. Se întoarse și se apropie de mașină. Gøran conducea un Golf. Acum știa asta. Existau multe mașini cu stickere. De exemplu, mama ei avea abțibildul galben de la elicopterul de prim-ajutor lipit pe luneta mașinii. Intră în cafenea, unde era multă lume: Gøran, Mode, Nudel și Frank. Tipul pe nume Frank era cunoscut și după o poreclă pe care oamenii o foloseau ironic, sau ca glumă între prieteni: Realizarea lui Margit. Asta fiindcă mama lui, Margit, se plânsese toată sarcina, pentru că îi era groază de naștere. Doctorul îi spusese că bebelușul va fi mare și până la urmă cântărise peste șase kilograme. Era încă mare. Îi făcură semn din cap și ea le răspunse. Einar era posomorât, ca întotdeauna. Ea cumpără o cola, apoi se duse la tonomat și introduse o monedă de o coroană. Accepta doar din cele vechi. Se aflau într-un bol de lângă tonomat și erau refolosite. După ce plecau toți, Einar golea tonomatul și reumplea bolul. Niciodată nu lipsea vreuna. Un miracol. Se uită la titluri și alese „Eloise”. Gøran se apropie de ea. Rămase pe loc și o privi lung. Ea observă că era zgâriat rău pe față. Se uită în altă parte.

— De ce îmi studiai mașina?

Linda tresări. Nu-și dăduse seama că ar fi putut-o vedea cineva.

— Îți studiam mașina? repetă ea. Nu studiam nimic.

Gøran o privea atent. Ea observă mai multe dungi stacojii pe fața și pe una dintre mâinile lui. El se întoarse la masă. Ea rămase pe loc, ascultând muzica, derutată. Se bătuse Gøran? Nu era agresiv. Era un tip voios și vorbăreț, foarte încrezător. Poate se certase cu Ulla. Se spunea despre ea că e mai rea decât un diavol tasmanian când se înfuria. Linda nu știa ce era acela, dar părea să aibă gheare. Gøran și Ulla ieșeau împreună de un an, iar Karen spunea că de atunci începuseră certurile. Se așeză la geam, ridicând din umeri. Ceilalți se uitară în altă parte, iar ea se simți ignorată. Uimită, sorbi din cola și se uită pe geam. Să-l sune pe Jacob și să-i spună? Dacă-și amintea ceva, trebuia să sune. Acum văzuse mașina lui Gøran și asemănarea.

— Bună. Sunt Linda

— Salut, Linda. Iar tu? Ai ceva nou?

— Nu știu dacă e important, dar cred că mașina ar putea fi un Golf.

— Ai văzut una la fel?

— Întocmai.

— În Elvestad?

— Da. Însă nu e aceea, pentru că-l cunosc pe proprietar. Dar așa arată. Dacă înțelegi ce zic.

Era pierdută în reverie. Tot întreba câte mașini roșii erau în Elvestad. Căzu pe gânduri. Gunder Jomann avea un Volvo roșu. Dar în afară de el? Se gândi intens. Doctorul. Avea o mașină combi, asemănătoare cu a lui Einar. Sorbi din cola și se uită pe geam. Ascultă vocile de la cealaltă masă. „Eloise” se încheiase. Einar zdrăngănea scrumiere și pahare. Era convinsă că Einar purta o cârpă cu el și acasă. Ștergea mesele, scaunele, geamurile. Probabil își ștergea și soția și copiii. Dar Gøran și zgârieturile lui o speriau.

Capitolul 11

Anders Kolding avea 25 de ani. Era zvelt, cu ochi căprui și o gură mică. Purta uniforma de taximetrist mult prea mare pentru el și șosete albe, sport, în mocasini negri. Avea ochii injectați.

— Copilul? întrebă Sejer.

— A adormit în mașină. Nu puteam risca să-l trezesc. Are colici. Iar eu lucrez în ture. Dorm în mașină între curse.

Puse o borsetă jerpelită pe birou. Pielea se cojea.

— Ai auzit despre crima din Elvestad?

— Da.

Se uită la Sejer, vinovat.

— Nu te-ai întrebat dacă ar putea fi femeia pe care ai dus-o de la Gardermoen?

— Nu prea. Nu imediat, spuse Kolding. Duc tot felul de oameni. Mulți străini.

— Spune-mi tot ce-ți amintești despre femeie și despre cursă. Nu uita nimic.

Sejer se așeză mai comod pe scaun.

— Dacă ai văzut un arici traversând drumul cât conduceai prin Elvestad, îmi spui.

Kolding chicoti. Se relaxă puțin și își luă borseta. Se așeză, jucându-se cu ea. Se gândi că povestea asta cu indianca îi bântuia visele. Nu-i spuse asta lui Sejer.

— A venit spre mașină cu o valiză mare, maro. Aproape fără să vrea. Se tot uita peste umăr, de parcă n-ar fi vrut să plece. Am luat valiza și am vrut s-o pun în portbagaj, dar a zis că nu. Era foarte derutată. Se tot uita la ceas. Se uita și la intrarea în aeroport. Am așteptat. Eram obosit, așa că din partea mea puteam să trag un pui de somn. Am deschis portiera, dar nu voia să intre. Am întrebat-o în engleză dacă aștepta pe cineva și a încuviințat. O vreme a rămas cu mâna pe portieră. Apoi a vrut să deschid portbagajul. L-am deschis și s-a chinuit cu valiza. Avea un dosar maroniu

prins la exterior, ca un soi de port-document. A reușit să-l desprindă. S-a așezat pe marginea banchetei, privind pe geam. S-a uitat la intrarea de la Sosiri, s-a uitat la șirul de taxiuri și apoi la ceas. Eram și eu derutat. Voia sau nu un taxi?

Kolding avea nevoie de o pauză. Sejer îi turnă un pahar cu apă minerală Farris și i-l întinse.

Kolding îl bău și puse paharul pe mapa de protecție a lui Sejer, undeva lângă Canalul Panama.

— Apoi m-am întors spre ea și am întrebat-o încotro. A deschis dosarul și a scos o bucată de hârtie cu adresa. Era o adresă în Elvestad. E departe, am spus. E și scump. Durează cam o oră și jumătate. A încuviințat și a scos niște bancnote, să-mi arate că are bani. Nu mă descurc să ajung acolo, am spus, așa că va trebui să întrebăm. A părut pierdută. Am studiat-o în oglindă. Avea ochii disperați. Încă scotocea în geantă, căutând parcă ceva. Pentru o vreme a rămas acolo, uitându-se la ce rămăsese din biletul de avion, de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu el. Nu voia să vorbească. Am încercat de câteva ori se fac conversație, dar răspunsurile ei erau scurte, într-o engleză decentă. Îmi amintesc de coada ei lungă. Îi cădea peste umăr, până în poală. Avea un elastic roșu și îmi aduc aminte că era ornat cu fire aurii.

Ce comoară, se gândi Sejer. Dacă ai fi fost tu cel care trecea pe lângă Hvitemoen pe bicicletă!

Kolding tuși în palme, își trase nasul și continuă.

— În zonă casele sunt răspândite și niciuna n-are număr. La câțiva kilometri de centrul Elvestadului am găsit Blindveien. Părea atât de ușurată! Am străbătut aleea cu pietriș și m-am simțit la fel de ușurat ca și ea. A zâmbit pentru prima dată și îmi amintesc că mi s-a părut păcat de dinții ei, care ieșeau rău în afară. Dar, în afară de asta, era tare frumoasă. Când ținea gura închisă. Am ieșit din mașină și ea la fel. Am vrut să scot valiza, dar mi-a făcut semn să aștept. Apoi a sunat.

N-a răspuns nimeni. A sunat, a sunat. M-am fâțâit, așteptând. Se necăjea tot mai tare. Părea că e pe cale să izbucnească în lacrimi. Te așteaptă? am întrebat-o. Da, a spus ea. Ceva se întâmplase. Ceva nu era bine. S-a întors în mașină. N-a zis nimic. Nu știam ce voia să facă, așa că am așteptat și eu. Aparatul mergea. Deja ajunsesem la numere mari. Nu poți suna pe cineva? am întrebat, dar ea a clătinat din cap. Apoi mi-a zis să o duc înapoi. Când am ajuns în centru, m-a rugat să opresc la cafenea. A zis că o să aștepte acolo. Am scos valiza din mașină și mi-a plătit. A costat peste 1 400 de coroane. Părea sfârșită. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cum târa valiza grea pe scări. Am condus vizavi, să fac plinul. Acolo e o benzinărie Shell. Apoi m-am întors în oraș. Nu mi-o puteam scoate din minte. Mă gândeam cât drum a trebuit să străbată ca să se trezească în fața unei uși încuiate. Cineva îi făcuse o farsă urâtă. A fost o cruzime, spuse Kolding.

Se uită la Sejer, punând borseta jos.

— N-a fost o farsă. Bărbatul care trebuia să vină să o ia de la aeroport nu a putut să ajungă. Ea n-a știut de ce. Dacă ar fi știut, l-ar fi iertat.

Kolding se uită la el, întrebându-se ce însemna asta.

— Pe drumul între Elvestad și casă ai remarcat ceva? Oameni pe stradă? Mașini parcate?

Kolding nu văzuse nimic. Traficul fusese lejer. Era taximetrist de doi ani, era însurat și tatăl unui copil de trei luni care urla ca din gură de șarpe. Confirmă și orele aproximative.

— Când ai făcut plinul, cine era în spatele tejghelei la benzinărie?

— O tânără blondă.

— Ai mai cumpărat ceva?

Kolding îl privi surprins.

— De la chioșc?

— Orice.

— Da. Am cumpărat o baterie de mașină, spuse el după o vreme.

— Ai cumpărat o baterie de mașină de la benzinăria din Elvestad?

— Da. Era la ofertă. Nu poți cumpăra o baterie atât de ieftină în oraș.

— Unde e acum bateria?

— În mașină. Evident. În mașina mea.

Sejer își imagină o baterie de mașină. Cât de grea era. Cu suprafețe dure, netede. Dacă o izbeai în capul cuiva, provoca pagube serioase. Gândul îl făcu să se uite cu atenție la fața lui Kolding. Și-o imagină pe Poona în mașina lui.

— Ce altceva ai făcut la benzinărie?

— Nu mare lucru. Am băut o cola cât eram acolo. M-am uitat la standul cu CD-uri. Am răsfoit un ziar.

— Deci ai stat ceva timp.

— Câteva minute.

— N-ai văzut-o pe femeia din India ieșind din cafenea?

— Nu.

— După aceea unde ai mers?

— Înapoi în oraș. N-am avut cursă de întoarcere. N-aveam de ales decât să merg pe cheltuiala mea.

— Ce marcă e taxiul tău?

— Mercedes negru.

•

— Câți oameni trăiesc în New Delhi?

Erau la cantină. Sejer plimba mâncarea prin farfurie.

— Milioane, cred, spuse Skarre. Și nu știm cum îl cheamă.

Lui Sejer nu-i plăcea ideea că Poona Bai avea un frate care nu știa ce se întâmplase. Scoase salata din sandviș. Mâncară în tăcere.

— Trece timpul, spuse el, într-un târziu.

— Într-adevăr, spuse Skarre. Are tendința asta.

— O persoană vinovată și-l petrece inteligent. Își construiește un alibi. Scapă de dovezi.

— Cum ar fi valiza, spuse Skarre printre înghițituri.

— Și hainele pe care le purta. Pantofii. Dacă ucigașul a fost rănit când s-a luptat cu ea, semnele o să se vindece. Spune-mi despre Einar Sunde.

— Posomorât. Necooperant. Nu vede niciun motiv să fie pus în lumina reflectoarelor.

— Sau e speriat, spuse Sejer.

— Poate. Dar era singur în cafenea când a avut loc crima. E greu de crezut că a încuiat ușa, a ieșit s-o ucidă pe Poona și a revenit să întoarcă hamburgerii pe partea cealaltă.

— Avem doar cuvântul lui că era singur.

Sejer se șterse la gură cu șervețelul.

— Se transformă în genul de caz în care oamenilor le e prea teamă să vorbească, spuse el. Totul va fi folosit împotriva lor, mai târziu. Să știi că eu mă tot gândesc la tânăra Linda. Că a trecut pe lângă ei și n-a văzut decât o cămașă albă.

— Se întâmplă.

— Trebuie să-și poată aminti cumva.

— Nu-ți poți aminti ce nu vezi, obiectă Skarre. Impresiile vizuale trebuie să fi fost suficiente, dar dacă nu le-a interpretat creierul, atunci nu și le va aminti.

— Cum le știi tu pe toate!

— Psihologia martorilor, cursul 1, spuse Skarre.

— Serios? N-am învățat așa ceva pe vremea mea.

— Cu siguranță ai învățat psihologie?

— Da. Un curs de două ore.

— Pe toată perioada pregătiri?

— A trebuit să-mi dau seama singur de lucruri.

Skarre își privi șeful nevenindu-i să creadă.

— Îmi pare rău să spun asta, zise el, dar nu știu cât de serioasă e. E prea dornică.

— Dacă psihologii pot face oamenii să-și amintească viețile anterioare până în Epoca de

Piatră, ar trebui să-i poată revitaliza memoria Lindei cu privire la doi oameni pe o pajiște, cu patru zile-n urmă.

— Nu iei lucrurile în serios, spuse Skarre.

— Da, știu.

Se concentră din nou la caz.

— Am o oră liberă. Mă duc la Hvitemoen. Îl iau pe Kollberg. Are nevoie de aer curat.

Puseră tăvile înapoi. Sejer se duse în parcare. Se apropie de mașină și observă că sălta violent. Leonbergerul greoi sări afară. Nu mai era agil ca odinioară, se gândi Sejer. Ce-i drept, însă, nici nu mai era un cățelandru.

Își scutură părul arămiu de cățel de pe pantaloni. Lăsă câinele să se ușureze în tufișuri. Conduse până în Elvestad. La Hvitemoen parcă în locul în care Linda văzuse mașina roșie. Era marcat cu două conuri portocalii. Lăsă din nou câinele liber și începu să meargă spre curba de unde venise Linda pe bicicletă. Întoarse capul și privi înapoi. Își vedea propria mașină, de la distanță. Soarele strălucea și făcea vopseaua să pară argintie, chiar dacă, de fapt, era albastră. Merse pe drum cu câinele alături. După câțiva pași, se întoarse și privi pajiștea pe care fusese găsită victima. Un bărbat sau o femeie ar fi fost vizibili de la brâu în sus, ținând cont de distanță și de iarba înaltă. Privi din nou mașina. Ce vedea, de fapt? Că mașina era mare și lată și avea vopsea metalizată. Putea trece drept argintie sau cenușie. O mașină aparent roșie putea fi maro, sau portocalie. Se simți deprimat, se opri lângă drum și privi iarba, ca să se asigure că era uscată înainte să se așeze. Câinele se așeză lângă el. Îl privi în expectativă. Începu să-i adulmece buzunarele. Sejer pescui un biscuit pentru câini și îi spuse lui Kollberg să întindă laba. Era mare și grea. Câinele înghiți biscuitul.

— Nu fi lacom, spuse el cu blândețe.

Câinele lătră.

— Nu mai am. Nu arăți prea bine, spuse el, gânditor. Ridică apoi capul câinelui și îl privi în ochii negri. Nici eu nu o duc prea bine, din cauza a ce s-a întâmplat.

Privi din nou pajiștea. Se uită la peretele întunecat de arbuști care ascundea parțial casa lui Gunwald. La fereastră se vedea lumină. Cum îndrăznise? Se gândi că nu fusese ceva planificat. Un bărbat dăduse peste o femeie. Poate că făcea autostopul, sau poate că mergea pe lângă drum. Pentru că arăta exotic, trezise ceva în el. Nu mai gândise rațional, dar nici nu se gândise că era încă lumină și că ar fi putut trece oricine. Ca de exemplu fata aceea, Linda, pe bicicletă. Cum de putea manifesta un om o asemenea furie împotriva cuiva necunoscut? Deși, nu putea fi sigur de asta. Doar dacă nu cumva ea servise drept substitut pentru altă femeie. Sau pentru toate femeile. Un bărbat care fusese refuzat; un copil mare. Un bărbat puternic, sau cu o armă extremă – nu știa încă. Ce avea în mașina roșie? Sejer simțea că informația asta făcea parte din răspuns. Arma avea să-i spună ceva despre cine era asasinul. Oare Linda chiar îi văzuse? Orele se potriveau. Avionul aterizase la 18:00. Ea intrase în taxiul lui Kolding pe la 18:40. Ajunseseră acasă la Jomann la 20:00 și la Cafeneaua lui Einar la 20:15. Sunde spusese că ea părăsise cafeneaua în jur de 20:30. Singură, pe drum. Se întâlnise cu cineva acolo. Oare târâse valiza cea grea pe lângă drum? Anders Kolding spusese că era mare și că trebuise s-o târască pe scări. Un bărbat trecuse pe lângă ea, în mașină. Își imagină o mașină roșie și pe șofer văzând-o. Cât de neajutorată și de irezistibilă i s-o fi părut! O femeie delicată, cu haine frumoase. Oare unde se ducea? Probabil înapoi la Jomann acasă. Era în direcția aceea. Își propusese să aștepte în prag? Dacă nu ar fi fost oprită pe drum, s-ar fi întâlnit cu Jomann. El ajunsese acasă la 21:30. Dar ea nu. După o călătorie tocmai din India, murise la o mie

de metri de casa lui. Și-l imagină pe bărbat oprindu-se și vorbind cu ea. Poate că arătase spre valiză și o întrebase încotro.

Pot să te duc. Oricum merg într-acolo. Așa că luase valiza și o pusese în portbagaj. Îi deschisese portiera. Ea se simțise în siguranță. Era în țara natală a lui Gunder, în mica și sigura Norvegie. Plecaseră. El o întrebase ce făcea la Gunder. Poate că ea îi spusese că era soțul ei. Sejer se opri asupra imaginii, dar apoi îi scăpă, pentru că nu-și putea închipui ce îi declanșase furia. Mașina se îndepărtă de el, dispărând la prima curbă. Câinele îl atinse cu botul.

— Într-un loc ca ăsta…, începu Sejer, cu voce tare, și studie pădurea și pajiștea, apoi casa lui Gunwald. Într-un loc ca ăsta, oamenii se apără unii pe ceilalți. Așa e mereu. Dacă au văzut ceva ce nu înțeleg, nu îndrăznesc să spună. Au impresia că au greșit. Am crescut cu el. Am lucrat împreună. E vărul meu. Vecinul. Fratele. Am fost colegi de școală. Așa că nu zic nimic, probabil a fost o greșeală. Oamenii sunt așa. E un lucru bun, nu, Kollberg?

Se uită la câine.

— Nu vorbim de rău aici, ci de binele din oameni, care-i împiedică să spună ce știu.

Rămase acolo o vreme, privind poiana, ascultând zgomotele. Linda spusese că nu auzise nimic. Pe pager apăru numărul lui Snorrason. Își scoase telefonul mobil și sună.

— Am găsit ceva, spuse Snorrason. Ar putea fi important.

— Da?

— Urme de praf alb.

— Continuă.

— Pe borsetă și în păr. Cantități infime, dar le-am izolat și le-am trimis la laborator.

Sejer îi mulțumi. Kollberg se ridicase. Un praf alb. Ceva ce putea fi urmărit. Droguri? Aruncă o ultimă privire spre pădure. Oare femeia hotărâse să

fugă în poiană pentru că văzuse casa lui Gunwald și se gândise că acolo se putea adăposti? Altundeva nu avea unde fugi. De ce nu țipase? Gunwald auzise doar strigăte slabe. Dar poate că nu auzea bine. De ce oprise bărbatul tocmai aici, unde putea fi văzut ușor? Poate că ea deschisese portiera și încercase să iasă din mers? Linda spusese că portiera din dreapta era deschisă. Văzuse ulița de pe partea cealaltă și încercase să fugă într-acolo? Spre Norevann?

Lăsă câinele să intre în mașină și se așeză la volan. Închise ochii, așa cum făcea adesea. Atunci, peisajul real dispărea și îi veneau imagini din subconștient. Se derulau ca un film, limpezi, lucide. *Statistic vorbind, e un tip între 20 și 50 de ani. Probabil muncește, dar nu are educație. Un bărbat căruia îi lipsesc cuvintele să exprime cine este și ce simte. Are prieteni, dar niciunul apropiat. O relație nerezolvată cu femeile. Orgoliu rănit.*

Sejer traversă și se îndreptă încet spre apă. După 500 de metri, ajunse la un golfuleț, cu o plajă acoperită de pietricele. Nu erau case. Nici căbănuțe. Se apropie de apă. Rămase acolo o vreme. De partea cealaltă nu se vedea nici țipenie. Băgă mâna în apă. Era foarte rece. Își trecu mâna peste frunte. La dreapta vedea o pădure deasă, de nepătruns. O fâșie îngustă de teren se întindea la stânga. Se îndreptă într-acolo. Găsi urme de foc, le răscoli cu piciorul. Aici, apa era întunecată, posibil adâncă. Ar fi putut-o ascunde. Mulți făceau așa, fie aruncau cadavrul în apă, fie îl îngropau. Dar pentru ascunderea acestei crime nu se făcuse niciun efort.

Și nu se făcuse niciun efort nici să le distragă atenția. Criminalul era dezorganizat, confuz și lipsit de control.

Conduse înapoi la secție.

Capitolul 12

Skarre dădu buzna molfăind un jeleu, așa cum făcea întotdeauna.

— Dar Anders Kolding? spuse el. Nu-i omul nostru?

— Nu cred. Doar dacă n-a ucis-o cu bateria pentru mașină pe care pretinde că a cumpărat-o din benzinăria Elvestadului. Voi vorbi cu cei de acolo. Apropo, avem și sarcina neplăcută de a verifica pe oricine cu o condamnare anterioară pentru abuz sexual.

— Dar nu a violat-o, nu?

— Poate aceea a fost intenția. Sună groaznic, dar aproape că-mi doresc să fi reușit. Ar fi fost mai multe probe.

— Care sunt șansele să fie recidivist?

— Sunt. Dar ar putea fi tânăr, și deci să nu fi ajuns încă în punctul acesta.

— Tânăr?

— Furia asta cumplită îmi miroase a tinerețe. Eu am 50 de ani, spuse el. Nu cred că și el. Cel mult 30.

— 30 și în putere.

— Profund afectat emoțional. Posibil de o femeie, sau de toate femeile. Devine foarte puternic când e furios. A avut o armă teribilă. Tu ce ai în mașină, Jacob?

— O cutie metalică de scule. Unelte mici. O rangă. Un triunghi reflectorizant. Chestii de genul ăsta. Uneori am un umeraș pentru sacou.

— Doamne!

— Un termos, dacă merg la drum lung. O lanternă.

— Prea mică.

— A mea e grea. E cea mai mare *Maglite* de pe piață. Are 40 de centimetri lungime.

— Prea unghiulară. Ar fi provocat alt gen de rană.

— Mai am și vreo 40 de casete audio în torpedou și uneori o pungă cu sticle pentru reciclare în portbagaj, de care nu-mi amintesc mereu să scap. În mașina ta ce e?

— Kollberg, răspunse Sejer.

Se duse la geam. Skarre se apropie de el. Rămaseră pe loc o vreme, gândindu-se în tăcere.

— Numără orele, spuse Sejer.

— Le adună, spuse Skarre.

— E obsedat de timp. Ziarul, în fiecare dimineață. Știrile. Informațiile publice. Le urmărește, remarcă totul. Încearcă să-și dea seama ce știm.

— Nu multe, spuse Skarre. Și Jomann?

— A plecat de la spital în jur de ora 21:00. Au confirmat. Durează cam jumătate de oră să ajungă acasă.

— Nu a întâlnit pe nimeni?

— Un Saab alb, cu care aproape s-a ciocnit.

— Să știi despre mine că mai calc pedala când sunt pe autostradă, zâmbi Skarre.

•

În cameră intră un bărbat. Gunder dădu drumul mâinii Mariei. Îl recunoscu pe Sejer și se gândi că totul era o neînțelegere teribilă. Probabil că existau mii de borsete în formă de banană. Sejer rămase în picioare, privindu-l.

— Ce mai faceți?

Gunder îl privi pierdut.

— Nu știu ce se va întâmpla. Spun că vor trebui să-i mute tubul în gât, pentru că începe să i se irite zona în care se află acum. Îi vor găuri gâtul și îi vor băga tubul acolo. Nu știu cum va fi.

Între ei se lăsă tăcerea.

— I-ați găsit fratele? întrebă Gunder.

— Nu, răspunse Sejer. Căutăm. Sunt mulți oameni în New Delhi. Trebuie să fim siguri că-l găsim pe cel care trebuie.

— El n-a vrut ca ea să plece, spuse Gunder cu tristețe. Apropo, eu voi plăti biletul. Să-i spuneți

asta. E răspunderea mea.

Sejer promise că-i va spune. Gunder își trecu o mână rece peste gât.

— Să-mi spuneți când o pot îngropa, da? spuse el.

Sejer ezită.

— Mai durează. Trebuie să clarificăm multe aspecte. Trebuie să discutăm cu fratele ei despre locul înmormântării. Ar trebui să vă pregătiți pentru cazul în care ar dori să o repatrieze.

Gunder păli.

— Nu! Nu, trebuie îngropată aici, la biserica din Elvestad. E soția mea. Am certificatul de căsătorie, își atinse el buzunarul de la piept.

— Da, zise Sejer. Eu vă spun ca să știți. Vom găsi o cale. Dar va dura.

— E soția mea și decizia îmi aparține.

Gunder începea să se enerveze. I se întâmpla foarte rar. Trupul lui greoi tremura.

— În India se practică incinerarea, nu? spuse Sejer, precaut. Care era religia ei?

— Era hindusă, spuse Gunder încet. Dar nu practicantă. Ar fi vrut să fie alături de mine. Sunt convins de asta.

Tăcură iar.

— Dar ce să fac dacă fratele ei vrea s-o ducă înapoi în India? întrebă el, disperat.

— Sunt convins că există reguli pentru asemenea situații. Firește că aveți drepturi. Un avocat vă poate oferi consultanță. Nu vă faceți acum griji din cauza asta. Gândiți-vă la dumneavoastră, la sora dumneavoastră. Nu mai puteți face nimic pentru soția dumneavoastră.

— Ba da. Pot să mă asigur că are parte de o înmormântare frumoasă. Mă ocup eu de toate. Sunt în concediu medical. Nu-mi pasă unde stau. Am și un pat aici, arătă el. Karsten nu se descurcă. E soțul ei, explică el. Mi-e milă de el. E foarte speriat.

— Stăteam așa cu mama, spuse Sejer. A murit acum doi ani. Spre final, zăcea cu ochii în gol și nu spunea nimic. Nu mă recunoștea. Credeam că poate simți cumva că sunt acolo. Chiar dacă nu știa că eram eu, simțea că e cineva lângă ea. Știa că nu e singură.

— Cum vă treceați timpul? spuse Gunder.

— Vorbeam singur. Despre tot felul de lucruri, zâmbi Sejer. Uneori îi vorbeam ei, alteori mie. Gândeam cu voce tare. Când plecam, simțeam că fusesem în vizită. Că făcusem ceva. Dacă doar stați aici și nu spuneți nimic, e deprimant.

Îl privi pe Gunder.

— Vorbiți. Nu vă aude nimeni. Spuneți-i despre Poona. Povestiți-i tot ce s-a întâmplat.

Gunder lăsă capul în piept.

— Nu știu dacă pot.

— Puteți privi lucrurile altfel. S-ar putea să nu credeți în metodă, însă aveți o soră. Povestiți-i totul.

— Dar nu aude nimic!

— Sunteți convins?

Sejer îl bătu pe Jomann pe spate.

— Știu că aveți multe pe cap. Dacă aveți întrebări, sunați-mă. Numerele mele de acasă și de la birou sunt pe cartea mea de vizită.

— Mulțumesc.

Sejer se îndreptă spre ușă.

— Am ceva să vă spun, zise Gunder, timid, dregându-și glasul.

— Da?

— Am o fotografie cu Poona. Am ascuns-o.

— Mi-o împrumutați?

— Dacă mi-o dați înapoi.

•

La linia telefonică – tăcere. Știrile din ziare se reduseseră la câteva paragrafe. Poona nu mai era pe prima pagină. Gunder solicitase ca numele lui să nu fie menționat, dar tot se aflase. Nici nu crezuse că ar putea fi altfel.

Sejer găsise un moment de liniște ca să se gândească. Ce era praful alb? Se gândi iar și iar la asta, în timp ce privea harta de perete a Elvestadului și împrejurimilor. Intersecția cu benzinăria Shell, Cafeneaua lui Einar, magazinul lui Gunwald. Drumul spre Hvitemoen. Pajiștea și Norevann. Poona, reprezentată de o cruce roșie, exact unde o găsiseră. Mașina roșie parcată la marginea drumului. Linda Carling pe bicicletă. Totul era la locul său. Venea dinspre centrul satului, se gândi Sejer, pentru că mașina era orientată spre Randskog. Nu, nu neapărat. Poate că venea din altă direcție. A văzut-o, a trecut pe lângă ea și s-a întors. Bărbatul era singur în mașină și a acționat impulsiv. Avea ceva greu în mașină. Poona cântărea 45 de kilograme. Bărbatul putea avea dublul greutății ei. Linda, se întrebă el, ce ai văzut? Cunoști aproape toți oamenii care locuiesc în Elvestad. L-ai recunoscut? Știi ceva despre care-ți e teamă să povestești?

Începu să noteze într-un carnețel. Coboară din avion. Iese de la Sosiri. Se duce la Kolding. Apoi la Cafeneaua lui Einar. E singură pe drum.

N-am văzut-o plecând. Am auzit cum s-a trântit ușa.

Oare Einar spunea adevărul? De ce plecase? De ce mersese pe drum cu valiza aceea grea? Era necăjită? Când mergi, te îndrepți spre o soluție. Peisajul norvegian, cu câmpurile sale aurii, îi crease un sentiment de încredere. Venea dintr-un oraș mare, cu 12 milioane de locuitori. Străzi atât de pline de oameni, că abia poți înainta. Aici mergea singură. Femeia cu piele smeadă, ca o floare străină printre păpădii.

— Spune-mi că ai vești bune, spuse Sejer.

— Praful alb e magneziu.

— Nu mă pricep la chimie. La ce se folosește?

— Nu putem stabili cu exactitate la ce s-a folosit ăsta. Are mai multe utilizări. Dar am câteva idei, altfel va trebui să începem să punem întrebări.

Se folosește și în medicină, dar într-o compoziție diferită.

— Te rog să mă contactezi când afli ceva. Și ține informația departe de ziare.

— În regulă, spuse Snorrason.

Sejer închise dosarul. Magneziu, se gândi el. Praf de magneziu. Cine intra în contact cu magneziul? Cineva care lucra cu substanțe chimice? Asta spunea ceva despre ocupația criminalului? Kolding cumpărase o baterie pentru mașină, peste drum de Cafeneaua lui Einar, în timp ce Poona era acolo, la doar câțiva metri. Plecă și conduse spre benzinăria din Elvestad. Mode Brathen era la tejghea. Îl privi pe Sejer cu o curiozitate tăcută și păru să se bucure de situație. Prăjina de om îmbrăcat în gri care-i punea o sumedenie de întrebări. Cei mai mulți se retrăgeau, din instinct. Mode se sprijinea de tejghea și îl privea ca pe un musafir scump la vedere.

— N-am fost eu, zise el, zâmbind amabil. Așa cum i-am zis și tipului care a fost aici ieri, era seara mea liberă. Eram la bowling. Lucra Torill. Locuiește peste drum. O pot suna să vină aici.

— Asta numesc eu servire, comentă Sejer, cu ochii cenușii ațintiți spre el.

— Exact, zâmbi Mode. Suntem într-o benzinărie Shell.

Două minute mai târziu, apăru o tânără.

— Nu prea avem acțiune pe aici, mai ales seara. Așa că mi-l amintesc bine, spuse ea. A făcut plinul cu motorină și a luat o cola.

— Nimic altceva?

— Ba da. O baterie. Și s-a uitat la un ziar, fără să-l cumpere.

— Deci a stat câteva minute?

— Da. Dar n-a zis nimic. Doar s-a plimbat.

— Când a plecat? Îți amintești?

— Nu, spuse ea, ezitând. În jur de 20:30.

— Ai văzut mașina când a plecat?

— Da. Cred că a făcut rost de o cursă. Avea becul stins când a plecat.

— O cursă? Aici? Se îndrepta spre oraș?

— Nu, spuse ea. A făcut stânga spre Randskog.

Sejer se încruntă.

— Cu alte cuvinte, spre Hvitemoen?

— Da.

Se uită grav la Torill.

— Ești foarte sigură că a făcut stânga și nu dreapta, spre oraș?

— Da, pentru Dumnezeu! L-am văzut semnalizând. Sunt sută la sută sigură.

Să fiu al naibii, se gândi el. Rămase afară, privind peste drum, spre Cafeneaua lui Einar. Dacă taximetristul se învârtise prin benzinărie, ca să vadă dacă reapărea Poona? Poate că se simțea tulburat gândindu-se la ea, știind că era singură și neajutorată. Poate că ea a coborât scările, târând valiza după ea. Kolding ar fi putut să o urmărească și să o ia iar în mașină. Cu bateria în portbagaj. Sau Torill își amintea greșit? Întotdeauna era un cuvânt împotriva altuia. Dar Torill nu avea ce să ascundă. Kolding stătuse în mașină, cu Poona în spate. O privise în oglindă. Era tânăr. Prins într-o căsătorie cu un copil care urla tot timpul și care-l călca pe nervi. Extenuat, poate labil. În ciuda tuturor apelurilor, nu contactase poliția.

Sejer conduse încet spre casă. Imaginile din mintea lui veneau și plecau. Ochii injectați ai lui Kolding. Mâinile nervoase, frământând borseta în căutarea restului. Cu bateria pentru mașină, nu avea nevoie de mușchi.

•

Linda aduse un teanc de ziare noi de sub scară. Se așeză la masa din bucătărie și începu să le răsfoiască încet. Crima de la Hvitemoen era tratată în detaliu. Găsi foarfece și începu să taie. Existau câteva poze cu polițiști, însă niciuna cu Jacob. Începea să-i uite fața. Dar își amintea vocea și ochii lui.

Povestea cu mașina. De fiecare dată când se gândea la mașina roșie, simțea frică. Nu îl sunase pe Jacob. Se gândea că fusese doar o coincidență. Dar putea fi importantă. Dacă ar fi sunat și ar fi zis „Putea fi un Golf?” Atât și nimic mai mult. Ar fi putut elimina celelalte variante. Ar fi putut fi un Volvo, un Mercedes. Foarfecile tăiau în stânga și-n dreapta hârtia. Strânsese deja un teanc de articole și fotografii. După aceea, le ordonă după dată și le aranjă într-un dosar. Preț de o clipă o tentă să sublinieze anumite fraze. Un martor pe bicicletă pretinde că a văzut doi oameni la locul faptei. Ar fi putut fi victima și ucigașul. Sau: Martor-cheie în cazul Elvestad. Dar nu era chiar atât de copilăroasă. Intră în living și se așeză lângă telefon, cu cartea de vizită a lui Jacob în mână. Și-o atinse de obraz, o mirosi, își țuguie buzele. Sărută tandru numele, de trei ori. Nu conta ce făceai câtă vreme erai în intimitatea casei. Era un gând atrăgător. Formă numărul. Când el răspunse, ea începu să tremure și trebui să facă eforturi să pară calmă și rațională, cum nu era niciodată. Încercă să fie succintă. Hotărâse să spună un singur lucru: că ar fi putut fi un Golf. Dar nu era suficient pentru Jacob. Nu era pregătită pentru urmarea conversației și pierdu controlul. Nu mai izbuti să scape sau să închidă, pentru că Jacob ar fi dispărut.

— Știi pe cineva care conduce un Golf roșu?

La început, fusese defensivă. Chiar tăioasă.

— Nu.

— Ai văzut o asemenea mașină în Elvestad?

— Poate, spuse ea. Dar nu a cuiva pe care să-l cunosc bine.

— Deci știi pe cineva care conduce un Golf roșu în Elvestad?

Linda își mușcă buza.

— N-are legătură cu crima, spuse ea. Doar că mașina lui arată la fel.

— Am înțeles, spuse Skarre, calm. Sunt interesat doar să aflu cum ți-ai dat seama că ar putea fi un Golf. De aceea întreb. Dacă știi cum îl cheamă, te rog să îmi spui.

Linda se uită pe geam, spre grădină și copaci. Stăteau de strajă cu vârfurile lor ascuțite. Îi bătea inima puternic. Oare nu voia să vină? Oare nu-l va mai revedea? O cuprinse teama. Simțea că pusese ceva în mișcare, iar asta o făcu să tresară. Dar să-i zică numele? Și cum rămânea cu rănile lui? Arăta de parcă fusese zgâriat.

— Ești acolo, Linda? spuse Jacob.

Se topi pe loc. O implora.

— Gøran, răspunse. Gøran Seter. Cineva l-a zgâriat pe față.

Un fulger alb, violent, sfâșie cerul. Nu auzi tunetul – doar un foșnet ușor. Fulger de vară, se gândi ea. E vremea recoltei.

•

Când Skarre o văzu pe tânăra care tremura din toate încheieturile, se gândi imediat la o friptură de vită. Subțire ca pânza de păianjen și crudă, gata să fie înfulecată. Îi ceru lui Dumnezeu să-i ierte gândul lacom și zâmbi cât de prietenos se pricepu.

Linda nu era deloc bucuroasă că tot ce-i spusese trebuia consemnat în scris și că era nevoită să citească totul și să semneze după aceea.

— Putem omite nume lui Gøran? întrebă ea.

— Desigur, spuse el. Și te sfătuiesc să ții lucrurile astea pentru tine. Așa vei evita problemele. Bârfa nu e o bagatelă, și nici presa. Apropo, au ajuns aici?

— Nu, spuse ea.

Nu știa cum ar fi rezistat dacă apăreau cu camere și tot tacâmul. Nu spusese nimănui despre Golf, iar motivul pentru care avea privirea atât de fermă era adevărul. Se gândi la alte feluri în care l-ar fi putut impresiona pe Jacob. El împături declarația și se ridică. Ea făcu o ultimă încercare disperată.

— Când îl găsiți pe bărbatul care a făcut-o, eu o să apar la tribunal ca martoră?

El o privi și zâmbi.

— N-aș crede, Linda. N-ai oferit informații suficient de precise.

Dezamăgirea ei fu imensă. Apoi, el plecă, iar ea rămase în picioare, cu mâna la gură. Găsi cartea de telefon. Căută la S și îl găsi pe Skarre, Jacob – Nedre Storgate 45, și numărul lui de telefon, pe care-l memoră. După aceea, și-l simți prezent în minte. Găsi dosarul cu tăieturile din ziare și urcă în camera ei, unde rămase o vreme în fața oglinzii. Apoi le reciti iar. Trebuia să țină cazul în viață. Să sufle în el ca în tăciuni. Devenise ceva care o alimenta, aproape ca o misiune. Își aminti despre un detectiv de la Brigada Criminalistică, despre care citise că i se luase un caz pentru că începuse o relație cu o martoră, cu care se și căsătorise ulterior. Ea nu era nici măcar martor-cheie, deci nu la fel de importantă ca femeia aceea. Gândul la toate lucrurile pe care le-ar fi putut porni o încânta. Apoi își aminti că Jacob îi spusese să nu discute lucrurile astea cu nimeni. Nici nu avea de gând. Doar cu Karen.

Capitolul 13

Zvonurile circulau. Se strecurau prin cele mai înguste crăpături. Femeia ucisă era soția lui Gunder Jomann, venită din India! Dacă Poona ar fi ajuns în siguranță, n-ar fi lăsat-o atât de ușor în pace! Ar fi urmărit-o fără milă. Dar nu merita să moară, iar Gunder era tratat cu simpatie pentru excesele sale amoroase. Erau însă mai interesați de faptul că fusese văzută mașina lui Gøran Seter, parcată chiar lângă locul faptei. Erau pregătiți pentru zvonuri și nu se gândeau că Gøran ar fi putut ucide pe cineva. Era un tânăr de treabă și toți îl cunoșteau. Erau mai interesați de cine nu doar că văzuse o mașină asemănătoare, ci și sunase la poliție, și le dăduse numele lui Gøran. Ședeau și beau în Cafeneaua lui Einar. Frank, Realizarea lui Margit, un tip palid și slab căruia i se spunea Nudel, și Mode, de la benzinărie. Frank își sprijini antebrațele imense de tăblia mesei.

— De ce nu mă bănuiesc pe mine? Eu am o Toyota roșie și arăt ca un sălbatic.

— Toyota e maro, spuse Einar, din spatele tejghelei.

— Are culoarea ruginii, declară Frank. De la distanță, pare roșie.

— Dar, dacă te gândești bine, Einar, cred că tu ai făcut-o. Zice la ziar c-a fost aici și a băut ceai.

Einar ridică un coș cu cartofi prăjiți din grăsimea încinsă.

— Da. S-a târât aici, cu valiză cu tot, iar eu am înghesuit-o în mașină și am condus până la Hvitemoen, unde i-am luat maul și am ajuns înapoi cât să întorc burgerii. Floare la ureche, pufni el.

— Cred că a fost bătrânul Gunwald, spuse Nudel. Locuiește în zonă și e văduv Dumnezeu știe de când. Vede o femeie în sari pe stradă și aleargă după ea, cu scula atârnându-i afară din pantaloni.

Imaginea provocă o veselie generală. Einar clătină din cap.

— Nu purta sari. Era mai degrabă un costum cu pantaloni. Albastru închis sau turcoaz. Nu, cred că e cineva din afară.

— Normal, pentru că suntem mai buni decât alții, spuse Frank. Eu cred că-i localnic. Suntem peste două mii. Poți să pariezi că printre noi caută.

— Nu, e Mode, spuse Einar. Își făcea contabilitatea la benzinărie când a văzut-o ieșind din cafenea. A sărit în Saab și a gonit după ea.

— Mașina mea e albă, comentă Mode. În plus, la benzinărie lucra Torill. Eu eram la bowling în Randskog.

Einar se uită la el.

— E adevărat că ți-ai cumpărat o bilă de bowling?

— Da! exclamă Nudel. Și nu una veche. E transparentă ca sticla. Cântărește vreo opt kilograme. În centru are un scorpion mic, negru. De aia Mode își spune Scorpionul pe tabelă.

— Doamne, ce figurant! strigă Frank.

Mode fu luat în balon. Se pricepea la bowling. Avea un record personal de 230.

Einar rânji.

— Nu știm dacă a fost o mașină roșie. Cică un puști a văzut una. I-a intrat în cap că ar putea fi un Golf.

— Un puști de-al locului, ținând cont de zvonurile despre Gøran, comentă Frank.

— Cred c-a fost fătuca aia de-i mereu pe bicicletă, spuse Nudel. Bucle Aurii. Care și era afară zilele trecute, căscând gura la mașina lui Gøran. După aceea, a intrat. El s-a dus la ea și a întrebat-o la ce se uitase.

— Linda Carling? întrebă Einar.

— Exact. Cea care-i mereu disponibilă. Pun pariu că ea a sunat copoii.

O vreme se lăsă liniștea. Băură cu toții din bere. Frank își rulă o țigară colțuroasă. Einar presără

condimente pentru grătar peste cartofii prăjiți și îi duse farfuria.

— Ce zice Gøran?

Frank aprinse bricheta Zippo și adulmecă mâncarea.

— Gøran e calm. Spune că polițiștii oricum vorbesc cu toată lumea.

— Tocmai mi-am amintit, spuse Mode. Gøran a venit la cafenea, cred că în ziua în care a murit aia. Sau a doua zi? Avea fața zgâriată.

— Cred c-a fost Ulla, spuse Frank. E mai rea ca o pisică.

— Așa e. Mă întreb dacă au remarcat polițaii.

— S-o fi vindecat deja, spuse Einar. Aproape.

— Da, s-o fi vindecat, dar oamenii l-au văzut, spuse Nudel.

Frank se uită dur la el.

— Deci dacă vin copoii și încep să pună întrebări, sigur le spui? Asta vrei să zici? Le spui că era zgâriat pe față?

— Firește că nu, că doar nu sunt prost.

— De ce să nu spună? întrebă Mode, calm. Vă temeți c-ar putea fi el?

— Firește că nu-i el.

— Atunci de ce să nu pomenească de zgârieturi?

— Ca să-l scutească de rahaturi. E o fundătură, evident.

Chiar atunci se deschise ușa. Intră Gøran, însoțit de câine. La masă se lăsă liniștea. Aveau cu toții chipuri vinovate. Gøran le aruncă o privire măsurată.

— Câinele, spuse Einar, stă afară.

— Poate să stea întins sub masă, spuse Gøran, trăgându-și un scaun, care scârțâi.

— Câinele rămâne afară, repetă Einar.

Gøran se ridică și ieși. Legă câinele de gard și intră iar. Einar îi turnă o halbă.

— Bucură-te cât mai poți, râse Nudel.

— Da, exact, spuse Gøran, ținând cont c-o să fiu la mititica în curând. Nu cred că-i dracul așa de

negru. Au vrut doar să știe unde am fost în ziua aia. Au luat notițe și-au plecat. Mulți oameni din Elvestad au mașini roșii. Or să fie ocupați.

— Măcar eu am alibi, chicoti Frank. Am fost la film în seara aia. Mi-am păstrat biletul. Nu-l arunc. Nu poți avea încredere în ei. Nevinovații sunt condamnați mereu.

— De obicei, îi cam prind pe cei care trebuie, spuse Nudel.

— Ai aflat cine ți-a dat numele? îl întrebă Frank pe Gøran.

— Nu, și mi se rupe.

— S-ar putea să fie Linda. Cea cu părul albinos.

Gøran se uită în bere.

— M-am gândit eu c-o fi ea.

— I-a văzut și pe pajiște.

— A văzut siluetele, îl corectă pe Frank.

— Cine zice? întrebă Gøran, repede.

— Karen.

— Naiba știe ce-a văzut, de fapt.

Gøran duse halba la gură.

— Ar trebui s-aibă grijă ce spune. Dacă e un țăcănit prin zonă și ea dă cu gura la polițai mereu, se poate întâmpla orice. În locu' ei, aș fi mai discret.

— Fata aia n-a fost niciodată discretă, spuse Einar.

— Dacă ar fi văzut ceva util pentru poliție, ancheta ar fi avansat. Dar copoii nici măcar nu sunt siguri că fix pe cei doi i-a văzut.

— Asta zic ei!

Nudel flutură din mâini surescitat.

— Imaginați-vă tot ce știu copoii și nu zic. Poate că spun că a văzut oamenii doar așa, în trecere, ca s-o protejeze. Dar că, de fapt, a văzut mai multe.

— Mă îndoiesc, spuse Einar, punând halbele goale în mașina de spălat vase.

— Așa procedează, spuse Nudel. Hrănesc presa doar cu firimituri ca să-i țină la distanță, când, de

fapt, ei știu mult mai multe.

— Păi, în cazul ăsta, ești nevinovat, Gøran, spuse Einar. Altfel, te-ar fi săltat deja. Linda știe prea bine cine ești. Dacă te-ar fi văzut, le-ar fi zis.

— Albinoșii sunt miopi, spuse Gøran, batjocoritor.

— Nu e albinoasă. Doar foarte blondă. Dar n-are idee. De ce nu e și Ulla cu tine?

— Ulla e la pat. A prins un microb, ceva, spuse Gøran, cu răceală. Femeile astea mă disperă.

Bău lent din bere. Privirea i se înstrăină. Ceilalți îl priveau pe ascuns. Dungi roșii, înguste, se vedeau încă pe fața lui și pe mâna cu care ținea halba.

— Ne întrebam dacă te-ai bătut, spuse Frank. Fața ta e cam… decorată, să zic așa.

— Câinele, zâmbi Gøran. Uneori ne măsurăm puterile. Animalul ăla are nevoie constantă să i se amintească cine-i șeful.

— Dar ce-au zis copoii?

— Vor să discute cu toți. Vă vine și vouă rândul.

Gøran strânse halba în ambele mâini.

— Ai auzit, Einar?

— Au fost deja aici.

Ridică din umeri, de parcă puțin îi păsa.

— Au trimis un școlăraș cu bucle. Am făcut pe mine, ce să zic…

— La fel și la mine, zise Gøran. Nu mi s-a părut grozav.

— Cei grozavi intră în Brigada națională, zise Frank.

Mode era adâncit în gânduri.

— Mă întreb dacă au făcut profilul criminalului, spuse el. E ultima modă. Cel mai nasol e că-i și foarte precis.

— Ascultă, spuse Nudel. Nu suntem la Chicago.

— Nu, dar…

Mode vorbea visător, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

— Mă întreb dacă ucigașii chiar preferă anumite mărci de mașină. Spune-mi ce conduci ca să-ți arăt cine ești.

Ceilalți au râs. Cunoșteau aplecarea lui Mode către generalizări grosolane pe baza mașinilor pe care le alegeau oamenii.

— Să luăm un Volvo, spuse el. Volvo e mașină de bătrâni. La fel și Mercedes. Uitați-vă la Jomann și la Kalle Moe. Unul care conduce o mașină franceză are stil și îi plac confortul și sofisticarea. Dar e nepractic. Mașinile franceze sunt o încântare, dar nu le poți repara singur. Cei care conduc japoneze sunt practici, dar n-au stil.

Râseră cu toții, mai ales că mașina lui Frank era japoneză.

— Apoi ai BMW, medită Mode. E pentru ăia care vor să fie primii. Șoferii de BMW se dau mari. În schimb, mașinile britanice sunt mai mereu conduse de tipi cu apucături feminine. Pe urmă Opelul, spuse el. Un Opel e dovada stilului, a simțului practic și a încrederii. Să nu mai zic de Saab!

Râsete în jurul mesei – Mode conducea un Saab.

Luă o gură de bere și se uită la Gøran.

— Când vine vorba despre Skoda și Lada, prefer să tac.

— Ne mai rămâne Golful, spuse Nudel, privindu-i pe ceilalți.

Gøran asculta, cu brațele încrucișate la piept.

— Un Golf, spuse Mode, e foarte interesant. Îl conduc oameni temperamentali care vor ca lucrurile să se întâmple repede și sunt mereu în mișcare. Au mereu piciorul pe pedală. Cumva precipitat.

— Cred că ar trebui să îți oferi serviciile poliției, spuse Einar peste tejghea. Cunoștințele tale despre oameni și mașini sunt neprețuite.

— Așa e! râse Mode.

Einar opri mașina de spălat vase. Stinse și aprinse becul de trei ori. Tinerii mârâiră, dar își

goliră paharele și le duseră la tejghea. Nimeni nu-l supăra pe Einar, și uneori se întrebau de ce.

Capitolul 14

Era seara târziu. Lumina pălea, iar copacii deveniseră deja siluete negre. Gunwald îi puse lesa câinelui și se îndreptă spre liziera pădurii. Nu se putea convinge să traverseze pajiștea. Se ținea la margine. Beagle-ul gâfâia, cu limba atârnându-i afară.

— Haide, grasule, spuse Gunwald. Ai nevoie de mișcare. La fel și eu.

Se îndreptară spre Norevann. După o sută de metri, se opri și se întoarse. Privi poiana. Tăcerea îl neliniștea și nu știa de ce. Era foarte tulburat de ce se întâmplase. Cunoștea pe toată lumea din comunitate. Acum, un străin adusese asupra lor mânie și distrugere. *Dacă* era străin. Lui Gunwald nu-i mai fusese niciodată frică de întuneric. Clătină din cap și merse mai departe. Se plimba pe traseul acela în fiecare seară. Îl făcea să simtă că își îndeplinește datoria față de câinele cel gras. Nu avea o personalitate grozavă, nici plină de forță. Nu era un câine care știa giumbușlucuri, ci doar un companion tăcut – lipăitul lăbuțelor, avertismentul familiar când se apropia cineva de casă. Ajunse la capătul drumului și păși pe movila acoperită cu iarbă care dădea spre apă. Pașii nu li se mai auzeau. Deasupra lui șopteau norii și își simțea părul de pe cap bătut de vânt. Auzi un zgomot cunoscut. Un motor de mașină, încă slab, care se apropia repede. Își privi ceasul. Nu putea înțelege ce căuta o mașină lângă Norevann, la ora aceea târzie. Se pierdu printre copaci și așteptă, în timp ce câinele își vedea de ale lui. Gunwald nu-și dădea seama de ce fusese cuprins de teama aceea bruscă. Era ridicol. Doar se plimba prin zonă de ani de zile, la fel ca mulți alții, cu sau fără câini. Începea să deslușească zgomotul mașinii. Se strecura în liniște, parcă împotrivindu-se, pe drumul neasfaltat. Se opri. Farurile străluciră peste

apă, cu o lumină rece, alb-albăstruie, de halogen. Apoi se stinseră. Apăru o siluetă care luă ceva din portbagaj. Se îndreptă spre malul apei. Gunwald se pierdu printre copaci. Crezu că va auzi imediat cum câinele începe să latre, dar câinele asculta și el cu atenție. În lumina care se mai distingea dinspre vest, Gunwald văzu că era un bărbat care se afla la marginea apei, ducând ceva mare și greu. Arăta ca o valiză. Bărbatul se răsuci să privească în jur. Brusc, brațul îi descrise un arc de cerc și se auzi un plescăit puternic. Gunwald simți că inima îi bate să-i spargă pieptul. Câinele era ca vrăjit. Bărbatul se întoarse în grabă la mașină. Oamenii mai aruncă lucruri în lac, dar asta nu însemna nimic, își zise el. Dar tot tremura. Mașina care apăruse de nicăieri și bărbatul care privise peste umăr îl speriaseră. Individul ajunse la mașină. Se uită preț de o clipă spre apus, în timp ce Gunwald se făcu mic printre copaci. Câinele era încremenit de teama pe care o simțea stăpânul. Bărbatul se urcă în mașină, porni motorul și intră în marșarier. Dispăru înapoi pe unde venise, după o întoarcere scurtă. Gunwald era sigur că-l văzuse pe Einar Sunde.

•

Rămase în fotoliu multă vreme, gândindu-se. Oare să raporteze? Își aminti că ziarele scriseseră ceva despre o valiză care lipsea. Dar fusese Einar, un tip pe care-l cunoștea de atâția ani! Un familist care muncea din greu și avea o reputație impecabilă. Existau zvonuri despre căsnicia sa, și se spunea că soția lui avea propriile-i secrete. Dar Gunwald nu judeca oamenii pentru asemenea lucruri. Einar probabil aruncase niște gunoaie, ceea ce era ilegal, dar nu se chema poliția dintr-un asemenea motiv. Dacă ar fi sunat, l-ar fi întrebat cine e la telefon. Bineînțeles că Einar nu ucisese o femeie lipsită de apărare – de asta era sigur. Dar poate că era important. De ce aruncase valiza în apă? Dacă era, într-adevăr, o valiză. Ar fi putut

suna anonim. Știa că se poate. Închise ochii și revăzu silueta. I se făcu frig. Se duse la dulăpior și găsi o sticlă de Erau de Vie. Își turnă un pahar mare. Nu voia să fie amestecat în așa ceva. Tânăra Linda Carling, însă, trecuse cu bicicleta și le spusese fără ezitare ce văzuse. Dar ea era tânără și plină de energie. El era bătrân, avea mult peste șaizeci de ani. Dar dacă ar fi sunat și-ar fi zis: cineva a venit la marginea apei și a aruncat ceva în Norevann. Eu eram afară, cu câinele. N-am văzut cine era. N-am văzut ce-a aruncat. Dar ar fi putut fi o valiză. Atunci ar fi trimis scafandrii să caute. Dacă se dovedea că era un sac de gunoi, nu s-ar fi întâmplat nimic. Sună-i acum și spune-le. Nu pomeni de Einar. Mai bău niște Erau de Vie. În plus, deși era mașina lui Einar, poate că nu fusese el la volan. Avea un fiu care uneori mai împrumuta mașina. Ellemann. Ar fi putut fi Ellemann Sunde. Dar el era scund, iar bărbatul fusese înalt. Era cu siguranță mașina lui Einar. Nu văzuse numărul, bineînțeles, dar îi recunoscuse spatele, pentru că era mereu parcată lângă cafenea, cu portbagajul spre drum. Era un combi Sierra. O vedea zilnic din magazinul lui. Oare era deschisă linia telefonică acum, la ora aceea? Mai înghiți niște Erau de Vie. Era greu să meargă la culcare fără să spună nimănui. Dar se gândi că Einar n-ar fi aruncat gunoi în lac. Avea un container mare, pe care Vestengen Transport îl golea o dată pe lună. Gunwald nu-l văzuse niciodată plin. Conținea pahare de hârtie și filtre de cafea. Se uită la câine. Îl mângâie pe cap.

— Sunăm de dimineață. Acum ne culcăm. N-ai lătrat, șopti el. Și nu știu de ce. Tu latri mereu la orice mărunțiș.

•

Apa avea cinci metri adâncime și era noroioasă. Doi scafandri lucrau de zor. Sejer se afla pe mal și privea siluetele albastre. Skarre se apropie de el.

— Spune-mi despre Gøran Seter, spuse Sejer.

— Un tânăr plăcut. Are 19 ani. E singurul fiu al lui Torsten și al Helgăi Seter. Locuiește încă acasă, în camera lui. Lucrează pentru un tâmplar. S-a dus la sală în oraș, în seara de 20, la Adonis Health Studio. A trecut pe lângă Hvitemoen în jur de 20:30.

— Și după?

— Și-a petrecut seara cu iubita lui, Ulla. Au stat cu copilul surorii ei.

— Cum a reacționat la interogatoriu?

— A răspuns fără probleme. Dar am remarcat că era zgâriat pe față. Tăieturi parțial vindecate.

Sejer ridică privirea.

— Ai întrebat de ele?

— S-a jucat cu câinele lui. Are un rottweiler.

— Treaba asta cu greutățile… e pasionat de chestia asta?

— Absolut. Vorbim de un pachet de mușchi. Are cam 100 de kilograme.

— Ți-a plăcut de el?

Skarre zâmbi. Uneori, Sejer punea întrebări stranii.

— Da, chiar da.

— Trebuie să vorbim cu iubita lui.

— Trebuie.

— Mă gândesc la ceva, spuse Sejer. Cine iese la plimbare seara? Seara târziu, lângă lac. Oamenii cu câini?

— Probabil, spuse Skarre.

— Dacă eu aș trăi unde trăiește Gunwald, acolo mi-aș plimba câinele.

— Nu cred că-l scoate la plimbare. Câinele lui e cât un porc.

— Tot ar trebui să vorbim cu el. Dacă el a sunat, va ceda la cea mai mică presiune. Nu e deloc rezistent.

— Va ceda la presiune?

— Vedem ce găsim.

— Mi s-a părut ciudat la telefon, spuse Skarre. Vorbea de parcă învățase cuvintele pe de rost, apoi

a trântit telefonul. Era îngrozit.

— De ce oare?

— Cred că mințea. A zis că a văzut doar silueta unui bărbat. Poate că a văzut cine era, de fapt, iar asta l-a speriat. E posibil să fi fost cineva cunoscut.

— Exact.

Sejer se uită în adâncuri. La suprafață se spărgeau balonașe. Unul dintre scafandri ieși, înotând apoi spre țărm.

— E ceva acolo. Arată ca o cutie.

— Ar putea fi o valiză? spuse Sejer.

— Posibil. E grea. Avem nevoie de frânghie.

Aduse o cordelină și dispăru din nou sub luciul apei. Bărbații de pe țărm își țineră respirația. Sejer își căzni ochii până simți că amețește și se aplecă în față.

— Urcă. Am terminat.

Doi tehnicieni traseră frânghia, cu smucituri scurte. Curând văzură ceva ieșind la suprafață. Zăriră mânerul de care era legată cordelina verde. Sejer închise ochii, bucuros. Apucă mânerul și ajută la scoaterea valizei grele pe țărm. Pentru o vreme, zăcu acolo, udă leoarcă, sclipind în iarbă. Era o valiză veche, din imitație de piele maronie, cu mânere solide. Prins de valiză era un dosar maro, din același material. De mâner era prinsă o etichetă, însă apa șterse scrisul. Sejer îngenunche în iarbă și se uită la valiză. Se gândi la Jomann.

— Câtă apă a luat? întrebă Skarre.

— Destulă. E veche și uzată.

Sejer ridică valiza.

— Doamne, ce grea e! Nu-mi dau seama cum ar fi putut s-o târască pe drum.

— Dacă asta o fi făcut, până la urmă. A stat în cafenea, bând ceai. Einar Sunde e singurul care a văzut-o plecând.

— Dar a fost ucisă în locul unde am găsit-o noi, îi aminti Sejer.

— Și dacă erau doi? Dacă mai era un client în cafenea când a ajuns Poona?

— Și amândoi au încercat, iar unul dintre ei s-a dus cu mașina după ea, să termine treaba?

— Da, ceva de genul.

Cu grijă, Sejer ridică valiza.

— Skarre. Noi verificăm conținutul. Tu du-te și vorbește cu iubita lui Gøran Seter.

— Da, șefu'.

Sejer își dădu ochii peste cap.

— Lucrează la mall, unde vinde parfumuri. Se potrivește, nu? Un pachet de mușchi și o păpușică delicată. De manual.

— Du-te odată! îi ordonă Sejer.

— De unde graba?

— Ai spus că era zgâriat pe față. Verifică-i alibiul.

•

Valiza era descuiată. Era securizată cu două curele late, strânse bine. Sejer desfăcu clapetele. Se auziră două declicuri. Deschise capacul. Haine și încălțăminte. Ude. Se uită la culorile exotice: turcoaz, galben-lămâie, portocaliu. Lenjerie care părea nouă și era împăturită în pungi de plastic. Două perechi de pantofi. Un săculeț cu motiv floral. O pungă cu elastice de păr colorate. O perie de păr. Un halat rozaliu, mătăsos. Hainele erau împăturite frumos, ordonat. Cele câteva posesiuni ale ei arătau pierdute și nelalocul lor în sala de ședințe. Obiectele îi copleșeau. Și-ar fi pus lucrurile în sertarele din dormitorul lui Jomann. Peria pe comodă. Săculețul în baie. Pantofii în dressing. Probabil își imaginase cum o să despacheteze bagajul și cum soțul ei o s-o ajute. Mai avea de mers o mie de metri când murise.

Găsiseră actele Poonei în dosarul maro. Asigurarea de călătorie. Pașaportul. În fotografie era foarte tânără – ca o fetiță de zece ani. Nu zâmbea.

— Lucrurile astea ajung la Jomann, spuse Sejer. Aveți grijă de ele. Sunt tot ce i-a rămas.

Oamenii încuviințară. Sejer se gândi la Elise, soția lui. Peria ei de păr încă se afla pe raftul de sub oglindă. Era acolo de 13 ani și nu avea să fie mutată niciodată. Hainele, pantofii, bijuteriile și genții nu mai erau. Doar peria. Poate că și Jomann avea să pună peria aceea pe raft, sub oglindă. Cât de importante ajungeau să fie lucrurile!

Ieși din sală și sună la spital. I se spuse că Jomann era cu sora lui.

•

Centrul comercial era aglomerat. Era surprinzător că Gunwald încă rezista, se gândi Skarre. Se uită în jur după parfumerie și văzu o tejghea între un magazin cu lână și un stand pentru chei. O fată citea în spatele tejghelei. Skarre își trecu privirea peste sticluțe, borcănele, tuburi și cutiuțe. La ce se foloseau toate? se miră el. Un singur raft era pentru bărbați. Studie sticluțele și apoi se uită la femeie.

— Ce mi-ați recomanda dacă aș vrea să miros bine?

Ea se întoarse spre el și îi aruncă o privire profesională.

— Hugo Boss. Henley. Depinde dacă doriți sau nu să fiți remarcat.

— Mi-ar plăcea să fiu remarcat, spuse el entuziasmat.

Ea luă o sticluță de pe raft. O deschise și îi aplică un puf pe încheietură. El mirosi ascultător și se întoarse spre ea, zâmbind.

— E cam prea vioi, spuse el. Cât costă?

— 390 de coroane, zise ea.

Aproape că se înecă.

— Nu uitați că în spatele unui parfum sunt ani de cercetări științifice, explică ea pe un ton profesionist. Se experimentează multă vreme înainte să-l nimerească.

— Hm, spuse Skarre. Ulla, nu?

Ea îl privi surprinsă.

— Da, întocmai.

— De la poliție, spuse el. Cred că știi de ce sunt aici.

Ulla avea umeri largi și sâni imenși. Păreau reali. Altfel, era subțire, cu picioare lungi, și foarte expert machiată.

— Atunci va trebui să vă dezamăgesc, spuse ea. Nu știu nimic despre povestea de la Hvitemoen.

— Nici noi nu credem asta, zâmbi Skarre. Dar așa lucrăm, întoarcem fiecare pietricică.

— De sub a mea n-are ce să iasă, spuse ea prefăcându-se jignită.

Asta-l făcu pe Skarre să râdă, stânjenit.

— Evident că nu. Dar încerc să fac impresie bună. Nu merge de fiecare dată. Există vreun loc liniștit în care să putem discuta?

— Nu pot pleca de aici, spuse ea repede.

— Nu ai pe cine ruga să-ți țină locul un minut?

Ea se uită prin sala imensă. La tejgheaua brutăriei erau două fete care nu păreau să aibă multe de făcut. Le făcu semn și una veni în fugă.

— Acolo e o bancă pe care ne putem așeza.

Banca din fier forjat era cumplită. Skarre găsi soluția: se așeză chiar pe margine și se aplecă în față.

— Vreau să știi de la început că verificăm pe toată lumea. Înțelegi? Încercăm să aflăm unde era toată lumea în data 20, seara. Și ce-ar fi putut vedea.

— Exact. Dar eu n-am văzut nimic.

Se uită la el neliniștită.

— Eu tot te întreb. Unde erai în seara zilei de 20?

— Mai întâi, m-am dus la Adonis, la sală. Cu un tip pe care-l cunosc.

Skarre se gândi că expresia folosită de ea pentru „iubit” era stranie, dar nu comentă.

— Am terminat în jur de ora 20:00. Am luat autobuzul din oraș spre sora mea, care locuiește la vreo doi kilometri distanță de Elvestad. E

căsătorită și are un băiețel de doi ani. Am stat cu el.

— Cât timp?

— Până pe la miezul nopții.

— Gøran a fost și el acolo?

— Nu, spuse ea brusc. N-am nevoie de companie ca să am grijă de un puști de doi ani. M-am uitat la TV și am luat ultimul autobuz spre casă.

— Deci iubitul tău n-a stat cu tine?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Gøran, spuse Skarre.

— Eu nu am iubit, zise ea.

Skarre își sprijini bărbia în mâini și o privi. Pe una dintre mâini purta un inel drăguț, cu piatră neagră.

— Nu ești cu Gøran Seter?

— Am fost, spuse ea, iar el îi percepu disprețul din glas.

— S-a terminat?

— Da.

— Când?

— Chiar în ziua aceea. Pe 20, după sală. Mă săturasem.

Timpul trecea. Skarre digera noutățile și înțelegea, încet, încet, semnificația lor.

— Ulla, spuse el, iartă-mă dacă te întreb lucruri care pot părea personale, dar trebuie să aflu unele detalii în legătură cu despărțirea de Gøran.

— De ce? întrebă ea cu teamă în glas.

— Nu pot să-ți explic. Te rog să-mi spui ce poți. Când și cum s-a întâmplat?

— Dar de ce trebuie să vorbesc despre asta?

— Înțeleg că-ți imaginezi că nu e treaba mea. Dar este.

— Niciunul dintre noi n-are vreo legătură cu acest caz. Nu vreau.

Skarre o încurajă.

— Nu e nevoie să-mi dai detalii. Doar povestește-mi pe scurt cum s-a întâmplat.

El își aținti ochii albaștri spre cei verzi ai Ullei. De obicei funcționa. Funcționă și acum.

— Am fost împreună aproape un an. Mergeam amândoi la sală la Adonis, de două-trei ori pe săptămână. Eu nu merg mereu de trei ori, însă Gøran da. Așa că mă ia și mergem împreună. Facem sală câteva ore și plecăm. În seara zilei de 20 eram la Adonis iar eu eram hotărâtă să pun capăt relației. Am așteptat până după antrenament. Ne-am dus fiecare la vestiarul lui. Nu-mi pica bine. Am decis să mai amân, să găsesc ocazia potrivită. Dar am scăpat porumbelul. Ne-am întâlnit la ieșire, ca de obicei. El a cumpărat o Cola, eu un Sprite. Le-am băut afară. I-am spus că mă săturasem. Că voiam să merg cu autobuzul.

Gândurile lui Skarre explodară.

— Ulla, începu el, cu ce era îmbrăcat? După sală. Mai știi?

Ea îi aruncă o privire nesigură.

— Ce să fi fost? Un tricou polo. Alb. Și blugi Levi negri. Asta poartă de obicei.

— Cum a reacționat?

— S-a albit la față. Dar n-avea ce face. Dacă s-a terminat, s-a terminat. Așa că n-a zis nimic. A ieșit în goana mare și s-a aruncat în mașină.

— Ți-a spus unde merge?

— Nu. Dar am rămas pe loc o vreme, privindu-l. A sunat pe cineva. Pe mobil. Apoi a plecat în trombă.

— Ulla, spuse Skarre, calm, ne vom întoarce. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Ai înțeles?

— Da, răspunse ea serios.

— Te poți întoarce la lucru.

Skarre ieși din mall și urcă în mașină. Bătu darabana cu degetele în volan. Gøran Seter nu rămăsese împreună cu Ulla să aibă grijă de copil. Relația lor se terminase. Fusese respins. În drum spre casă, trecuse pe lângă Hvitemoen. Era singur în Golful lui roșu și purta un tricou alb.

Capitolul 15

Linda o sunase pe Karen insistent, dar mama ei tot spunea că nu e acasă. Nu mai vorbiseră de câteva zile. Când se ducea la cafenea sau trecea cu bicicleta pe drum, oamenii se uitau lung la ea. Păreau ostili. Acum, stătea la geam și se uita în grădina întunecată. Zvonurile despre oamenii pe care îi vizitase poliția, mai ales despre cei pe unde trecuseră nu doar o dată, circulau nemiloase. Mama ei nu dădea semne că faptul că Linda sunase la poliție o impresionează în vreun fel. Din câte își dădea ea seama, nu prea existau șanse să-l revadă pe Jacob. Nu știa ce-ar fi putut face pentru a-l determina să vină la ea acasă. Se gândise iar și iar la seara aceea, căutând alte detalii. La cei doi oameni din poiană și jocul lor ciudat. Când se gândea la asta, tot un joc i se părea. Dar Jacob spusese că vezi ceea ce vrei să vezi. Nimeni nu voia să vadă o crimă. Un bărbat alergând după o femeie, cum se întâmplă mereu. De aceea trăsese concluzia asta. Gøran se uitase atât de urât la ea atunci, la cafenea, când ea îi cercetase mașina. Acum făcuse legătura. Nu că îi era teamă de el, dar nu voia să-l bage în necaz. Voise doar să le spună despre mașină. Mulți oameni aveau Golfuri. Putea fi de oriunde. Dar era prea târziu. Vorbiseră deja cu Gøran și cu Ulla. Apoi se gândi la fața lui Gøran. La zgârieturi. Și alții le remarcaseră, cu siguranță. Trebuie să le fi menționat și ei în declarații. Nu voia să mai rostească niciun cuvânt. Dar trebuia să-l revadă pe Jacob! Rămase la fereastră, căzută pe gânduri. Mama ei plecase în Olanda să aducă un transport de lalele. Casa era tăcută. Era trecut de ora 23:00. Dintr-odată, ieși pe hol și încuie ușa. Zgomotul brusc o sperie. Se așeză la masa din bucătărie. Când sună telefonul, sări în sus și icni. Poate că era Karin, în sfârșit. Ridică receptorul, rostindu-i numele, dar nu răspunse nimeni. Auzea

respirația cuiva. Derutată, rămase pe loc, cu receptorul în mână.

— Alo?

Niciun răspuns. Doar tonul de apel. Puse receptorul jos, cu mâinile tremurând. Acum până și acestea începuseră să o sperie. Se așeză pe canapea, rozându-și unghiile. Afară, vântul făcea copacii să foșnească. Nimeni n-ar fi auzit-o dacă ar fi țipat. Teama amenința să o copleșească. Porni televizorul, apoi îl opri. Dacă venea cineva la ușă, n-ar fi auzit. Se hotărî să meargă la culcare. Se spălă repede pe dinți și alergă în sus pe scări. Trase draperia, își scoase hainele și se strecură sub pilotă. Ascultă. Avea senzația că afară e cineva. Era o prostie. Nu era nimeni niciodată – doar căprioarele care veneau să mănânce mere căzute din pom. Stinse lampa și se ascunse sub pilotă. Bărbatul care făcuse lucrul acela teribil n-ar fi venit la ea acasă. Probabil se ascundea. Trei sute de oameni sunaseră la linia telefonică. Era una din trei sute.

Dintr-odată auzi un zgomot. Nu și-l imaginase. O lovitură în peretele exterior. Tresări în pat. Ascultă, cu respirația tăiată. Apoi auzi un zgomot ca un târșâit. Lindei i se făcu rău. Se ghemui în pat. Era cineva afară, în grădină! Își puse tălpile pe podea, gata să sară. Din clipă în clipă, urma să umble la broasca ușii. Nu mai putea să gândească. Apoi, tăcere. Camera era cufundată în beznă. Se duse la geam și dădu la o parte perdeaua, ușurel. Se uită prin spațiul îngust. La început nu văzu decât întuneric. Dar apoi ochii i se obișnuiră cu întunericul și văzu copacii de afară și lumina slabă din bucătărie, care cădea pe peluză. Văzu un bărbat. Stătea chiar sub geamul ei. Se înghesui într-un colț și rămase acolo. Asta e pedeapsa, se gândi. Acum avea să se răzbune pe ea fiindcă sunase la poliție. Cuprinsă de panică, țâșni afară și alergă pe scări în jos. Luă telefonul și formă numărul lui Jacob, numărul personal, de la Nedre

Storgate, pe care-l știa pe de rost. Când răspunse, expiră în receptor.

— E cineva aici, șopti ea, disperată. Stă afară, în grădină, și se uită la geamul meu.

— Scuze, auzi ea, dar cine e la telefon?

— Linda! strigă ea. Sunt singură acasă. E un bărbat în grădină!

— Linda? repetă Skarre. Despre ce vorbești?

Vocea lui era o ușurare imensă. Începu să plângă.

— Un bărbat. A încercat să se ascundă după copaci, dar l-am văzut.

Skarre pricepu, în sfârșit, despre ce era vorba, și adoptă un ton profesional, liniștitor.

— Ești singură și crezi că ai văzut pe cineva?

— Chiar am văzut pe cineva! Foarte bine! L-am și auzit. Se lipea de perete.

Jacob Skarre nu mai trecuse niciodată prin așa ceva. Se gândi puțin. Hotărî să discute cu ea ca să o calmeze. Probabil era doar surescitată.

— De unde ai numărul meu de acasă?

— Din cartea de telefon.

— Desigur. Dar eu nu sunt acum la muncă, să știi.

— Dar dacă încearcă să intre?

— Ai încuiat ușa?

— Da.

— Linda, spuse el. Du-te la geam. Vezi dacă mai e acolo.

— Nu!

— Fă cum îți spun.

— Nu îndrăznesc.

— Aștept. Nu închid.

Linda se strecură până la geam și se uită în grădină. Era pustie. O vreme rămase pe loc, confuză. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Era acolo?

— Nu.

— Poate ți-ai imaginat? Fiindcă ți-e teamă?

— Crezi că am luat-o razna! Dar nu e așa!

— Nu cred asta. Dar nu se va întâmpla nimic, Linda.

— Toată lumea știe ce am spus, se smiorcăi ea. Toată lumea.

— Se poartă urât cu tine?

— Da!

Strânse receptorul cât putea de tare. El nu trebuia să închidă. Voia să-i audă vocea până-n zori.

— Ascultă-mă, Linda, spuse Skarre. Mulți oameni se tem să sune. Văd lucruri, dar nu vor să fie implicați. Ai fost curajoasă și ne-ai spus ce știai. Ne-ai oferit doar o posibilă marcă de mașină – nimic mai mult. Nimeni nu te poate acuza de nimic.

— Nu. Dar mă gândesc la Gøran. Cred că e furios.

— N-are motiv, spuse Skarre. Știi ce? Aș zice să mergi acum la culcare, cât de repede. Mâine vei vedea lucrurile mai limpede.

— Nu vii să investighezi?

— Nu cred că e necesar. Dar pot suna la secție să-i rog să trimită pe cineva, dacă vrei.

— Aș prefera să vii tu, spuse ea.

Skarre oftă.

— Eu nu sunt la muncă. Încearcă să te calmezi, Linda. Oamenii mai și ies la plimbare, să știi. Poate că era un plimbăreț nocturn care încerca să găsească o scurtătură prin grădina ta.

— Da, îmi pare rău.

Apăsă receptorul atât de tare la ureche, încât i se păru că Jacob ajunge înăuntrul capului ei.

— De acum încolo, nu mai zic nimic.

— Dar sigur ne-ai spus tot ce știi?

— Da, zise ea.

— Atunci, asta e. Du-te la culcare. Știu că ți-e frică. S-a întâmplat un lucru teribil, spuse Skarre.

Nu închide! striga o voce în mintea ei. *Jacob*! *Nu*!

— Noapte bună, Linda.

— Noapte bună.

•

Obrajii lui Gunder erau trași. Era nebărbierit, iar cămașa lui avea un cerc de negreală în jurul gulerului. Ce bine că nu mă vede Marie, se gândi el. Privi lucrurile Poonei, răspândite pe masă. Hainele erau uscate, deși pătate de apa murdară. Erau totuși frumoase. Acestea sunt hainele soției mele, se gândi el. Cămașa de noapte, peria de păr. Când închidea ochii, își amintea cum își ridica ea părul în față, peste umăr, ca să-l perie.

— Le aducem acasă la dumneavoastră cât de repede, promise Sejer.

— Va fi bine să am ceva al ei, spuse el curajos.

— Mai e ceva, spuse Sejer. Am primit o scrisoare de la poliția din New Delhi. Dacă vreți să o citiți, e aici.

El încuviință și luă hârtia, chinuindu-se cu formulările în limba engleză.

— Domnul Shiraz Bai, care locuiește la New Delhi, confirmă că are o soră, Poona Bai, născută la 1 iunie 1962, care a plecat în Norvegia pe 19 august. Domnul Bai va ajunge la Oslo pe 10 septembrie, ca să-și ia sora acasă.

Gunder tresări.

— Înapoi în India? Dar e soția mea! Am certificatul de naștere! Sunt cea mai apropiată rudă a ei! Poate face asta?

Era atât de supărat că începuse să tremure. Ochii lui albaștri sclipeau de teamă, iar scrisoarea îi tremura în mâini.

Sejer încercă să-l liniștească.

— Vă ajutăm noi. Sunt convins că găsim o soluție.

— Trebuie să am drepturi. O căsătorie e o căsătorie!

— Da, este, spuse Sejer.

Deschise un sertar.

— Măcar pot să vă dau asta.

Îi întinse lui Gunder un plic subțire.

— E broșa ei.

Gunder își șterse o lacrimă când văzu bijuteria superbă.

— Cu asta va fi înmormântată, spuse el solemn.

Cu grijă, puse broșa în buzunarul de la piept și își strânse haina în jurul corpului.

— Ne apropiem de ceva, îi promise Sejer. Vom afla totul.

Gunder privi în podea.

— Știu că aveți altele în minte acum, spuse Sejer. Ați rămas văduv.

Asta îl făcu pe Gunder să ridice privirea. Sejer îi spusese că era văduv. Simțise că i se înapoiase ceva. Conduse până acasă și își sună cumnatul ca să-i povestească despre Marie. Făcea asta mereu când se întorcea de la spital, deși n-avea mare lucru de spus.

— Cât de ciudat mi se pare să stea cineva nemișcat atâta timp, îi spuse el lui Karsten. Fără ca măcar să clipească. Cum ar fi să-și piardă vocea?

— Va fi doar răgușită, răspunse Karsten. Probabil i-o pot reface.

— Totul va trebui refăcut, spuse Gunder cu tristețe. Mușchii îi slăbesc. Ei spun că trupul ei se înmoaie. Spun că…

— Bine, bine. Va trebui să avem răbdare. Nu vreau să mai aud. Nu înțeleg nimic, oricum.

Teama i se strecurase în voce. Karsten nu pomenise numele Poonei, deși aflase cu siguranță cine era. Gunder suferea profund. Își trecea cablul telefonului printre degete. Karsten nu venea la spital. Gunder era bucuros să-și vegheze sora. Vorbea cu ea încetișor, grav, despre tot ce se întâmplase. I-au găsit valiza, Marie. Cu hainele ei. Și vine încoace fratele ei. Sunt foarte îngrijorat. I-am luat sora. E adevărat că Poona a spus că nu erau apropiați, dar chiar și așa… El s-a împotrivit. Și avea dreptate.

Continuă să vorbească, așa cum îi era felul. Așa se descurca, pe rând, cu gândurile care-l asaltau.

Era încă în concediu medical și nu voia să se întoarcă la muncă. Zilele veneau și plecau, iar uneori Bjørnsson îl suna să stea de vorbă. Părea să înflorească. Dobândise ocazia de a demonstra din ce aluat era plămădit, acum că Gunder lipsea. Dar Svarstad îl ceruse tot pe Jomann. Bjørnsson povestise cum bărbatul rămăsese în prag, cu gura căscată, când auzise toată povestea. N-ar fi crezut că Jomann avea tupeul să plece în străinătate ca să-și găsească o soție.

•

— Într-o discuție anterioară cu unul dintre oamenii noștri, Jacob Skarre, ai declarat că erai cu iubita ta, pe nume Ulla, în seara de 20 august.

Sejer îl privi pe Gøran Seter, care îi zâmbea. Zgârieturile de pe fața lui erau doar niște linii subțiri și palide.

— Așa este.

— Dar după discuția cu tânăra doamnă am aflat următoarele: nu mai e iubita ta și nu a petrecut seara aceea cu tine. Ați mers împreună la sala Adonis Studio, de la ora 18:00 la ora 20:00, după care ea a încheiat relația. Ai plecat furios, singur în mașină. Ai trecut pe lângă Hvitemoen între 20:30 și 21:00.

Ochii lui Gøran Seter se măriră. Era un tip bine clădit, cu păr blond și șuvițe stacojii. Ochii îi sclipiră intens, făcându-l pe Sejer să se gândească la niște bobițe de mercur.

— Deci Ulla a terminat-o iar cu mine?

Râse batjocoritor.

— Tot timpul face chestia asta. N-o mai iau în serios.

— Nu sunt deloc interesat să aflu dacă mai ești sau nu într-o relație. Ai declarat anterior că ți-ai petrecut acea seară cu ea, la sora ea, iar informația nu e corectă.

— Ba este! Dar, scuză-mă, de ce ar trebui să răspund la întrebare?

— Anchetăm o crimă. Mulți oameni trebuie să răspundă la multe întrebări. Cu alte cuvinte, ești doar unul dintre cei mulți, dacă asta te face să te simți mai bine.

— N-am nevoie să mă simt mai bine.

Gøran era puternic și convingător. Zâmbetul nu-i părăsise chipul nicio clipă.

— Ullei îi place să facă valuri, explică el.

— Nu potrivit spuselor polițistului.

— A vorbit doar câteva minute cu ea. Eu o cunosc de mai bine de un an.

— Deci îți menții declarația că ți-ai petrecut seara cu ea?

— Da. Am stat cu copilul.

— De ce ar minți Ulla în privința asta? Și de ce ar minți un polițist?

— Dacă polițistul arată bine, ăsta ar putea fi un motiv suficient. Ea încearcă să agațe pe oricine. A vrut să pară disponibilă, cred.

— O tactică destul de ieftină, nu?

— N-ai idee până unde merg fetele ca să pară interesante. Nu se dau în lături de la nimic, iar Ulla nu-i o excepție.

— Ai mai fost acasă la sora ei?

— Da. Vă pot descrie livingul, bucătăria și baia. Păcat, nu?

— Cum erai îmbrăcat când ați plecat de la Adonis?

— Tricou cu guler polo, probabil alb. LevișІ negri. Asta port de obicei.

— Ai făcut duș după sală?

— Evident.

— Și totuși ai mai făcut un duș după aceea?

Pauză.

— De unde știi?

— Am discutat cu mama ta. Ai ajuns acasă la ora 23:00 și te-ai dus direct la duș.

— Dacă așa zici…

Continua să zâmbească. Nici urmă de teamă. Corpul lui solid ședea pe scaun, ca sculptat.

— De ce?

— Așa mi-a venit.

— Mama ta a zis că ai ajuns acasă îmbrăcat într-un tricou albastru și pantaloni de trening gri. Te-ai schimbat iar după sală?

— Memoria mamei nu e tocmai grozavă.

— Deci ești singurul om din sat care gândește, așa-i, Gøran?

— Nu. Sincer, nu remarcă ea asemenea lucruri. Dar eu fac sală, de obicei, într-un tricou albastru și în pantaloni de trening gri.

— Deci ai plecat de la Adonis purtând un tricou alb, curat, și înainte să ajungi acasă te-ai schimbat înapoi în hainele transpirate?

— Nu. Mama a încurcat lucrurile.

— Ce aveai în picioare?

— Adidași. Pe ăștia.

Își întinse picioarele și îi arătă.

— Par noi.

— Deloc. Au fost purtați.

— Pot să le văd tălpile?

Ridică picioarele. Tălpile erau albe ca varul.

— Pe cine ai sunat?

— Să sun? Când?

— Ai dat un telefon din mașină. Te-a văzut Ulla.

Gøran păru serios pentru prima dată.

— Am sunat o cunoștință. Atât.

Sejer se gândi.

— Iată cum arată lucrurile pentru tine: ai trecut pe lângă locul faptei într-un moment crucial. Conduci un Golf roșu. O mașină similară a fost văzută la locul faptei, parcată la marginea drumului. Un martor a văzut în poiană un bărbat îmbrăcat cu ceva alb. Era împreună cu o femeie. Minți cu privire la locul în care ți-ai petrecut seara. Câțiva martori au remarcat că aveai fața zgâriată când ai apărut la Cafeneaua lui Einar pe 21 august, a doua zi după ce a fost comisă crima. Încă ai zgârieturi pe față. Sunt sigur că îți dai seama că avem nevoie de explicații.

— M-am bătut cu câinele. Nu agresez femei. N-am nevoie. O am pe Ulla.

— Ea nu e de aceeași părere, Gøran.

— Ulla spune multe.

Zâmbetul îi pieri.

— Nu cred. O să mă-ntorc.

— Nu vă permit să mă mai deranjați, la naiba!

— Singura mea grijă e față de femeia ucisă, spuse Sejer.

— Voi, ăștia, nu aveți niciodată grija nimănui!

Sejer ieși în curte. Avea sentimentul că Gøran Seter ascundea ceva. Dar toată lumea ascunde ceva, se gândi el, și nu este neapărat o crimă. Asta-i făcea profesia atât de dificilă: toată lumea purta o urmă de vinovăție care-i punea într-o lumină negativă, uneori nemeritată. Cruzimea de a se amesteca adânc în viețile altora era partea care-i plăcea cel mai puțin. Așa că închise ochii și se gândi la chipul distrus al Poonei.

Capitolul 16

Sara îl aștepta pe canapea, cu cafeaua pregătită. Kollberg, câinele lui, se întinsese la picioarele ei. Visa că aleargă după ceva: îi tresăreau labele, de parcă ar fi gonit în mare viteză. Sejer se întrebă dacă și câinii aveau parte de aceleași senzații de coșmar când visau, de senzația că aleargă pe loc.

— N-o să crească niciodată, spuse Sejer. A rămas un cățeluș supradimensionat.

— Poate a pățit ceva în copilărie, râse Sara și îi turnă cafea. Ce știi despre primele săptămâni de viață ale lui Kollberg?

Sejer se gândi.

— Nu era suficient de rapid. Mereu ajungea ultimul la mâncare. Era împins în toate părțile de ceilalți cățeluși. Au fost 13.

— Atunci duce lipsă de atenție. Ai ales cățelușul pe care n-ar fi trebuit să-l iei.

Preferă s-o ignore.

— Dar de atunci a avut suficientă atenție. Foamea asta va trece, nu?

— Așa ceva nu trece niciodată, spuse Sara.

Stinseră becurile și rămaseră în lumina amurgului. Pe masă ardea o lumânare. Sejer se gândi la Poona.

— De ce i-a distrus fața? spuse el. Ce înseamnă asta?

— Nu știu, spuse ea.

— Trebuie să fi existat un motiv.

— Poate că a crezut că e urâtă.

Sejer rămase năuc.

— Ce te face să spui asta?

— Uneori e chiar atât de simplu. „Și mai ești și al naibii de urâtă”, îi trece individului prin cap, furia i se întețește și întrece limita.

Ea sorbi din cafea.

— Ce crezi, e cumplit de nefericit acum?

— Nu neapărat. Dar îmi place să cred că a fost.

— Ești atât de cinstit, zâmbi ea. Ți se pare corect ca oamenii să aibă remușcări.

— În cazul lui, da, ar fi foarte nimerit. Dar când îl prindem, va fi preocupat doar de supraviețuire. Își va căuta scuze. Se va apăra. Și el are drepturi, va spune.

Sara se ridică și se lăsă pe vine lângă Kollberg, scărpinându-l pe spate. El văzu cum animalul greoi se rostogolește sub mâinile ei, mulțumit.

— Are o gâlmă sub blană, spuse ea. Aici, pe spate.

Sejer îi aruncă o privire.

— De fapt, sunt mai multe. Trei sau patru. Ai remarcat, Konrad?

— Nu, spuse el.

— Trebuie să-l duci la veterinar.

Pe fața lui de obicei calmă se citi teama.

— Știi, la vârsta lui se întâmplă, spuse ea. Un câine de dimensiunile lui… cât are?

— Zece ani.

Rămase pe canapea. Nu voia să atingă gâlmele. Frica îl înecase ca o apă înghețată. Se ridică în cele din urmă și căută cu degetele prin blana groasă.

— Sun mâine dimineață.

Se așeză iar și își căută punga de tutun ca să-și ruleze o țigară. Rația lui zilnică era un whisky și o țigară. Sara îl privi cu afecțiune.

— Ești un bărbat cu un autocontrol de invidiat.

Sejer o evita. Voia să scape din povestea cu câinele și să evadeze. Ea își dădea seama după privirea lui.

— Nu prea e trafic în zonă, spuse el cu o voce distantă.

— Unde-ai plecat? zise Sara, derutată.

— În Elvestad. Cred că e de-al locului.

— Asta e bine. Câți oameni locuiesc în sat?

— Peste două mii.

— Pot să sun eu la veterinar și să fac o programare. Sau să-l duc eu. Tu ai multă treabă.

Își aprinse țigara. Era neobișnuit de groasă.

— Ai putea la fel de bine să-ți rulezi două subțiri, îl tachină ea.

— Poate sunt chisturi pline cu lichid.

Îi percepu anxietatea din voce și felul în care își reprima teama. Gâlmele nu conțineau lichid, era sigură de asta.

— Trebuie să fie examinat. Urcă scările cu dificultate.

— Poate că am stat deja de vorbă cu ucigașul, spuse el.

Sara clătină din cap. Continuă să îl mângâie pe Kollberg. Câinele îmbătrânea. Sejer nu voia să recunoască. Era încruntat. Treaba cu gâlmele îi amintise de ceva. Era într-un loc unde ea nu-l putea atinge.

— A și slăbit. Când l-ai cântărit ultima dată?

— Are 70 de kilograme, răspunse Sejer îndărătnic.

— Aduc cântarul de la baie.

— Ai luat-o razna?

După ce ea plecă, sări de pe canapea și îngenunche. Luă în mâini capul greu al câinelui și-l privi în ochii negri.

— Nu ești bolnav, nu, băiete? Doar te-a ajuns nițel. Și pe mine. Așeză cu grijă capul câinelui înapoi pe labe. Apăru Sara, cu cântarul.

— Stai așa, zise el. Nu e un elefant la circ.

— Încercăm, spuse ea. Aduc un cartof rece.

Câinele simțise că se întâmpla ceva și se ridică bucuros. Calibrară cântarul și-l împinseră pe el. Îi adunară labele laolaltă, iar Sara îl susținu din lateral. Recunoscu mirosul familiar de mâncare și cooperă. După multe încurajări, Kollberg întinse în sfârșit laba, clătinându-se pe celelalte trei. Sejer se uită la afișajul electronic: 54,9 kilograme.

— A pierdut 15 kilograme, spuse Sara.

— E din cauza vârstei.

Kollberg înghiți cartoful și se întinse.

Ea se cuibări la pieptul lui Sejer.

— Spune-mi o poveste frumoasă, îl rugă.

— Nu știu povești. Doar fapte reale.

— Atunci, spune-mi o poveste reală.

El își puse țigara pe marginea scrumierei.

— Cu mulți ani în urmă, am avut niște probleme cu un infractor de rând pe nume Martin. Nu așa îl chema, dar și eu trebuie să păstrez confidențialitatea.

— Martin merge.

— Martin ne era foarte cunoscut. Făcea de toate: fura mașini, frauda, jefuia garajele oamenilor. Avea un caracter slab și stătea de obicei la închisoare între trei și patru luni pentru fiecare faptă. Mai și bea. În rest era fermecător, doar că avea niște dinți oribili. Îi mai rămăseseră doar câteva cioturi putrezite. Când râdea, își acoperea gura cu mâna. Dar nouă ne plăcea de el și eram îngrijorați. Ne era teamă că într-o zi o să se apuce de lucruri grave. Am discutat ce am fi putut face ca să-l reabilităm și ne-am gândit la dinții lui, dacă merita să i-i reparăm. Am contactat serviciile sociale și am solicitat o finanțare ca să-i înlocuim dinții. El n-ar fi avut de unde să facă asta singur. Ne-au cerut să depunem o cerere. Am făcut și asta. Am scris că era important pentru reabilitarea lui. Dinții *chiar sunt* importanți. Am primit banii. Martin a trebuit să accepte. S-a dus la dentist de trei ori pe săptămână în timp ce ispășea o pedeapsă și la final avea gura plină de dinți albi și strălucitori că ai tăi, Sara. Martin era un om nou. Ținea capul sus. S-a tuns, s-a primenit. A cunoscut o femeie care lucra la biblioteca închisorii. Locuia singură, cu fiica ei, și acceptase slujba pentru niște bani în plus. S-a îndrăgostit de Martin. El și-a încheiat pedeapsa și s-a mutat la ea. Încă locuiește acolo și e un tată bun pentru copilă. N-a mai încălcat niciodată legea.

— A fost aproape mai frumoasă decât o poveste, zâmbi Sara.

— Este adevărată. Dar bărbatul cu care avem de-a face acum are probleme mult mai grave decât

Martin.

— Da, spuse Sara, tristă. Are nevoie de mai mult decât un dentist.

•

10 septembrie. Shiraz Bai ajunsese în Norvegia. Stătea la Hotelul Parc, pe cheltuiala lui Gunder. Sejer îl sună pe Gunder.

— Dacă doriți, putem aranja o întâlnire la secție, ca să nu fiți singur cu el. Probabil va pune întrebări la care va fi greu să răspundeți. Vorbește engleză, dar nu prea bine.

Gunder rămase lângă telefon, întorcând idei pe toate părțile. Privi fotografia Poonei. Se întrebă dacă Shiraz semăna cu sora lui. E cumnatul meu, se gândi. Firește că trebuie să merg. Dar nu voia. Își imagina o listă de acuze. Cum să găsească suficient curaj să înfrunte asta?

I se părea important să arate foarte bine. Făcu duș. Își puse o cămașă curată. Făcu ordine în toate camerele. Poate că Bai voia să vadă casa care ar fi devenit a Poonei. Bucătăria și baia cu lebede albe. Conduse încet spre oraș. Skarre îl aștepta la recepție. Foarte amabil, se gândi Gunder. Înțelegeau. Nu se așteptase. Intră în biroul inspectorului și îl văzu imediat. Un bărbat zvelt, nu foarte înalt, care semăna atât de bine cu sora lui, că îl făcu să tresară. Chiar și la dinții ieșiți în afară. Avea fața ciupită de vărsat și pielea mai întunecată decât a Poonei. Purta o cămașă albastră, frumoasă, și pantaloni deschiși la culoare. Avea părul unsuros și netuns. Privirea evazivă. Gunder se apropie cu precauție, când Sejer făcu prezentările. Se uită la chipul solemn al cumnatului său. Nu văzu nici urmă de acuzație – avea o expresie închisă ermetic. Doar un semn scurt din cap. Dădu mâna fără entuziasm. Li se oferiră scaune, dar Bai refuză. Rămase lângă birou, de parcă ar fi vrut să termine repede. Gunder se așezase deja. Îl copleșise melancolia. Era gata să renunțe. Marie era încă în comă. Lumea lui era pe sfârșite.

Skarre, a cărui engleză era mai bună decât a lui Sejer, purtă conversația.

— Domnule Bai, spuse el, ați dori să îi spuneți ceva domnului Jomann?

Bai îl privi pieziș pe Gunder.

— Vreau să îmi iau sora acasă. India este acasă, rosti el, încetișor.

Gunder își privi picioarele. Uitase să își lustruiască pantofii. Erau plini de praf. Pe interior urla rugăminți care nu puteau fi exprimate în cuvinte. Mite. Bani. Poona spusese că era sărac. Apoi i se făcu rușine.

— Poate discutăm, spuse el, ezitând.

— Nicio discuție, spuse brusc Bai, strângând din buze.

Părea furios. Nu trist pentru sora lui. Nici copleșit de durere. Nici oripilat de ce se întâmplase, deși poliția îi explicase în cele mai mici detalii. Era furios. Se lăsă tăcerea. Cei patru bărbați din încăpere așteptau. Gunder nu avea puterea să vorbească despre drepturile sale de soț sau să ridice problema legislațiilor norvegiene și indiene, sau a propriei sale inimi frânte. Se simțea neajutorat.

— Am o singură rugăminte, spuse el în cele din urmă, cu o voce spartă. Una singură. Să vină la mine și să vadă casa Poonei. Ce voiam să îi ofer!

Bai nu răspunse. Avea fața împietrită. Gunder plecă privirea. Skarre îl privi insistent pe Shiraz Bai.

— Ați dori să vedeți casa domnului Jomann? Este important pentru dumnealui să v-o arate. Întrebarea era un apel, deși suna aproape ca un ordin.

Bai ridică din umeri. Gunder își dori să se crape dușumeaua și să îl înghită, să cadă într-o beznă infinită, poate până când ajungea alături de Poona. Acolo avea să-și găsească pacea. Pacea, departe de omul acela încăpățânat, cu chipul lui posomorât. Departe de tot ce era dificil. De Marie, care poate

se va trezi, dar nu va putea decât să bâiguie cuvinte fără sens. Avea capul plin de zgomot. O să leșin, se gândi el. Nu am leșinat niciodată. Dar nu leșină. Simți că și fața i se împietrea.

— Ați dori să vedeți casa domnului Jomann? repetă Skarre.

Vorbea exagerat de lent, așa cum îi vorbești unui copil.

În cele din urmă, Bai încuviință fără interes.

— Să mergem, spuse Gunder, sărind de pe scaun.

Avea o misiune importantă și trebuia să acționeze cât mai putea. Bai ezită.

— Luăm mașina mea, continuă Gunder. Vă duc înapoi la hotel.

— Este bine așa? întrebă Skarre, privind spre Bai, care dădu din cap.

Cei doi merseră unul lângă altul pe coridor, Gunder – mare și lat în umeri, cu chelia lui, și Bai – smead și zvelt, cu coama lui neagră-albăstruie.

Skarre rosti în gând o rugăciune. Să se înmoaie Bai. Uneori, rugăciunile îi erau ascultate.

Se întoarse în biroul lui Sejer și scoase o pungă de jeleuri din buzunar. Plasticul foșni.

— Încă mai crezi în Dumnezeu? îl întrebă Sejer, privindu-l cu prietenie.

Skarre luă un jeleu din pungă.

— Cele verzi sunt preferatele mele, spuse el evitând întrebarea.

— Poate că a început să-ți slăbească credința?

— Când eram mic, spuse Skarre, sugeam jeleul până când se dizolva tot zahărul. Apoi îl scoteam din gură și era transparent ca sticla. Arată mai bine fără zahăr, spuse el, gânditor.

Supse o vreme jeleul verde, apoi îl scoase din gură.

— Uite!

Îi atârna între degete, transparent.

— Lașule, zâmbi Sejer.

— Și tu? își înfruntă Skarre șeful. Ai vreun gând?

Sejer ridică din sprâncene.

— Adică?

— Ai spus cândva că tu crezi într-o putere. Așa ateu cum ești, trebuie să fi găsit ceva în care să crezi. Ciudat, nu, că avem nevoie de ceva?

— Da. Cred într-o putere, dar existăm ca entități independente, spuse Sejer. Nu ne vorbim.

— Cu alte cuvinte, ești singur. Nu poți cere nimic, nu poți să-i găsești vină și nici să te înfurii pe ea.

— Asta faci când îți spui rugăciunea de seară?

— Și asta.

Scoase un jeleu roșu.

— Spune o rugăciune pentru Gunder, spuse Sejer.

Își trase jacheta pe el și merse spre ușă. Stinse lumina.

— Forța fie cu tine, spuse Skarre.

•

Gunder îi deschise portiera lui Shiraz. Era cuprins de smerenie. Poona și-ar fi dorit ca el să-i primească fratele cum se cuvenea. Dacă i-ar fi văzut acum, dacă ar fi văzut sfidarea copilărească dintre ei, s-ar fi încruntat. El, cu maxilarul încleștat; Shiraz, cu ochii îngustați. Se va termina curând, se gândi Gunder. Nu prea credea că soarta i-ar mai putea surâde iar. Dar promise că va încerca din greu. Ieșiră din oraș. Era o zi frumoasă de toamnă, iar peisajul arăta foarte exotic în ochii lui Shiraz. Gunder începu să vorbească. Propoziții scurte, în engleză, pe care Shiraz le înțelegea. Am crescut aici. Am trăit toată viața aici. Este liniște. Ne știm cu toții între noi. Casa a fost construită în 1920. Nu e mare, dar este în stare bună. Grădină. Priveliște. Bucătărie frumoasă, spuse el. Shiraz continuă să privească pe geam.

— Avem magazine, o bancă, un oficiu poștal și o cafenea. Școală și grădiniță. O biserică frumoasă.

Vreau să-ți arăt biserica.

Shiraz nu spunea nimic. În adâncurile ființei lui, știa probabil ce încerca să facă Gunder. Merseră la biserica din Elvestad. Era din lemn, cu un cimitir în pantă – încă verde. Erau chiar și flori, ici și colo. Biserica era mică, dar îndulcea peisajul, cu albul ei orbitor pe fundalul verde-închis. Gunder opri mașina și ieși. Shiraz rămase în interior. Dar Gunder nu renunță. Pornise pe un drum, era ultima lui șansă, ultimele lui puteri se mobilizaseră pentru acest proiect unic: să-și păstreze soția decedată. Deschise portiera din dreapta și așteptă. Shiraz ieși, împotriva voinței sale. Se uită la biserică și la morminte.

— Dacă îmi permiți să o păstrez pe Poona, aici va fi îngropată. Îi voi vizita mormântul în fiecare zi. O să plantez flori pe el. Am mult timp la dispoziție. Tot timpul care mi-a rămas îi va fi dedicat Poonei.

Shiraz nu spunea nimic, dar asculta. Nu știa dacă locul i se părea frumos sau nu. Părea mai degrabă surprins. Gunder începu să se plimbe printre morminte. Shiraz îl urmă la o distanță rezonabilă. Îl văzu pe Gunder oprindu-se lângă un mormânt și se apropie, precaut.

— Aici este mama, spuse Gunder. Poona nu va fi singură.

Shiraz se uită la piatra funerară.

— Îți place? întrebă Gunder.

Shiraz ridică din umeri. Gunder detestă gestul. Poona nu făcea niciodată așa. Mereu răspundea clar și precis.

— Acum mergem acasă, spuse Gunder, și se întoarse la mașină.

Încă se concentra, dar efortul îl seca de puteri. Ajunseră în curte. Bai privi grădina și peisajul.

— Mere, spuse Gunder, arătând spre copaci. Foarte bune.

Shiraz încuviință. Intrară în hol. Îi arătă livingul, bucătăria, baia, dormitoarele. Cele două de sus.

Unul mare, care ar fi fost pentru el și Poona, și unul mai mic, pentru musafiri. Acolo dormea Marie când venea în vizită. Pe vremea când putea încă face asta.

— Camera ta, dacă ai fi venit, spuse Gunder. Voiam să te invităm.

Shiraz privi camera. Un pat cu o cuvertură croșetată. Perdele albastre și o lampă de noptieră. Dacă fu impresionat, nu lăsă să se vadă. Se mișcară prin casă. Gunder voia ca Shiraz să spună ceva, dar el nu spunea nimic. Intraseră deja peste tot. Gunder făcu o cafea și scoase niște prăjitură din congelator. Marie o făcuse, era cu unt și zahăr și scorțișoară. Gunder știa că în India se folosea adesea scorțișoara, deci poate că lui Shiraz i-ar fi plăcut. Dar el nu vru să se atingă de prăjitură. Își puse mult zahăr în cafea și nici aceea nu-i plăcu. Gunder simți că ajunsese la capătul răbdării.

— Trebuie să-mi duc sora acasă, spuse Shiraz.

Vocea lui nu mai era dură, însă rămăsese fermă. Atunci, Gunder cedă. Se prăbuși pe scaun, suspinând. Puțin îi păsa ce credea omul ăla. Avea ochii plini de lacrimi. Nu mai avea cuvinte. Le folosise pe toate. Shiraz tăcea, iar Gunder suspina. Ceasul de perete ticăia nemilos.

Gunder nu știa de câtă vreme stătea așa. Conștientiză doar vag o mișcare pe canapea. Shiraz se ridicase. Poate că voia să plece, în semn de protest, și să meargă pe jos tot drumul până în oraș. Dar nu asta făcu, ci începu să cutreiere casa. Gunder nu se supără. N-avea decât să-și bage nasul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Shiraz privind fotografia lui cu Poona, prinsă deasupra biroului. Apoi, intră în bucătărie. Gunder rămase în fotoliu, cu lacrimile curgându-i. Shiraz ieșise pe hol. Apoi urcă. Gunder îi auzi pașii ușori, atenți. Se întoarse și ieși în curte. Gunder îl vedea în grădină. Stătea sub meri, privind peisajul. În cele din urmă, se întoarse. Cafeaua se răcise în ambele căni. Shiraz se așeză pe marginea canapelei.

— Sora mea poate rămâne, spuse el.

Lui Gunder nu-i veni să creadă și îl privi uluit.

— Poate rămâne, repetă Shiraz. Tu plătești totul.

— Bineînțeles, se bâlbâi Gunder. Plătesc totul. Tot ce e mai bun pentru Poona!

Strălucind de ușurare, sări din fotoliu. Cu stângăcie, Shiraz încercă să scoată ceva din buzunarul cămășii. Era un plic. I-l întinse lui Gunder.

— Scrisoare de la sora mea. Despre tine, spuse.

Gunder scoase scrisoarea din plic și despături foaia. Era scrisul Poonei, ordonat ca o broderie cu cerneală neagră. Dar nu înțelegea o vorbă.

— Este în indiană, spuse el, tulburat. Nu înțeleg.

— Este scrisă în marathi, spuse Shiraz. Să îți traducă cineva.

Apoi se ridică și îi făcu un semn din cap.

— Înapoi la Hotel Parc, spuse.

Gunder vru să îi strângă mâna. Shiraz ezită, dar până la urmă i-o întinse. Era subțire, osoasă. I-o strânse ceva mai tare ca prima dată.

— Foarte frumoasă casă, spuse el, înclinându-se.

Gunder simți dintr-odată că are foarte multe planuri. Trebuia să se ocupe de înmormântarea Poonei și avea o mie de lucruri de făcut. Nu stabilise încă o dată, însă erau multe de organizat. Ce firmă de pompe funebre să angajeze? Ce să poarte ea în sicriu? Broșa. Se ridică, ținând încă mâna cumnatului său, copleșit de recunoștință.

— Și eu am o soră, spuse el încet. E în spital.

Shiraz îl privi întrebător.

— Accident de mașină, spuse Gunder. Nu s-a trezit.

— Îmi pare foarte rău, spuse încet Shiraz.

— Dacă ai nevoie de ceva, spuse Gunder, încurajat de dovada de simpatie, sună-mă.

— Am o poză mai bună, spuse Shiraz. O poză frumoasă cu Poona. Trimit.

Gunder încuviință și ieșiră.

Îl lăsă pe Shiraz la hotel. Apoi se duse ață la Marie, la spital. Se așeză lângă patul ei și o luă de mână. Pentru prima oară după multă vreme, se simțea împăcat.

Capitolul 17

Gunwald ticsea rafturile cu mâncare pentru bebeluși. Se auzea că poliția fusese de câteva ori pe la Gøran Seter. Nu înțelegea. Și valiza? Nu că fusese Einar de la cafenea cel care o ucisese pe sărmana femeie, dar… Eu mi-am făcut datoria, își spuse, și așeză borcănelele în șiruri perfecte.

Citea ziarul temeinic, în fiecare zi. După ce fusese comisă crima, începuse să cumpere chiar mai multe deodată. Descoperise ceva ciudat, ceva nou pentru el, pentru că mereu cumpărase un singur ziar. Nu se potrivea ce scriau. Unul zicea că poliția nu are niciun indiciu. Altul, că are un martor-cheie și urmărește o pistă. Era greu de știut ce să creadă. Și era tulburat de povestea geamantanului. Era plin de haine femeiești din India. Să sune iar și să spună că fusese Einar? Strivi ambalajul și îl scoase în curtea din spate, unde îl aruncă în container. Nu voia să se amestece. Când se întoarse, Mode de la benzinărie îi răsfoia ziarul.

— Ai cornulețe cu coacăze? întrebă el.

Gunwald le aduse.

— N-or să-i dea niciodată de capăt, continuă Mode. N-am nicio îndoială.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă nu-l prind repede, nu-l mai prind niciodată. Curând o să reducă din personal, iar cazul va fi clasat. Între timp, un alt nenorocit va fi ucis și va avea el prioritate. Așa e viața.

Gunder clătină din cap.

— Uneori, cazurile astea se rezolvă doar după mulți ani.

— Rar, spuse Mode, deschizând punga.

Mușcă dintr-un cornuleț.

Gunwald era necăjit de ideea că era posibil să nu fie prinsă persoana răspunzătoare de crima aceea oribilă.

— Sper că nu e cineva cunoscut, spuse el posomorât.

— Cunoscut? spuse Mode. Nu cred că e cineva din zonă. Cine să fie?

— Eu sigur nu știu, zise Gunwald, întorcându-se.

Mode își molfăi cornulețul.

— Cei din vila elegantă se despart, spuse el.

Ochii lui Gunwald se măriră.

— Cine zice?

— Se știe. Lillian a început să împacheteze. Mă aștept ca Einar să fie nevoit să vândă și să se mute la cafenea. Va trebui să țină deschis mereu, dacă vrea să supraviețuiască. Mi-l imaginez într-un sac de dormit, în cămăruța din spate. Jigodia aia de nevastă-sa nu-i bună de nimic, spuse el.

— Bănuiesc că nici Einar nu era tocmai pâinea lui Dumnezeu, spuse Gunwald. Poate că va vinde și va pleca, iar în locul cafenelei vom avea un restaurant chinezesc.

— Mie-mi convine, zise Mode.

Mai luă un cornuleț. Era moale și putea fi modelat.

— Ai vești despre Jomann?

— E în concediu medical. Îți dai seama prin ce-a trecut în ultima vreme? Cred că-și petrece mai tot timpul la spital. Treaba cu sora lui e groaznică. Există riscul să se trezească și să aibă mintea unui copil de doi ani. Soțul ei nu se descurcă. Se duce la serviciu, așa ca înainte, și așteaptă să îl sune ei.

— Cred că asta e tot ce se poate face, zise Mode. Dar probabil că nu se va mai trezi, după atâta vreme. Ori se trezesc imediat, ori niciodată.

— Eu știu de oameni care au stat ani de zile în comă, obiectă Gunwald.

— Asta numai în America se întâmplă, spuse Mode și făcu cu ochiul.

Apoi se întoarse la benzinărie.

Gunwald căzu pe gânduri. I se părea că le fusese acaparată comunitatea. O prezență străină se

insinuase și îi scosese din papucii vieții lor cotidiene. Îi ajutase să crească, dar îi și speriase. În cel mai bun caz, îi unise și le oferise o senzație de apartenență. În cel mai rău caz, însă, teama îi copleșea peste noapte, în beznă, sub plapumă. Viața își vedea mai departe de drum, însă într-o lumină nouă. Așa că erau mai atenți decât înainte, de parcă ar fi văzut totul pentru prima dată. Gunwald simțea că îl vede pe Einar pentru prima oară. Se întreba cine erau el, Gøran, Jomann. Jomann, care se dusese într-o altă țară și își găsise nevastă. Linda, pe bicicletă, pe care toată lumea o privea cu alți ochi, și asta începea să o tulbure. Fusese mereu ușor maniacală, însă acum ochii îi clipeau mereu nervos. Era clar că oamenii intraseră la idei. Ar fi trebuit să-și țină gura. Gunwald se foi neliniștit. Era treaba poliției să rezolve cazul, cu sau fără ajutorul lui. Ieși în curtea din spate să verifice vasul pentru apă al câinelui. Era aproape gol. Îl umplu din nou și-l puse jos.

— Uneori mă gândesc la tine, spuse el. Erai în curte. Ai văzut ce s-a întâmplat în poiană. Dacă ai putea vorbi! Dacă mi-ai putea șopti la ureche că-l cunoști. Că-i cunoști mirosul. Data viitoare când îl întâlnești, o să latri tare, și eu voi ști cine este. Așa se face în filme, spuse Gunwald, și îi mângâie blana mătăsoasă. Dar nu suntem în filme. Iar tu nu ești cel mai isteț cățel.

•

Când ai îmbătrânit? se întrebă Sejer, uitându-se la Kollberg. Erai mereu cu zece metri înaintea mea. Alergai pe scări în jos ca un cățelandru.

Câinele se afla pe masa de metal, scheunând. Hârtia subțire i se rupea sub gheare. Veterinarul îl examina. Deja găsise patru umflături. Sejer încercă să-i citească expresia neutră.

— Par solide, nu pline de lichid. Sunt tumori, cu siguranță.

Degetele lui se înfipseră iar în blana roșcovană.

— Înțeleg, spuse Sejer.

Inspector, anchetator de crime, în floarea vieții. Aproape doi metri înălțime și cu umeri impresionant de lați. Și agitat ca un copil.

— Ca să fiu sigur, ar trebui să operez.

— Atunci, așa rămâne.

— Problema e că acest câine e mare și bătrân. Zece ani înseamnă mult pentru un Leonberger. Anestezia ar presupune riscuri.

— Anestezia presupune mereu riscuri, bănuiesc, mormăi Sejer.

— Da, într-o anumită măsură. Dar în cazul lui cred că trebuie să discutăm dacă nu ar trebui scutit de o asemenea intervenție.

— De ce?

— Nu știu dacă își va mai reveni. Pe de-o parte, tumorile trebuie îndepărtate, că sunt sau nu benigne. Apasă pe nervii lombari și îl fac să-și piardă mobilitatea. E o intervenție majoră la un asemenea animal. Există și riscul de a deteriora niște nervi, iar rezultatul ar putea fi paralizia. Va fi mai rău decât acum. Din nou, s-ar putea să nu-și revină și să nu fie capabil să se ridice pe labe. De aceea, în asemenea cazuri, ar fi mai bine pentru câine să lăsăm natura să-și urmeze cursul.

Cuvintele îl loviră ca grindina. Sejer încercă să mai tragă de timp, ca nodul din gât să i se dizolve și să-i elibereze corzile vocale. Treptat, înțelese ce i se spunea. Nu-și putea imagina viața fără câinele lui. Fără conversațiile lipsite de cuvinte pe care le purtau. Fără ochii negri și mirosul de blană udă. Fără căldura care-i emana din bot când el ședea în fotoliu, iar câinele își proptea capul greu pe picioarele lui. Veterinarul tăcea.

Kollberg se întinsese. Ocupa toată masa.

— Nu trebuie să hotărâți acum, spuse veterinarul. Mergeți acasă. Gândiți-vă. Discutați cu câinele. Apoi mă anunțați. Și, ca să știți: aici nu poate fi vorba despre decizii corecte, ci doar despre alegeri între două decizii dificile. Se întâmplă.

Sejer mângâie abdomenul câinelui.

— Din experiență, ați spune că aceste tumori sunt adesea maligne?

— Întrebarea care se pune, de fapt, este dacă rezistă câinele.

— A fost mereu puternic, spuse Sejer, cu o încăpățânare de copil.

— Nu vă grăbiți, spuse veterinarul. Le are deja de ceva vreme.

Mai târziu, Sejer stătea în mașină și se gândea. „Le are deja de ceva vreme”. Fusese ăsta un reproș? Era atât de prins la muncă încât nu îi mai observa pe cei pentru care era răspunzător? De ce nu observase? Se simțea copleșit de vinovăție și trebui să aștepte o vreme, până să își revină. Apoi conduse în tăcere până acasă. Al cui interes îl iau în considerare pentru operație, se gândi, al meu sau al lui Kollberg? E acceptabil, nu-i așa, să îi ții în viață pe cei pe care-i iubești? Să ignor asta și să-l tratez ca pe animalul care este, de fapt? Să fac ce e mai bine pentru el și nu pentru mine? Dar se simțea iubit de animalul acela! Cu toate că animalele nu pot iubi. Proiectase sentimentele acelea asupra câinelui. Dar devotamentul? Da, asta avea. Trupul i se scutura de încântare când descuia el ușa apartamentului. Vigilența sa, entuziasmul, inima lui de animal care bătea doar pentru el! Care bătea. Privi în oglindă. Kollberg nu se mișca.

•

— Ce-ți zice inima? îl întrebă Sara.

— Să încerc, spuse el nemulțumit. Sunt dispus să-l supun la orice ar însemna că-l mai pot avea câțiva ani.

— Atunci, îți asumi riscurile operației. Și îți respecți decizia indiferent de urmări.

— Mi se permite să-mi urmez capriciile? spuse el.

— Da. E câinele tău. Tu decizi.

Îl sună pe veterinar. Îi ascultă glasul, încercând să detecteze nuanțele din tonul lui, să vadă dacă i

se părea cea mai bună decizie. Se convinse că veterinarul era mulțumit. Stabiliră o dată pentru operație. Apoi îngenunche lângă câine și începu să-i perie blana lungă. Îl perie și îl tot perie, cu mișcări lungi, și simți toate gâlmele. Îl irită faptul că nu le simțise înainte. Sara îi zâmbi liniștitor.

— Kollberg nu simte că tu regreți, i-a spus ea. Adoră să fie periat. Te adoră pe tine. Acum, se simte bine: are un stăpân iubitor, care îl perie. Să nu-ți pară rău pentru el.

— Nu. Pentru mine îmi pare rău, șopti Sejer.

•

Linda încerca să dea de Karen de zile întregi. Karen nu e acasă, spunea mama ei. Tocmai a ieșit. Nu știu când se întoarce. Ceva se întâmpla. Simțea o neliniște profundă. Ele două fuseseră mereu împreună. Acum o evita și stătea cu alte persoane. Cu Ulla, cu Nudel și cu restul, la cafenea. Linda era derutată și speriată, dar își reținea ce-i mai rămăsese din furie. Peste tot unde se uita remarca oamenii care o priveau. Ce făcuse? Totul fusese bine, până ce văzuse mașina roșie. Dar să pomenească numele lui Gøran fusese prea mult. De parcă poliția n-ar fi verificat oricum toate mașinile roșii din zonă! Ar fi aflat până la urmă că trecuse pe lângă poiană la momentul crimei. Așa că el fusese prins în plasă și acum se zbătea să se elibereze. Dar Gøran era probabil nevinovat, așa că n-avea de ce să se teamă. Linda credea că fusese o prostie să-i mintă pe polițiști. Era numai vina lui.

Își petrecea timpul gândindu-se la cum să pună mâna pe Jacob. De două ori se dusese în oraș și se oprise lângă blocul în care locuia, pe Nedre Storgate. Locuia la al doilea etaj, așa că se uitase la geamurile lui. Pe un pervaz era o statuetă, dar nu putea vedea ce reprezenta și nu îndrăznea să ia binoclul mamei sale. Nu atrăgea multă atenție să stai pe stradă, în oraș, dar era exclus să te uiți cu binoclul. Poate că era trupul gol al unei femei, iar

ei nu îi plăcea gândul ăsta. Era albă și netedă și strălucea când pătrundea soarele prin ferestre. Firește că suferea pentru că nu fusese luată în serios în seara cu bărbatul din grădină. Nu îi spusese nimic mamei. Totul era și așa suficient de rău. Expresia ei îi transmitea deja că mersese prea departe. Se certaseră, în schimb, iar Linda îi strigase că dacă ar fi văzut cu ochii ei cum se petrecuse crima probabil că s-ar fi gândit că e cel mai bine să-și țină gura închisă și să nu se implice. Oamenii sunt lași! strigase ea, bătând din picior. Mama ei strânsese din buze. De fapt, era foarte îngrijorată.

Era seara târziu și Linda era bosumflată. Karen ar fi trebuit să ajungă deja acasă. Era frig și un vânt plin de cruzime mătura colțurile casei, în rafale prelungi și amenințătoare. Îi plăcea vremea pentru că ea era înăuntru, unde era cald și luminos. Draperiile erau trase. Nimic n-ar fi convins-o să se uite în grădină. Dar voia să afle când era Jacob acasă și când era la serviciu. Voia să fie pregătită, după colț, când îl vedea venind pe stradă, cu capul în pământ. Voia să dea peste el. Poate să aibă ceva în mâini, care să cadă când se ciocneau, ca el să îngenuncheze și să-l ridice. Poate o pungă cu mere, care să se rostogolească în toate direcțiile. Își imagină cum se târăsc amândoi pe trotuar după merele roșii, lucioase. Gura și ochii lui. Mâinile lui, care ar fi mângâiat-o, probabil că erau mari și puternice. În fond, era polițist.

Bună, Linda. Ce faci aici? ar fi întrebat-o. Ah, am programare la dentist. Sau așa ceva. El s-ar fi scuzat fiindcă nu o crezuse în noaptea aceea, la telefon. Ea l-ar fi privit în ochii albaștri și l-ar fi făcut să își dea seama că o subestimase. Nu era vreo adolescentă înțepată, așa cum credea el. Era cufundată în gânduri, când auzi un zgomot afară. O clipă mai târziu, era pe hol. Rămase în picioare, ascultând. Dar auzi numai vântul, care scutura copacii cu o forță teribilă. Apoi altă bufnitură.

Alergă în bucătărie. De unde venea zgomotul? Era același ca atunci, sau diferit? Se uită la telefon, dar se gândi mai bine. Era imposibil să-l sune pe Jacob. Încă un zgomot, de data asta o bufnitură și mai violentă, urmată de o zguduitură. De parcă cineva ar fi lovit ceva cu un ciocan imens. Privi îngrozită ferestrele. Bufnetul se reluă, într-un ritm inegal. Cel mai puternic se auzea când se afla pe hol, așa că venea din partea din față a casei. Din fericire, ușa era încuiată de două ori. Suna ca ușile magaziei când uita să le zăvorască și se izbeau. Să fi fost chiar atât de simplu? Zgomotul se auzi iar. Alergă în living și trase puțin perdeaua. În lumina becului din față vedea silueta magaziei, cu ușile ei albe. Avea dreptate, se izbeau violent din cauza vântului puternic. Se simți ușurată. Ce bine că nu-l sunase pe Jacob! Dar cu siguranță că le zăvorâse după ce-și dusese bicicleta înăuntru! De fapt, era convinsă că așa făcuse.

Hotărî să se gândească la altceva și se duse să ia ziarele de pe scările care duceau spre pivniță. Mai decupă din articolele despre caz. Tăieturile se răreau tot mai mult, dar voia să includă totul. Avea să le păstreze pentru totdeauna. Într-o zi, când ea și Jacob vor fi deja căsătoriți, le va scoate și își va aminti cum se cunoscuseră. Ușile continuau să se izbească. O iritau, dar nu avea de gând să iasă pe vremea aceea oribilă ca să le închidă. Continuă să decupeze. Chiar dacă știa ce pricinuiește zgomotul, tot o deranja. Oare chiar trebuia să stea trează jumătate de noapte din cauza ușilor ălora nenorocite? Puse foarfeca jos, oftând. Cât îi lua să își tragă niște cizme în picioare, să străbată curtea, să zăvorască ușile și să fugă înapoi? Cel mult un minut. Șaizeci de secunde pe întuneric. Se ridică și ieși pe hol. Ezită, apoi se încălță cu cizmele mamei, pentru că erau mai aproape. Îi erau mult prea mari. Descuie o dată. Ascultă murmurul constant al ploii. Apoi desfăcu zăvorul de siguranță. Inspiră adânc, deschise brusc ușa și

alergă pe scări. Nimic pentru care să se agite, se gândi ea, străduindu-se să înainteze în ciuda cizmelor prea mari. Ușile erau larg deschise. Înăuntru – doar beznă. Le prinse și le închise. Zăvorul era ridicat, pe dinăuntru. Nu era lumină, pentru că nu instalaseră electricitate în magazie. Așa că apucă zăvorul și în aceeași clipă o cuprinse panica, pentru că auzi un zgomot din interior. Se întoarse, icnind. O urmărea cineva? Crezu că vede sclipirea unui ochi. Groaza și furia se succedau, în timp ce încercă ultima dată să atingă zăvorul. Apoi simți că e smulsă violent în spate și că în jurul gâtului i se strâng niște degete. O lăsară puterile. Își văzu propriile brațe agitându-se cu disperare, cu coada ochiului. Cineva îi mârâi ceva la ureche, iar în fața ochilor i se făcu întuneric. Nu își mai simțea corpul, ci doar o durere violentă în jurul gâtului.

Ceva cald și ud îi pătrunse prin haine. Picioarele îi tremurau ca ale unei păpuși de cârpă.

De-acum înainte să-ți ții gura!

Se prăbuși, ferindu-și capul cu mâinile, când îi simți brațele întorcând-o pe burtă. Mami! strigă o voce din mintea ei. Mami, mor!

Își propti gheata pe spatele ei, apăsând-o, dar îi dădu drumul gâtului. Simți o durere ascuțită în laringe și apucă neajutorată pumni de pietricele. Este Gøran? se întrebă. Mă va ucide și pe mine? Nu strigă. Nu îndrăznea nici măcar să respire. Îi dăduse drumul și se ocupa cu altceva. Va turna benzină peste mine, se gândi ea, pentru că aveau pe undeva o canistră pentru mașina de tuns iarba. Va turna benzină peste mine și-mi va da foc. O să mă găsească înnegrită și țeapănă, doar cu dinții intacți. Dintr-odată, ușile se trântiră din exterior. Se lăsă tăcerea. O încuiase înăuntru. Zăcu nemișcată și ascultă. O să dea foc magaziei, cu mine înăuntru, se gândi. Tremura incontrolabil. Nu-i venea să creadă că se terminase. Duhnea. Probabil făcuse pe ea. Era copleșită de enormitatea

situației. Zăcea țeapănă. Nu auzea nici pași, nici zgomot de motor – nimic. Doar vântul printre copaci și ploaia torențială.

Zăcu în aceeași poziție o veșnicie, cu fața în noroi. Nu mai putea suporta să zacă așa și totuși nu îndrăznea să se ridice. Era ca un animal surprins de farurile unei mașini. În cele din urmă, se relaxă. Se ridică anevoie, clătinându-se. Peste tot în jur era beznă. Ridică mâinile. Încă tremurau și tresăreau. Împinse ușa. Se mișcă puțin. Era o ușă veche, cu un zăvor simplu afară. De aceea se deschisese. Sau poate că el o deschisese și făcuse zgomot, ca să o facă să iasă? De unde știuse că era singură? Era singură adesea, și toată lumea știa asta, își dădu ea seama. Se împinse iar și iar în ușă, sperând ca zăvorul să slăbească și să cadă. Era un simplu ivăr de metal care intra într-un ochet. Dacă ar fi mișcat ușa suficient, ar fi alunecat singur. Dintr-odată, ușile se deschiseră, iar ea făcu un pas în spate, șocată. Se uita direct la casă. Ușa din față era larg deschisă. Era în casă? Străbătu tiptil pietrișul, ascultând. Închise ușile după ea. Urcă scările, adusă de spate ca o bătrână. Aruncă o privire pe hol. Nu avea cum să fie acolo. Luă o umbrelă de pe raft și lovi cu ea în podea de câteva ori. Dacă era în casă, ar fi ieșit în goană auzind zgomotul. Dar nu apăru nimeni. Încuie ușa și se duse în living. Nimeni. Sus? Urcă scările încetișor. Deschise ușile de la toate camerele. Nimeni. Coborî ca o somnambulă și intră în baie. Își scoase hainele. Icni în timp ce le punea direct în mașina de spălat și pornea ciclul de fierbere. Îi plăcea zgomotul făcut de mașină și mirosul de detergent și balsam. Apoi, făcu un duș lung. Închise ochii sub apa fierbinte. Găsi un halat. Se privi în oglindă. Era albă ca varul. Avea dungi roșii pe gât.

De-acum înainte să-ți ții gura! Cui îi aparținea vocea? I se păruse răgușită, de nerecunoscut. Era mai înalt decât ea. Mult mai înalt. Gøran nu era chiar atât de înalt, se gândi ea. Voia să-l sune pe

Jacob. Voia să fie protejată. Nu mai era în siguranță. Ce i-ar fi spus el dacă l-ar fi sunat? Poate că nu o credea nici acum. Confuză, se duse în dormitor și se întinse pe pat, cu lumina aprinsă. Zăcu așa, cu ochii închiși. Fusese atacată și știa că trebuia să spună cuiva, dar el o amenințase. Dacă ar fi spus ceva, poate că ar fi ucis-o. Era doar un avertisment. Se uită în tavan. Se gândi cum decorase dormitorul, împreună cu mama ei, și cum se opriseră chiar înainte de tavan, care urma să fie vopsit în nuanța cojii de ou. Cum stătuseră pe scaune, cu trafaletele ridicate, vopsind și vopsind. Cum văzuse un păianjen și îl admirase o vreme. Cum avusese intenția să-l alunge, dar apoi hotărâse să îl lase să rămână. Nu era foarte mare, dar avea un corp rotofei și picioare lungi, negre. Rămăsese nemișcat, la fel ca ea acum, pe pat. Apoi, trecuse cu trafaletul peste el. La început, nu văzuse nimic, fiindcă vopseaua era încă udă. Ea și mama ei răseseră isteric. Dar când se uscase vopseaua insecta era perfect vizibilă sub vopseaua albă. Se întrebă cum ar fi să mori așa. Se uită la păianjen și așteptă să vină somnul.

Dar somnul nu veni. De fiecare dată când închidea ochii, nu mai reușea să respire. Din când în când, suspina în pernă. O durea gâtul. Curând, mama ei se va întoarce de la Copenhaga. Sau Göteborg? Nu-și amintea. Se ridică. Se îmbrăcă în halat și coborî. Se uită sfidătoare la telefon. De ce să-l scutească pe Jacob? Îi formă numărul fără preget. El răspunse, iar ea observă că era ora 2 dimineața. Jacob avea o voce adormită.

— Linda? îl auzi, cu o iritare vădită în glas, pentru care, însă, era pregătită – în fond, era trecut de miezul nopții.

— Nu mi-am imaginat, spuse ea în receptor, ușurată să poată spune cuiva. M-a atacat. Adineauri!

La celălalt capăt se lăsă tăcerea.

— Acasă?

— Nu! În magazie.

Tăcere, din nou.

— În magazie?

Părea să se îndoiască.

— Linda, îl auzi spunând, e miezul nopții și eu nu sunt la serviciu.

— Da, știu, spuse ea.

— Când s-a întâmplat?

Linda privi ceasul.

— Nu sunt sigură. Pe la miezul nopții.

— Și acum mă suni?

Se bruftului singură pentru că nu sunase mai devreme, dar trebuia să-și schimbe hainele, în caz că totuși venea cineva.

— Dacă ai într-adevăr ceva de raportat, suni la numărul pentru urgențe al poliției, spuse Skarre. Dar dacă tot m-ai sunat, îmi poți spune ce s-a întâmplat.

Se trezise. Vorbea răspicat. Ea începu să-i povestească despre ușile magaziei și despre cum mersese să le închidă. Despre bărbatul care apăruse din beznă și încercase să o sufoce și despre cum o ținuse la pământ. Despre avertisment. Că trebuia să-ți țină gura. Începu să plângă în timp ce vorbea. Își tot atingea gâtul.

— Ești rănită? întrebă Skarre.

Ea își zise că vocea lui părea foarte blândă.

— Nu, zise ea. Nu tocmai. Dar, dacă voia, putea să mă ucidă pe loc. Era foarte puternic.

— Și mama ta? Unde e?

— Lucrează, șopti Linda.

— Nu s-a întors încă?

— Se întoarce dimineață.

— Dar ai sunat-o să-i spui?

— Nu, zise Linda.

Skarre tăcu iar. Linda îl auzea respirând în receptor.

— Ai văzut cum arăta?

— Deloc. În magazie e întuneric beznă. Dar era înalt. Foarte înalt. Cred că am nevoie de protecție,

spuse ea. E pe urmele mele. Va face tot ce poate ca să mă oprească să depun mărturie.

— Dar e puțin probabil că vei face asta, spuse Jacob. Ce ai văzut nu-i chiar așa de important.

— Evident că el nu știe asta!

Își mușcă buza și tăcu iar, speriată că el va deveni mai rece decât era deja.

— De ce n-ai sunat-o pe mama ta? întrebă Skarre.

— Mama îmi spune mereu că exagerez.

— Și exagerezi?

— Nu!

— Atunci trebuie să o suni imediat și să îi spui ce s-a întâmplat. Are mobil?

— Da. Nu poți veni tu aici?

— Linda, ai sunat din nou la mine acasă, iar eu nu pot face nimic. Pot însă trimite pe cineva…

— Dar nu asta vreau!

Skarre oftă adânc.

— Încearcă să discuți cu mama ta. Sunt sigur că poți. Vorbește cu ea și stabiliți împreună dacă vrei să depui plângere.

Linda simți că înăuntrul ei se scufundă ceva mare și greu.

— Nu mă crezi, spuse ea încet.

— Înțeleg că ți-e teamă, spuse Skarre cu tact. Ce s-a întâmplat la Elvestad a fost groaznic. Tuturor le e frică și e și normal.

Lindei i se pusese un nod atât de mare în gât, că nu mai putea să vorbească. Nu o credea. Intuia asta din vocea lui. Era iritat, vorbea cu ea așa cum vorbești cu un copil mincinos, iar în același timp încerca totuși să nu o supere. Simți că amețește și se sprijini de masă. Genunchii începură să îi tremure. Totul mergea prost, indiferent ce ar fi făcut. Povestise exact ce văzuse: doi oameni în poiană, care păreau că se joacă. Nu spusese că văzuse o crimă. Spusese că mașina semăna cu a lui Gøran, nu că era a lui. Bănuise că era important, pentru că se insista pe acest subiect la radio și la

TV. Acum toți erau împotriva ei, iar când începuseră să se întâmple lucruri ajunseseră să n-o mai creadă. Skarre făcu un ultim efort.

— Aș spune să o suni pe mama ta și să îi explici. Apoi te bagi în pat și o aștepți. Mama ta poate suna mai târziu la poliție, dacă i se pare că e nevoie.

Linda închise și urcă. Era sfârșită. Rămase în pat, uitându-se la păianjen. Peste tot erau numai dușmani. O tratau ca pe o puștoaică răsfățată. Îi era încă teamă și foarte frig. Se înfășură în plapumă și închise ochii strâns. Nu voia să o sune pe mama ei. Voia să fie singură. Să devină invizibilă. Să nu mai deranjeze pe nimeni. Să nu mai acuze pe nimeni, să nu mai depună mărturie, să nu mai salute, să nu mai stea în calea nimănui. Voiau să scape de ea. Acum pricepea. Îi vâjâiau urechile. Nu înțelegea. Nemișcată, așteptă să se facă ziuă. La 4 dimineața auzi cheia în broască și la scurtă vreme după aceea pași pe scări.

Ușa ei se crăpă. Nu spuse nimic, prefăcându-se că doarme. Mama ei se duse la culcare. Linda aprinse lumina și se postă în fața oglinzii. Urmele de pe gât începeau deja să dispară. Ar fi putut fi Gøran? Nu i se păruse că e vocea lui. Era convinsă că bărbatul din magazie era mai înalt. Cum să îndrăznească să mai iasă vreodată? Să ia autobuzul spre liceu sau să meargă cu bicicleta pe stradă? Poate că el o urmărea. Se întoarse în pat. Orele trecură. Lumina începu să se strecoare printre perdele, iar ea auzi păsărelele din grădină. Acum, că mama ei era acasă, începea să se liniștească. Adormi și se trezi fiindcă era cineva lângă patul ei. Era aproape ora prânzului.

— Ți-e rău? o întrebă mama ei, uimită.

Linda se întoarse cu spatele la ea.

— Nu te duci la liceu?

— Nu.

— Ce ai?

— Mă doare capul.

— De ce ai pornit mașina și ai lăsat hainele în ea? întrebă mama ei. Ai putea măcar să-mi răspunzi.

Dar Linda nu spuse nimic. Îi era bine să zacă nemișcată și să nu vorbească.

Nu voia să mai vorbească niciodată.

Capitolul 18

Potrivit raportului medico-legal, arma crimei avea o suprafață netedă. Prin urmare, un ciocan era exclus. Ori era arma foarte grea, ori ucigașul foarte puternic, ori amândouă. Sejer dădea paginile una după alta și se gândea. Îndrăzneala de care dăduse dovadă criminalul îl uimea. Într-o poiană, cât era încă lumină. La doar câțiva metri de casa lui Gunwald. Dacă ucigașul nu era localnic poate că nu știa despre casă și, în vâltoarea momentului, nici n-o văzuse. Atacurile de genul ăsta se petreceau, de obicei, la adăpostul întunericului. Bărbatul nu o apucase pe un drum lăturalnic, ca să comită crima într-o pădurice. Acționase din impuls. Se întâmplase brusc. Dintr-un motiv sau altul, fusese cuprins de dorința de a distruge, cu o forță rar întâlnită. Dacă era prima dată când i se întâmpla, probabil că era complet speriat de el și de furia care-l cuprinsese. Avea să iasă cumva la iveală. Dar în timp. Era posibil să înceapă să bea, sau să dezvolte un model comportamental irascibil, certăreț. Sau să se retragă în sine și să-și plimbe în tăcere secretul hidos.

Jacob Skarre apăru în ușă. Părea obosit – ceva neobișnuit în cazul lui.

— Ai stat până târziu?

— Linda Carling m-a sunat la două noaptea.

Sejer îl privi surprins.

Skarre închise ușa în urma lui.

— Sunt îngrijorat, spuse el.

— Nu trebuie să te gândești la ea ca la o fiică.

— Nu, pentru mine sunt îngrijorat.

Sejer îi făcu semn spre scaun.

— E a două oară când sună. Prima dată mi-a spus că un bărbat intrase în grădină și se uita la ea. Era singură acasă, cum se întâmplă des. Apoi, azi-noapte, a sunat pe la ora două și mi-a spus că a fost atacată în magazie. De un tip despre care crede că

ar fi ucigașul. Și care venise să o avertizeze să nu mai spună nimic despre cazul din Hvitemoen.

Sejer ridică milimetric o sprânceană. Gestul arăta că era foarte surprins.

— Și acum îmi spui?

— Inventează, spuse Skarre. Pe mine mă vrea.

— Încrederea tinerilor e reconfortantă, spuse Sejer. Ești sigur?

— Azi-noapte eram, spuse Skarre. A pretins că atacul avusese loc pe la miezul nopții. Nu a sunat pe nimeni. A făcut un duș și s-a băgat în pat. Nici măcar n-a sunat-o pe maică-sa, care era plecată cu camionul. S-a trezit la ora două și m-a sunat pe mine. Nu înțeleg. Ar fi trebuit să sune imediat la urgență. Nu la mine acasă. Și mai e ceva. Am văzut-o de două ori lângă blocul meu. Stătea pe trotuar și se uita spre geamul meu. Evident, ea nu știe că am văzut-o.

— Dar ești îngrijorat.

— Dacă spune adevărul? zise el. Dacă ucigașul chiar a fost la ea acasă?

— Sună ca o închipuire, spuse Sejer hotărât.

— Sunt îngrijorat că judec greșit.

— Dar dincolo de asta? spuse Sejer. Ce-a putut spune despre atacator?

— Nimic. Dar crede că era înalt.

Sejer rămase la birou, cu bărbia în palmă.

— E foarte puțin probabil ca ucigașul să-și riște gâtul așa.

— Adevărat, confirmă Skarre. Improbabil. Dar ar fi mai bine ca eu să nu mai am nicio legătură cu ea. Va trece de la sine.

Își trecu mâna prin bucle.

— Mergi să-l vezi pe Gøran Seter?

— O să-l presez. Dacă după asta mă va lua la rost „de sus”, sunt pregătit să fac față, în cazul în care ajută ancheta să avanseze. Măcar să-l elimin de pe listă.

— Nu e omul nostru, spuse Skarre. Nu suntem noi atât de norocoși.

— Înțeleg ce zici. Mai e și Kolding. Cu toate că a părut de-a dreptul surprins când l-am pus față în față cu declarația lui Torill de la benzinărie. A insistat că el s-a dus înapoi în oraș. N-a priceput de unde și până unde. A zis că ea se înșală. Dar, dacă te uiți la ce avem despre Gøran… Minte despre locul în care a fost în seara aceea. Conduce o mașină care se potrivește descrierii Lindei…

— Nu putem avea încredere în Linda.

— Și totuși. Mașina a fost pomenită în mai multe declarații. Iar el conduce un model care se potrivește. A trecut pe lângă locul faptei în momentul crucial. A fost văzut cu zgârieturi pe față.

— De la câine.

— Așa spune el. Are adidași noi. Purta un tricou alb și pantaloni închiși la culoare, așa cum a zis Linda despre bărbatul de pe pajiște. Dar când a ajuns acasă purta altceva. De ce s-a schimbat? Se antrenează mult și e puternic. Poate că ia steroizi, despre care se știe că dezechilibrează omul. Mama lui a declarat că a mai făcut un duș când a ajuns acasă. De ce trebuia să se spele?

Skarre se duse la fereastră. Rămase acolo o vreme, privind râul și bărcile.

— Dacă mă înșel în privința Lindei, o să plătesc mai târziu, spuse el mohorât.

— Ce-ai zice să vorbim cu mama ei? spuse Sejer. Dacă Linda chiar a fost atacată, mama ei va afla cumva adevărul.

— Are și o prietenă pe nume Karen. Probabil că ei i-ar spune.

— Tu să te ocupi de doamne, spuse Sejer. Te pricepi.

Skarre pufni.

— Care-i problema cu Kollberg?

— Mâine seară, spuse Sejer. Nu vreau să vorbesc despre asta. Îți zic când sunt pregătit.

— Transmite-i toate cele bune.

•

Cândva, Gøran fusese copil. Un băiețel blond care alerga prin curte. Mama lui îl privea pe geam, se gândea Sejer, admirându-l. Îl ducea la culcare în fiecare seară. Momentele se succed și construiesc viața. Poate că majoritatea fuseseră bune. Dar tot puteai să pățești ceva rău. Viața nu e croită doar din gânduri și din visuri. Viața reprezintă și trup, mușchi și puls. Gøran se antrena de ani de zile. Trăgea de fiare, iar mușchii îi ieșeau în evidență ca niște odgoane pe sub piele. Pentru ce avea nevoie de ei – în afară de ridicarea unor greutăți și mai mari? Era chestie de vanitate, sau poate obsesie? De ce se temea? Ce încerca să ascundă, purtând o armură de mușchi duri ca piatra? Un câine lătră din casă, iar el văzu un chip la geam. Un bărbat apăru în prag, cu brațele încrucișate. Se uită la Sejer fără pic de respect. Nu era la fel de îndesat și nici la fel de bine făcut ca fiul lui. Puterea lui se afla în privirea disprețuitoare și în atitudinea arogantă.

— Tu, din nou. Gøran e în camera lui.

Torsten Seter îl conduse înăuntru și urcară la primul etaj. Deschise ușa fără să bată. Gøran se afla pe un scaun, purtând un maiou albastru. Avea picioarele goale. În fiecare mână ținea câte o greutate rotundă și netedă. Le ridica alternativ, în ritm regulat. Un tendon din zona gâtului îi tresărea la fiecare ridicare. Se uită la Sejer, dar continuă. Sejer rămase ca vrăjit. Urmări mișcările din ochi, sus-jos, în ritm constant. Gøran lăsă deoparte greutățile.

— Cât cântăresc? întrebă Sejer, încet.

Gøran se uită la ele.

— Zece kile fiecare. Sunt doar încălzirea.

— Și când ești încălzit?

— Atunci, 40.

— Deci ai mai multe seturi?

— Din toate greutățile.

Se ridică de pe scaun. Tatăl lui rămăsese în prag.

— Ești un om ocupat zilele astea, spuse Gøran.

Dar zâmbea. Dacă-i era teamă, se pricepea să o ascundă. Ridicându-se, își expunea trupul, lucru care-l umplea de încredere.

Sejer îi privi tatăl.

— Puteți rămâne, dacă doriți. Dar ar fi mai bine să vă așezați.

Seter se așează pe pat, demonstrativ. Gøran se apropie de geam.

— Am o întrebare, spuse Sejer cu ochii încă la greutăți. În 20 august, când ai plecat de la Adonis, purtai un tricou polo alb și blugi negri. De acord?

— Da, spuse Gøran.

— Aș vrea să găsești hainele astea.

Tăcere. Gøran mai ridică o dată greutățile, de parcă s-ar fi simțit în siguranță dacă le avea în mâini. Le ținu în fața lui, cu palmele întoarse în sus, răsucindu-și încheieturile cu mișcări scurte.

— Nu am idee unde sunt hainele alea, spuse el, nonșalant.

— Atunci, caută-le, spuse Sejer.

— Mama se ocupă de hainele mele, spuse Gøran. Ar putea fi în mașina de spălat, sau pe sârmă, afară.

Ridică din umeri. Avea fața impasibilă.

Tatăl lui îi privea de pe pat. Impactul cumplit al întrebării tocmai i se clarificase.

— Poți începe cu dulapul, spuse Sejer, arătând spre dulapul din cameră.

— Spune-mi un lucru, începu Gøran. Chiar poți apărea așa, pe nepusă-masă, și le poți cere oamenilor să-și golească dulapurile? Fără nicio hârtie?

— Nu, recunoscu Sejer, zâmbind. Dar pot încerca.

Gøran zâmbi și el. Apoi lăsă greutățile pe podea. Aterizară simultan. După sunet, erau grele. Deschise ușa dulapului și începu să scotocească, fără chef.

— Nu le văd, zise, cu obrăznicie. Cred că-s la spălat.

— Atunci ne uităm în coșul de rufe, sugeră Sejer.

— Nu e de mare folos, spuse Gøran. Am mai multe tricouri albe și mai multe perechi de blugi negri.

— Câte?

Mârâi.

— Vreau să zic că nu știu exact pe care dintre ele le purtam atunci.

— Atunci, găsește-le pe toate, spuse Sejer.

— Dar de ce atâta circ cu hainele mele? De ce-ți pasă?

Fața lui Gøran se înroșise. Începu să scoată haine din dulap. Aterizară într-un morman pe podea, acoperind greutățile. Chiloți, șosete, tricouri. Două perechi de blugi albaștri. Un pulover, o cutiuță de plastic transparent, cu un papion îngrozitor de țipător în interior.

— Nu sunt aici, spuse el, cu spatele.

— Ce înseamnă asta, Gøran? întrebă Sejer, calm.

— Nu știu, mormăi el.

— Coșul de rufe, spuse Sejer. Să ne uităm acolo. Sau în mașina de spălat. Și pe sârmă.

— E vreo glumă? spuse el, furios.

Tatăl lui îi privea încordat.

— Nu e legal, spuse Gøran.

— Ai dreptate. Dar eu cer un lucru minor. Ar trebui să fie în interesul tuturor să se rezolve.

— Și dacă refuz?

— Atunci nu pot să fac nimic. Dar cu siguranță că mă voi întreba de ce. De ce ne faci greutăți, în loc să cooperezi.

Tatăl lui Gøran devenise agitat. Nu reușea să-și mai ascundă furia reprimată.

Sejer scotoci prin haine și găsi una dintre greutăți.

Gøran se uită la el.

— Care-i faza?

— Am venit să te elimin din anchetă, spuse el. Nu asta vrei? Ochii lui Gøran sclipiră.

— Ba da.

— Atunci, trebuie să găsești hainele. E un lucru simplu.

Gøran înghiți în sec.

— O întreb pe mama. Ea spală rufele.

— Va reuși să le găsească?

— Nu știu!

— Deci ți-e teamă că nu?

Gøran se duse iar la geam și privi spre grădină.

— Spune-mi unde ai fost în seara de 20 august.

Gøran se răsuci.

— Doar fiindcă am spus o minciună nevinovată, scuipă el, nu înseamnă că sunt și criminal!

Pe pat, tatăl lui clipi, speriat.

— Știu, Gøran, fiindcă mi se spun multe minciuni din astea. Dar dacă știi ce-i bine pentru tine, îmi vei spune adevărul, oricât ar fi de indigest.

— Nu e treaba nimănui, spuse el, furios. La naiba! De ce mi se întâmplă mie asta?

Clocotea de furie.

Tatăl lui se ridicase.

— Despre ce vorbești, Gøran?

— Poți pleca, spuse Gøran.

Tatăl lui se uită lung la el și părăsi camera, fără tragere de inimă. Lăsă ușa deschisă în urma lui. Gøran o izbi cu piciorul și se aruncă pe pat.

— Eram cu o femeie.

— Se întâmplă, spuse Sejer.

Îl privea. Cumva, simțea o fărâmă de simpatie. Mereu simțea asta când vedea pe cineva transpirând așa, disperat. Dar casa asta, camera asta, nu-i plăceau. Era o casă tristă și lipsită de afecțiune.

— Cum o cheamă?

— Voi avea probleme dacă-ți zic.

— E mai bine decât să fii acuzat de ceva mai grav.

— Nu merit așa ceva, pentru Dumnezeu!

— Nu primim mereu ce meritățm, comentă Sejer. Să fii cu o femeie nu e un delict. Se întâmplă. E căsătorită?

— Da.

— Ți-e teamă de soțul ei?

— Nu! Să mă tem de *el*? Divorțează, oricum!

— Deci care e problema?

Sejer îl cercetă cu atenție. Fața lui tânără se lupta cu o decizie dificilă.

— E mai în vârstă decât mine.

— Se întâmplă și asta, spuse Sejer cu blândețe. Nu e așa ciudat cum ți se pare.

— Nu zic că e ciudat! Dar vor râde și curcile și de mine, și de ea!

— Vă descurcați voi, că doar sunteți adulți. Prin comparație cu tot ce se întâmplă în satul ăsta, e o bagatelă.

— Are 45 de ani, spuse Gøran, privind în podea.

— De când te vezi cu ea?

— De aproape un an.

— Ulla știe?

— Doamne, nu!

— Erai cu Ulla și în același timp într-o relație cu o femeie măritată?

— Da.

— Unde vă vedeți?

— La ea acasă. E singură adesea.

— Cum o cheamă, Gøran?

Urmă o pauză lungă. El își trecu mâna prin păr și icni.

— O s-o ia razna.

— E lucru serios. Va înțelege.

— Cu Ulla nu primeam mare lucru, spuse Gøran cu amărăciune. Doar pare așa. Deci celelalte lucruri – știi la ce mă refer – trebuia să le iau din altă parte.

— Ce alte lucruri?

— Nu te preface că nu pricepi!

— Vreau doar să mă asigur că te-am înțeles corect. Ai dreptul la asta. Relația aceea e despre sex și atât?

— Da.

Avea fața stacojie. Sejer distingea semnele slabe de la zgârieturi.

— O cheamă Lillian. Locuiește în vila aceea stil cabană de vânătoare de care face mișto toată lumea. E căsătorită cu Einar Sunde, tipul cu cafeneaua.

Își șterse sudoarea de pe frunte.

— Pe ea ai sunat-o din mașină?

— Da.

— Când ai ajuns la ea acasă?

— N-am idee. M-am dus direct de la Adonis. Am condus repede.

Părea nefericit. Și jenat.

— Deci ai plecat la 20:00, așa cum zice Ulla, și ai ajuns la Lillian înainte de 20:30?

— Nu m-am uitat.

— Ar trebui să fii mulțumit, spuse Sejer.

Schimbarea lui de ton îl derută pe Gøran. Ridică privirea.

— Tocmai mi-ai oferit un alibi excelent, asta dacă ea îți confirmă povestea.

Gøran își mușcă buza.

— Dacă nu confirmă, minte. Vorbim despre o femeie măritată. Dacă nu recunoaște?

— O întreb.

Gøran tremura. Sejer se mai uită o dată la greutăți. Erau grele, rotunde și netede. Voia să le ducă la secție, să fie examinate, dar pentru asta trebuia să-l pună întâi sub acuzare pe Gøran și era încă devreme. Părăsi camera, iar Gøran îl urmă pe scări în jos. Mama lui apăru în ușa bucătăriei. Le aruncă o privire speriată. Sejer auzi câinele zgâriind de cealaltă parte a unei uși închise. Scheuna.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea neliniștită.

— Probabil că nu, spuse Sejer, și plecă.

Mama lui Gøran se apropie de fiul ei, atingându-l pe umăr. Văzu că era în picioarele goale și îi aduse o pereche de papuci de casă de pe hol. Gøran și-i puse în picioare, ascultător. Sejer își aminti de curling. Mama era ca jucătorul cu mătura care dădea la o parte potențialele obstacole din calea fiului ei, ca el să alunece fără niciun efort spre țintă. Văzuse asta de multe ori.

Se duse la mașină. Tatăl lui Gøran tăia lemne pentru foc. Ridică privirea când apăru Sejer și îi întoarse spatele, artistic.

•

— Bună, Marie! spuse Gunder.

Îi studie fața lipsită de viață.

— Azi sunt supărat. Să-ți zic un lucru: ziariștii sunt niște ticăloși. Dacă găsesc o crăpătură cât de mică, se strecoară prin ea. Ieri au sunat de opt ori. De opt ori! Majoritatea erau femei și, ca să vezi, tare preocupate! Cu voci subțirele, de miloage. Știu despre Poona și că trebuia să vină la mine. E în interesul dumneavoastră, zic ele, să vorbiți cu noi. Să ne spuneți partea dumneavoastră de poveste. Noi oricum vom scrie despre asta. Nu fiindcă am vinde mai multe ziare, ci fiindcă e treaba noastră. Oamenilor chiar le pasă de dumneavoastră și de soția indiană. Vor să știe cine era și unde mergea. Sunt îngrijorați pentru dumneavoastră și vor să înțeleagă ce se întâmplă. Așa spun ei, Marie. Suntem în fața casei, am putea intra? spuneau. Așa că le-am închis. Apoi au sunat de la alt ziar. Și tot așa. Apoi au început să sune la ușă. Când am deschis, în prag era o doamnă, cu un buchet de flori și o cameră imensă. Nu mi-a venit să cred. Cred că ești proastă, am zis. Proastă rău. Și i-am trântit ușa în nas. Am stins luminile și am tras draperiile. Nu-mi stă în fire să trântesc ușa, dar nu mă simt în largul meu.

Azi, vremea e teribilă. Sunt bucuros că am casa pe un teren mai înalt. Pivnița e umedă, însă alte probleme nu sunt. N-am discutat cu Karsten, deci

nu știu ce mai face. Dar am lucruri mult mai importante să-ți spun. L-am cunoscut, în sfârșit, pe fratele Poonei. Pe cumnatul meu, Shiraz Bai. E un personaj, să știi. Un om ca un băț, cu părul negru-tăciune. Seamănă mult cu Poona. Dar nu-i la fel de chipeș. A spus că o pot păstra lângă mine, în Elvestad. Am fost atât de ușurat, Marie! Nu-ți dai tu seama! Eu am convins-o să vină în Norvegia – și să pățească ce-a pățit… Așa că acum o să-i îngrijesc mormântul pentru toată viața care mi-a rămas. Cred că și fratele ei e încântat. Insista să plătesc eu. Dar pentru noi este ușor. Trăim într-una dintre cele mai bogate țări din lume. Shiraz lucrează la o filatură de bumbac, unde nu cred că e plătit prea bine. Se spune că poliția va aresta pe cineva. Un tânăr din Elvestad. Nu știu dacă-l știi. Gøran, fiul lui Torsten și al Helgăi. Are 19 ani. Nu pricep de ce-l arestează. Se vede cu o tânără plăcută, iar părinții lui sunt de treabă. Dar adevărul e că nu-mi mai pasă. Aș vrea să-l văd pedepsit și atât. Dar nu vreau să știu cine e. Nu vreau să știu cum arată. Mi-ar da coșmaruri. I-aș vedea fața în beznă. Chestii de genul. Vreau doar să o îngrop pe Poona, să plantez flori pe mormânt, pentru că toamna se apropie și sunt îngrijorat că ancheta se va prelungi într-atât, că va da înghețul până atunci. Ce crezi că o să spună vicarul? Poona e hindusă. Trebuie să existe reguli. O s-o îngrop lângă mama. După ce scapi de aparatul ăsta zgomotos, te duc acolo și-ți arăt, chiar dacă o să fii în scaun rulant. N-o să mă deranjeze, dacă se ajunge acolo. Despre Karsten nu știu. Te rog să mă ierți că sunt așa direct, dar meritai pe cineva mai bun. Spun asta cu voce tare, chiar dacă nu mă poți auzi. Dar dacă există o șansă cât de mică să ajungă ceva la tine? Dacă o să te simți atât de oripilată, că o să te trezești?

•

Skarre conducea.

Sejer gândea cu voce tare.

— Dacă Gøran chiar s-a dus la femeia asta, atunci faptul că Linda a văzut o mașină roșie nu valorează mai nimic.

— Oare ar fi putut reuși să fie în ambele locuri?

Sejer ezită.

— Poate. Dar să se întâlnească cu cineva după ce a comis o asemenea monstruozitate? Ar fi trebuit să vrea să fie singur, într-un loc întunecos.

— Dar va recunoaște o femeie măritată, de 45 de ani, o relație cu un tânăr de 19?

— Poate că nu, la început.

— Nu cruța pe nimeni, nu așa ai zis? Nu ești chiar așa de dur, Konrad.

— Învăț, spuse el.

Lillian Sunde apăru în toată splendoarea. Ceva din aspectul ei îl făcu pe Sejer să suspecteze că îi văzuse de la geam și că se pregătise bine. Făcu un gest teatral când încercă să-și exprime surprinderea. Duse mâna la gură.

— Doamne! Ați venit pentru crimă?

Încuviințară. Era atrăgătoare, poate cam afectată și excesivă: machiaj, bijuterii și o gamă largă de parfumuri nu neapărat asortate năvăliră pe ușa deschisă. Chiar și Ulla avea mai mult stil, se gândi Skarre, privind treptele pentru o clipă. Ea îi primi într-un hol cu dale în stil tablă de șah, mai mare decât livingul lui Sejer. O scară lată urca la primul etaj. Lillian Sunde purta pantofi care clănțăneau la fiecare pas.

— Trebuie să fiți disperați după indicii, dacă ați venit să mă vedeți, spuse ea cu răceală.

— Nu vreau să vă irosesc timpul, spuse Sejer. Și nici pe al meu. Trebuie doar să știu unde v-ați petrecut seara de 20 august.

Ajunseseră în living. Era vast și avea o canapea scufundată. Sejer nu mai văzuse niciodată așa ceva și fu imediat atras de obiect. Parcă păși într-o groapă cu nisip. Într-un spațiu căscat în podea.

Ochii lui Lillian Sunde se căscară.

— Eu? Pe 20? Atunci s-a întâmplat?

— Da.

Se obligă să-și mute privirea de la canapea către ea.

Ea se încruntă.

— Trebuie să mă gândesc. Ce zi din săptămână era?

— Vineri.

— Ah. Vinerea am programare la acupunctură. Am… De fapt, e irelevant ce am, dar mă ajută. Apoi ies la cumpărături, iau mâncare, lucruri din astea. Poate că eram la coafor. Mă vopsesc o dată la șase săptămâni, spuse ea zâmbind. Și apoi, continuă ea, de parcă și-ar fi amintit brusc, pentru că i se șterse zâmbetul, aceea a fost seara în care m-am uitat la filmul ăla la TV. Se gândi la asta și le evită privirea, luându-și fruntea în mâini. Un film american. N-am idee care. Cred c-a început în jur de ora 21:00 și a fost tare lung. M-am uitat la tot.

— Cine era cu dumneavoastră? întrebă Sejer.

Ea se uită urât la el.

— Cu mine? Nimeni. Copiii au crescut, nu mai sunt acasă seara. Iar soțul meu…

— Lucrează la cafenea.

— Da. Rar ajunge acasă înainte de miezul nopții. Iar sâmbăta, la două.

— Trebuie să vă prezint o situație, spuse Sejer și simț un val de stânjeneală.

Îi plăcea de ea. Era o femeie amabilă, care poate că nu avea niciun motiv să aibă conștiința încărcată. Încă.

— Îl cunoașteți pe Gøran Seter?

Ochii i se măriră iar.

— Pe Gøran Seter? Știu cine e. Dar nu-l cunosc.

— Spune că a petrecut seara cu dumneavoastră aici, în această casă.

Ochii ei deveniseră imenși, că ai unui copil care văzuse ceva îngrozitor.

— Gøran Seter aici, cu mine?

— Spune că aveți o relație sexuală, care durează de vreun an.

Ea clătină din cap. Începu să se plimbe agitată. Flutură din mâini dramatic.

— Despre ce vorbiți?

— E adevărat sau nu? întrebă Sejer.

Pentru că el era ocupat cu întrebările, spera ca Skarre să țină ochii deschiși și să fie atent la toate detaliile.

— Nu a intrat niciodată în casa asta! Doar dacă nu l-a adus unul dintre copii, dar de asta mă îndoiesc. De ce ar face-o?

— Tocmai v-am spus. Aveți o relație?

Ea se agită. Își trecu degetele prin păr. Era arămiu închis, prins într-un coc lejer, din care se desprinseseră câteva șuvițe. Cocul era formal, dar șuvițele desprinse sugerau frivolitate.

— Sincer, de ce ar spune asta? Sunt femeie măritată!

— Dar înțeleg că veți divorța curând, nu-i așa?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Da! Însă nu înseamnă că alerg după tinerei!

— Are 19 ani, spuse Sejer.

— Știți câți am eu? spuse ea, iritată.

— Cred că 45.

Ea începu din nou să se plimbe.

— Nu înțeleg, zise. De ce ar spune Gøran așa ceva?

— Poate pentru că e adevărat?

Remarcă din nou, pe chipul femeii, o succesiune de emoții contradictorii.

— Asta e situația, zise el cu răceală. Sunt câteva aspecte din declarația lui Gøran despre acea seară care ne-au adus aici. Dacă ne puteți confirma că a fost aici, cu dumneavoastră, și dacă ne puteți povesti cum s-a purtat, atunci ne veți ajuta în anchetă. Vă rog să vă gândiți înainte să răspundeți. Ceea ce spuneți ar putea avea un impact semnificativ.

Ea îi privi pe rând și începu din nou să se plimbe.

— Deci să-i salvez eu pielea lui Gøran? întrebă ea. Cu siguranță n-a avut nimic de-a face…

— Ne-ați spus că nu-l cunoașteți, nu?

— Nu. Dar…

Sejer îi studie neplăcerea evidentă, apoi spuse:

— E vorba despre a alege între a-i salva lui pielea și a vă salva dumneavoastră reputația?

Ea se duse în bucătărie, de unde reveni cu un pahar cu apă, pe care-l bău stând în picioare.

— Recunosc că o dată am fost cu o prietenă la o discotecă din oraș. Gøran era acolo, cu alți tineri. Am dansat și am flirtat puțin. Cred că și-a făcut idei pe seama cărora încă are fantezii. Poate că are impulsuri sexuale exagerate, de la atâta sală. În fond, e plin de mușchi.

— Ați observat asta? spuse Sejer.

Ea roși, privind în altă parte.

— Deci povestea nu e deloc adevărată?

— Deloc, se întoarse ea să-l privească.

El îi întinse cartea de vizită.

— Numărul meu. Dacă doriți să mă contactați. Despre ce era filmul american?

— Despre dragoste neîmpărtășită, ce altceva? spuse ea răutăcios.

Capitolul 19

Vestea despre arestarea lui Gøran Seter îl lovi pe Gunwald aproape ca un șoc fizic. Nu fusese dat vreun nume, dar îl ghici din descrierea tânărului de 19 ani care locuia cu părinții la câțiva kilometri de locul faptei. Un tânăr care mergea la sală, lucra pentru un tâmplar și conducea o mașină asemănătoare cu aceea văzută de martorul care trecuse cu bicicleta pe drum. Își bău cafeaua și strânse ziarul în pumn. Nu putea fi adevărat. Nu despre acel Gøran pe care-l știa, care era un tânăr promițător, cu multă energie, o iubită stabilă și părinți mândri de el, cu o slujbă bună și prieteni simpatici. Iar Gøran nu fusese nici măcar cel care aruncase valiza în lac.

Articolul îl uimi. Se uită la câinele gras de sub masă.

— Gøran a fost? spuse el, tare.

Câinele ridică privirea.

— Pentru că Einar Sunde a aruncat valiza în lac.

Gunwald tresări. Spusese asta cu voce tare, așa că privi peste umăr. Vedea pajiștea între trunchiurile arbuștilor. Încă era acolo, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic – un colț de Paradis. Ploaia spălase orice urmă. Sângele din trupul zdrobit al femeii se scursese în pământ și dispăruse. Trebuie să sun, se gândi. Doar ca să spun că valiza are altă poveste. Nu trebuie să spun că a fost Einar, ci doar că nu a fost Gøran. Nu înțeleg, se gândi, privind uluit ziarul. Citi din nou articolul. Câteva explicații care nu se potriveau privind locul în care își petrecuse Gøran seara și probleme în coroborarea câtorva aspecte îl făcuseră bun de acuzare. În plus, existau dovezi care trebuiau examinate. Partea aceea era oribilă. Sărmanii părinți, se gândi el. Cum aveau să mai circule zvonurile! El nu stătea niciodată la bârfă în cafenea, pentru că era prea în vârstă și prefera să se uite la TV, cu un pahar de

eau de vie lângă el. Dar Gøran era, probabil, nevinovat, iar poliția putea descoperi asta și fără ajutorul lui. Sau poate nu? Nu trebuia să sune imediat. Trebuia să se gândească la cum să spună ce avea de spus. Era important să fie totul făcut corect. Nu să-și dea numele, sub nicio formă. Își duse ceașca și farfuriuța la insula din bucătărie și puse lesa câinelui. Era timpul să se pregătească să vândă iar patru cutii de lapte, o franzelă și, dacă avea noroc, o navetă de bere. Deschise magazinul. Mută legătura de ziare înăuntru. Se uită iar la titluri. I se părea straniu să știe că nu era Gøran, când toată lumea așa credea. Un amestec de importanță și neliniște se agita înăuntrul lui. Dacă aș fi fost tânăr, aș fi sunat de mult, se gândi el. Dar nu pot risca să mă expun. Curând ies la pensie.

•

Linda auzi știrile la radio, în timp ce ședea la masa din bucătărie, în halat. Scutură din cap. Nu putea fi Gøran. Sau știau ei ceva ce ea nu știa? Își frecă gâtul. Încă o durea. Luase antipiretice, dar nu o ajutau. Se simțea învăluită de o ceață stranie, în care nu o putea ajunge nimeni. În ceață era loc doar pentru Jacob și ochii lui albaștri. Lumea se încețoșa, dar Jacob rămânea limpede. Uneori, purta conversații lungi cu el. Vocea lui părea reală.

•

Gunder văzu titlurile când scoase ziarul din cutia poștală. Pentru o vreme, se uită în gol. Nu simțea nimic – doar extenuare. E atât de mult zgomot, se gândi. Poate că ar trebui să ne ducem cu toții la culcare. Se târî înapoi în casă și se așeză să citească.

•

Mode, la benzinărie, o lungi cu fiecare client în ziua aceea, pentru că toți aveau o părere despre caz. Comunitatea era împărțită între cei care credeau că Gøran era nevinovat și cei care îl condamnau. Exista și un grup modest de oameni care „nu știau”, ridicau din umeri și își fereau

privirea. Erau suficient de isteți să tacă și de înțelepți să știe că, într-o zi, urma să vină și verdictul.

•

La secție se făceau pregătiri pentru primul interogatoriu. Gøran mergea cu capul sus. Își amintea de chipul mamei lui, la fereastră. De tatăl său, tăcut, cu ochii negri plini de îndoială. Tatăl lui nu se pricepuse niciodată la cuvinte. Mama lui plânsese ca un copil. Inspectorul mergea în fața lui, tăcut și cenușiu ca un zid. Totul era ciudat, se gândi Gøran. Părea ireal. Dar polițiștii erau amabili. Nimeni nu avea să-l bată, era sigur de asta. O hoardă de ziariști îi urma pe coridor. Nu se ascundea de ei, ci mergea calm, cu pași măsurați. Avocatul tău este pe drum, într-un taxi, cu documentele cazului în poală, i s-a spus. Îți va apăra cazul. E important să ai încredere în el.

De ce îi spuseseră asta? Gøran încercă să-și dea seama care era lucrul isteț sau corect de făcut în situația aceea ireală. Ce găsiseră de ajunsese aici? Mergeau împreună, ca un grup de oameni preocupați, care aveau un scop. Din când în când se opreau, moment în care cineva sărea dintr-un birou cu și mai multe hârtii. Atunci stătea și aștepta. Începea să meargă iar odată cu ei. I se uscase gura. Spre ce fel de cameră se îndreptau? O cameră goală, cu o lumină orbitoare? Avea să stea doar cu o persoană, sau cu martori? Văzuse prea multe filme. Fragmente de imagine i se perindară prin fața ochilor: bărbați care loveau cu pumnii în masă, extenuare, lipsa mâncării și somnului, întrebări repetate ore în șir. Din nou. Să o luăm de la capăt. Ce s-a întâmplat, Gøran?

Genunchii amenințau să îi cedeze. Se întoarse și privi înapoi. Alți polițiști. Pariez că sunt ocupați, se gândi el. Telefoanele sunau. Curând, toată țara va ști ce se întâmplase. Se va discuta la știri, la radio, la televizor. Când programele serii se vor încheia, va rămâne în caseta de sumar a știrilor

principale. Gøran nu știa că, în clipa aceea, în camera lui se aflau trei polițiști care îi întorceau pe dos sertarele și dulapul. Fiecare articol de îmbrăcăminte, fiecare pereche de cizme și de pantofi era scoasă într-o pungă de plastic. Viața lui dispărea pe ușa casei copilăriei sale. Mama lui alergase în spate, unde se sprijinea de un stejar și părea că se roagă. Tatăl lui stătea ca un soldat, privindu-i urât când treceau pe lângă el. Erau în pivniță, răscolind prin coșul de rufe. Se uitară la corespondență, deși nu primea niciodată scrisori, exceptând cecul din data de 1 a lunii. Încercă să-și identifice avocatul, dar nu știa cum arăta. Când apăru, Gøran își pierdu speranța. Era un tip fragil, cu smocuri de păr cărunt și ochelari cu ramă demodată. Un costum cenușiu, banal. O servietă umflată sub braț. Părea să aibă prea multe de făcut și probabil nu mânca și nu dormea suficient. Cu siguranță timp să meargă la sală nu avea – când își scoase sacoul, bicepșii lui se dovediră mai mici decât ai Ullei. Primiră o cameră. Gøran încercă să se relaxeze.

— Te simți bine, în condițiile date? întrebă avocatul, deschizând un dosar.

— Da.

— Vrei ceva de mâncare sau de băut?

— O cola ar fi OK.

Avocatul scoase capul pe coridor și ceru o cola.

— Rece, adaugă Gøran.

— Eu mă numesc Robert Friis, spuse el. Spune-mi Robert.

Strângerea lui de mână era rece și profesională.

— Bun. Ai negat orice amestec în uciderea Poonei Bai. Așa este?

— Ce anume? spuse Gøran, fără să înțeleagă numele străin.

— Femeia care a fost găsită moartă la Hvitemoen era indiană. Se numea Poona Bai.

— Sunt nevinovat, spuse repede Gøran.

— Știi ceva despre crimă sau despre cine ar putea fi făptașul?

— Nu.

— Ai fost în preajma locului faptei cu altă ocazie și ai lăsat în urmă obiecte personale?

Gøran își trecu mâna peste frunte.

— Nu.

Friis îl privea direct în ochi.

— Treaba mea este să împiedic să fii condamnat, spuse el. De aceea, e de maximă importanță să îmi spui tot ce știi și să nu îmi ascunzi nimic din ce va putea folosi procurorul ca să mă frigă mai târziu.

Gøran îi aruncă o privire nesigură.

— Nu am nimic de ascuns.

— Asta e bine, spuse Friis. Dar e posibil să existe lucruri pe care nu ți le amintești corect acum și de care să-ți aduci aminte mai târziu. Asigură-te că mi le spui de îndată ce ți le aduci aminte. Ai dreptul să discuți oricând cu mine. Asigură-te că asta faci. Evident că lucrez și la alte cazuri, dar voi face tot ce e necesar pentru tine.

— Le-am spus deja totul.

— Bun.

Ajunse cola lui Gøran. Era rece. Îi înțepă limba.

— Trebuie să te întreb dacă înțelegi gravitatea situației. Ești acuzat de crimă cu circumstanțe agravante.

— Da, spuse Gøran.

Ezită. Nu i se mai întâmplase așa ceva, deci era teritoriu necunoscut.

— Circumstanțele agravante înseamnă că e posibil să primești o pedeapsă cu până la doi ani în plus pentru că decedata a fost mutilată. Asemenea acte enervează poliția. Vor solicita să rămâi în arest și cât vei fi aici vor obține cât mai multe dovezi ca să construiască un caz împotriva ta. Între timp, vei avea corespondența și vizitele limitate.

— Trebuie să stau aici? se bâlbâi Gøran.

Își imaginase că-l vor interoga, poate câteva ore, dar sperase că-l vor lăsa să plece. Cafeneaua lui Einar era plină de oameni. Trebuia să ajungă și el acolo, să asculte ce ziceau. Fu cuprins de panică și sorbi nervos din cola.

— Vor încerca să te obosească, spuse Friis. Să nu uiți. Numără întotdeauna până la trei înainte să răspunzi la întrebări.

Gøran îl privi fără expresie.

— Vor să-ți pierzi controlul. E important să nu faci asta. Chiar dacă ești extenuat. Îți pierzi controlul ușor?

— Pot îndura multe, spuse Gøran, aplecându-se demonstrativ peste masă.

Friis îi văzu brațele puternice.

— Eu nu vorbesc despre forța fizică, spuse el, ci despre ce se petrece aici, continuă el și arătă spre propriul cap. Polițistul care te va interoga nu poate să te lovească. Și nici nu o va face – îl cunosc. În schimb, va face tot posibilul, în limitele legii, să te forțeze să mărturisești. Ăsta e singurul lui obiectiv: ca tu să mărturisești. Nu să afle dacă ești sau nu vinovat.

Gøran îl privi îngrozit pe Friis.

— Nu mă tem, spuse el, dar vocea i se frânse la finalul propoziție și apucă paharul de cola atât de strâns, că păru gata să-l crape. În fond, am un alibi, declară el. E de încredere. Doar dacă nu se retrage. De aceea nu pricep de ce sunt aici.

— Te referi la Lillian Sunde?

— Da, spuse Gøran, surprins de cât de multe știau cu toții după atât de puțin timp.

— Neagă că ai fost la ea acasă, spuse el.

Ochii lui Gøran se măriră. Păli. Se ridică de pe scaun și lovi cu pumnii în masă.

— Ce mama dracului! strigă el. Jigodia! Aduceți-o aici și o să vă spun eu ce și cum! O știu de peste un an și acum ea…

Friis se ridică și îl împinse pe Gøran înapoi pe scaun. Urmă o tăcere șocată.

— Ai uitat să numeri, spuse el încet. O ieșire ca asta la tribunal și-o să fii etichetat drept criminal. Înțelegi cât de gravă e situația?

Gøran respira întretăiat. Se apucă de marginea mesei cu ambele mâini.

— Am fost cu Lillian, șopti el. Dacă ea spune că nu, minte. Dacă ați ști ce știu despre ea! Ce-i place, ce nu-i place. Cum îi place! Cum arată peste tot. Știu!

— Are multe de pierdut, spuse Friis. În primul rând, reputația.

— N-a avut niciodată reputație, spuse furios Gøran.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Ar putea fi dificil pentru unii să înțeleagă de ce ieșeai cu Ulla Mørk și totuși o vizitai pe Lillian la ea acasă.

— Dar nu e o crimă.

— Nu e. Dar oamenii trebuie să înțeleagă cine ești, cum gândești și cum te porți. Cel puțin trebuie să le poți explica dacă te întreabă, și te vor întreba. Așa că poți începe prin a-mi explica mie.

Gøran îl privi surprins pe Friis. Era evident. Două femei erau mai bune decât una. Erau și foarte diferite. Ulla arăta bine lângă el, dar voia mereu să aibă controlul. Mereu era ceva care nu-i convenea. Lillian era mereu dornică. Lillian nu avea nevoie de el să o țină de mână sau să o ducă la restaurant. Ulla avea nevoie să fie mulțumită înainte să-i ofere ce voia el. Dorința aceea arzătoare pe care o trăiau toți bărbații, motivul real pentru care aveau iubite.

— O iubită nu înseamnă doar sex, nu?

Gøran îl privi exasperat.

— Te plictisești, spuse el. Foarte repede.

— Și iubirea?

Gøran zâmbi.

— Gøran, spuse sever Friis, în juriu vor fi oameni în toată firea care vor presupune că tu și Ulla erați un cuplu, cu tot ce înseamnă asta. Doar

pentru că nu ai trăit tu iubirea nu înseamnă că ea nu există. Juriul trebuie să audă că o iubești pe Ulla. Că Lillian a fost doar o aventură, pe care ți-ai dori să nu o fi început. A fost cel mai urât ghinion posibil că erai acolo în seara de 20. Dacă asta ai zis polițiștilor, așa rămâne.

— Dar e adevărat, spuse Gøran.

— Ulla s-a despărțit de tine după sală. Te-ai dus direct la Lillian?

— Da. Mai întâi am sunat-o.

— Erai supărat pe Ulla?

— Mai degrabă iritat. Se tot despărțea de mine. Nu știam ce să mai cred. Nenorocitele de femei, zic ceva și…

— Calm, Gøran, calm!

— N-am ucis-o pe femeia aceea la Hvitemoen! Mintea mea a luat-o razna. Simt că mă ia cu amețeală când mă întreabă despre zile și date, dar știu sigur că nu am ucis-o. N-am văzut pe nimeni, zise el.

Simțea că amețește. Era o senzație stranie pentru el.

— Konrad Sejer va conduce interogatoriul. Va veni curând să te ia. Vei petrece mult timp cu el. În primele zile, va încerca să-ți dea un sentiment de încredere.

— În primele zile?

— Nu uita să respiri. Nu le da nimic. Gøran, joacă-ți cărțile cu calm și demnitate. Dacă-ți pierzi controlul, te va ataca imediat. Pare el blând și amabil, dar e pe urmele tale, fiindcă e convins că tu ești criminalul. Că i-ai zdrobit femeii capul, furios pe altceva din viața ta, ceva din care ea nu făcea parte, ceva care a mers prost. Nu-ți place să fii respins, nu?

— Nici ție nu cred că-ți place.

Închise ochii.

— Am cheltuit enorm cu Ulla. Am mers oriunde voia, i-am luat cadouri. Am plătit tot, cinema,

cafenele, deși are și ea banii ei. Și dintr-odată… nu mai are chef.

— Nu trimitem note de plată fostelor iubite, nu?

— Dacă aș putea, aș face-o, spuse el furios.

— Țineai la ea?

Gøran își aminti să numere până la trei.

— Te obișnuiești cu oamenii, după atâta vreme.

Friis se uită pe geam, parcă sperând că-l va putea ajuta cineva.

— Da. Te obișnuiești. Erai obișnuit să fie acolo pentru tine. Când a plecat, a lăsat un gol. Nu?

— O aveam pe Lillian.

— Ai vrut să lovești pe cineva?

— Nu am lovit-o niciodată pe Ulla, strigă el. Niciodată. Așa a zis?

— Nu. Dar polițiștii vor pretinde că ai lovit pe altcineva fiindcă încercai să te eliberezi de furie. Că ai întâlnit-o pe Poona și ai desfigurat-o. Că era singură într-o țară străină. Mică, delicată.

Friis își luă carnețelul și pixul.

— Să parcurgem ziua de 20 de când te-ai trezit de dimineață până te-ai dus seara la culcare. Oră cu oră. Toată povestea. Nu omite nimic.

— Credeam că asta e treaba poliției.

— Și ei vor face la fel. E esențial ca poveștile să se potrivească. Pricepi?

— Am fost cu Lillian, spuse Gøran.

•

Să fie vina mea? se gândi Linda. Nu o deranja prea mult. Puteau să-l închidă pe Gøran, pe Nudel sau pe Mode, pe oricine, nu îi păsa. Se duse la culcare, spunând că o durea rău capul, iar mama ei nu o putu obliga să meargă la liceu. Se uita la păianjenul de pe tavan și nu mai mânca. Se simțea ușoară și slăbită, aproape eterică. Mama ei se urca în camion și pleca, fără să știe că Linda se ridica apoi și mergea cu bicicleta până la magazinul lui Gunwald, după ziare. Se scria încă despre caz, mai ales după arestarea lui Gøran. Dar nu Gøran era vinovatul. Bărbatul din magazie era mult mai înalt.

Avea și vocea diferită. Trebuiau să-i dea drumul. Poate că voia să se răzbune pe ea pentru ce zisese despre mașină. Dar nici măcar nu avea forța să-i fie frică. Avea fantezii, în orele lungi pe care le petrecea în pat. Își închipuia că e răpită de un criminal crud și cinic, că e ținută captivă într-o casă sinistră, în timp ce Jacob se strecura înăuntru, pe ușa din spate, cu un pistol, și o elibera, riscându-și propria viață. Fantezia avea mai multe versiuni. Uneori, Jacob era împușcat, iar ea îi ținea capul în poală și îi ștergea sângele de pe tâmple. Alteori era împușcată ea. Atunci, el îi striga numele, iar și iar. O ținea în brațe. Încerca să o readucă lângă el, strigând-o cu mâna pe inimă. Versiunile erau nesfârșite. Nu se plictisea. Se întreba dacă Jacob avea pistol sau dacă armele erau la secție și se scoteau pe carnet. Dacă puteai face rost de armă pentru auto-apărare. Când Gøran avea să iasă… Închise ochii. O durea gâtul. Și spatele, pentru că zăcuse prea mult. Aproape că se bucura de durere. Îi plăcea să se chinuie. Zăcea nemișcată și suferea pentru marea ei iubire.

Capitolul 20

Există o cale către fiecare om. Asta caut, se gândi Sejer. Sufletul vulnerabil ascuns în trupul oțelit. Nu putea da buzna înăuntru. Trebuia să ajungă în punctul în care Gøran îl invita chiar el. Era un proces de durată.

Se apropie de camera în care aștepta Gøran, gândindu-se la Kollberg. Operația se încheiase și își revenea după anestezie. Încă nu se putea ridica pe labe.

Gøran se așeză la masă, încordat.

— E rândul nostru, spuse Sejer, zâmbind.

Zâmbea rar, dar Gøran nu avea de unde să știe asta. Pe masă erau sticle de apă minerală Farris și de Cola. Era o cameră chiar plăcută, cu lumină blândă și scaune confortabile.

— Înainte să începem, vreau să știi că ai dreptul să fie cineva prezent pe parcursul interogatoriului. Ca de exemplu Friis. Ai dreptul să iei o pauză când obosești. Vei primi mâncare și apă când îți este foame și sete. Dacă vrei să ne oprim, poți ieși oricând din cameră și te poți duce în celulă. S-a înțeles?

— Da, spuse Gøran, uimit de câte drepturi avea.

— Te înțelegi bine cu Friis? întrebă Sejer.

Prietenește, se gândi Gøran, aproape patern. Încerca să construiască o relație de încredere. E dușmanul. Respiră, se gândi el. Unu, doi, trei.

— Nu pot să compar. N-am mai avut un avocat.

— Friis e bun, să știi. Ești un tânăr plin de energie, deci vei primi ce e mai bun. Nu te va costa nimic. Alții vor plăti.

— Contribuabilii? spuse Gøran, cu o ironie bruscă.

Uitase să respire.

— Corect. Asta înseamnă să trăiești într-o democrație.

— Dacă e cu adevărat democrație, atunci voi ieși înainte să se lase seara, spuse Gøran. Doar pentru că ți-am ascuns ceva nu înseamnă că am ucis-o pe femeia aia.

— Spune-mi ce înseamnă asta.

Gøran se gândi la Lillian.

— Am fost fraier că am încercat să protejez o femeie măritată, spuse el, cu amărăciune. Ar fi trebuit să vă zic direct că am fost cu ea.

— Lillian spune că nu ai fost.

— Lillian e o zdreanță!

Se ridicase de pe scaun pe jumătate, dar se lăsă din nou să cadă.

— Nu pricep de ce nu-și asumă femeile ce fac în pat, spuse el, exasperat. Se excită și ele, doar că nu recunosc.

— Pentru o femeie e mai dificil, spuse Sejer. Din multe motive. Uneori, chestia asta e folosită împotriva lor. Totuși, pentru că ești bărbat, pentru tine e totul OK.

Turnă de băut în două pahare și împinse unul spre el.

— Las-o așa, Gøran. Să vorbim despre altceva. Avem timp. Casa în care locuiești e foarte frumoasă. Acolo ai stat mereu?

— Da.

— Cum a fost să crești în Elvestad?

— Nu e tocmai Las Vegas.

Gøran zâmbi fără să vrea. Friis îi spusese să răspundă la întrebări și atât, dar îi venea la îndemână să pălăvrăgească.

— Poate că visai să fii în altă parte?

— Uneori, spuse el. Poate un apartament în Oslo. Dar chiria de acolo mi-ar consuma tot salariul.

— Dar te pricepi să găsești lucruri de făcut. Ești ocupat, nu? Ai o slujbă și te antrenezi mult. Îți petreci timpul cu prietenii. Te-ai descurcat mereu așa de bine?

Gøran nu era obișnuit să i se spună că avea succes. Acum, că se gândea mai bine, era justificat.

— Mă antrenez de la 15 ani.

— Să știi că și eu alerg, spuse Sejer. Deci am rezistență. Însă nu sunt puternic.

— Interesant. Majoritatea oamenilor nu își cunosc propriile forțe. Pentru că nu le folosesc. Dacă te-aș întreba cât poți ridica, pariez că n-ai ști să răspunzi.

— Așa este, zâmbi Sejer, rușinat. N-am idee. Ar trebui?

— Da. E important să știm de ce suntem capabili.

— De fapt, spui că e important să te cunoști pe tine însuți.

— Așa cred. Știu de ce sunt capabil. Pot face 150 de ridicări, spuse, cu o mândrie prost camuflată.

— Îmi pare rău, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine. Ai putea spune o sută sau două. N-aș cunoaște diferența.

— Exact. Mi se pare ciudat.

Sejer își notă.

— Ce scrii? întrebă Gøran.

— Scriu despre ce vorbim. Ai un câine frumos. Ții la el?

— M-am obișnuit cu el. Îl am de patru ani.

— Atunci, o să-l mai ai multă vreme. Eu am un Leonberger. Tocmai a fost operat pentru niște tumori pe coloană. Nu sunt sigur că va mai putea merge. Arată ca Bambi pe gheață, săracul.

— Ce vârstă are? întrebă Gøran cu interes.

— Zece ani. Îl cheamă Kollberg.

— Ce nume mai e și ăsta?

— Mersi, zise Sejer, voios. De obicei am parte de reacția asta. Pe al tău cum îl cheamă?

— Cairo. Știi tu, întunecat și fierbinte.

— Un nume potrivit. Din nefericire, eu nu am o imaginație la fel de sofisticată.

Gøran primise deja două complimente la scurtă vreme unul după altul – mai multe decât primea de obicei într-un an.

— Spune-mi despre iubitele tale, spuse Sejer.

Zâmbea încă, un zâmbet lat și demn de încredere, întins cât oceanul.

— Nu am iubite, zise el. Ori sunt cu o femeie, ori nu sunt.

— Pricep. Ești cu femei, dar nu ții la ele.

— Cred că unele îmi plac mai mult decât altele.

— Ulla era printre ele?

Tăcere. Gøran își bău cola și se uită la ceas. Trecuseră cinci minute.

— Despre câte fete vorbim?

Sejer îl privi pe Gøran. Pielea lui era netedă și palidă, gâtul musculos, pumnii puternici, cu degete scurte.

Gøran numără în minte.

— Cred că între 12 și 15.

— De câte ori a pus fata punct relației?

— Niciodată. Eu o fac de fiecare dată. Mă plictisesc repede. Fetele se supără din orice. E prea multă agitație cu ele.

— Da, absolut. Putem cădea de acord că sunt diferite. Dar dacă nu ar fi, n-ar fi amuzant să le curtăm.

— Ha, ha. Ai dreptate.

Gøran chicoti.

— Și Ulla? zise Sejer precaut.

— Ulla e atrăgătoare. În formă. Singura chestie care n-o ajută, din când în când, e capul.

— Deci când s-a despărțit de tine a fost urât? Fiindcă ești obișnuit să fii tu cel care pune punct?

— Ideea e că se răzgândește ca un copil. Se desparte de mine mereu.

— Crezi că se va întoarce?

— Așa cred, spuse el.

Îl privi pe Sejer în ochi.

— Iar idioata aia care mi-a identificat mașina nu face diferența între un autobuz și un camion. Linda

nu-i cu toate țiglele pe casă. Mi se pare de rahat că iei în serios poveștile ei.

— Să o luăm încetișor. Nu ne grăbim.

Gøran își mușcă buza.

— Ar trebui să-l căutați pe ticălosul care a făcut asta. Vă pierdeți vremea cu mine. Sper că v-ați asigurat că-l caută alții, pentru că altfel te asigur că irosiți banii contribuabililor.

Sejer se lăsă pe spate.

— Ți-a plăcut la școală? Ai mers la școală în Elvestad?

— Da, mi-a plăcut.

— Și profesorii?

— Unii. Cel care ne preda tâmplărie. Și cel de educație fizică.

— Da, spuse Sejer. Lucrezi pentru un tâmplar. Ce faci acolo?

— Sunt ucenic. Fac orice, de la rafturi, la ghivece pentru flori. Pe comandă.

— Îți place?

— Șefu' e OK. Da, îmi place.

— Și atelierul miroase bine, nu?

— Da. Miroase frumos, a lemn. Și nu tot lemnul miroase la fel. Asta înveți după o vreme.

Timpul trecea. Bărbații vorbeau. Umerii lui Gøran se relaxaseră. Zâmbea mai des. Bea cola. Îl întrebă pe Sejer dacă-și va lua un câine nou, dacă primea vești proaste despre cum-îl-chema? Kollberg. Ce nume ridicol pentru un animal!

— Nu știu încă, spuse Sejer, cu o tristețe exagerată și autentică, totodată.

Lua notițe mereu. Gøran avea sfaturi despre dresarea câinilor? N-am avut noroc cu al meu, recunoscu. Jenat, se uită la polițist cum se uită un școlar vinovat la director. Ah, dar Gøran avea totul sub control și, plăcându-i subiectul, vorbi despre Cairo, care îi asculta toate comenzile.

— Dar dacă nu ai un câine ascultător, poate că nu ai vrut unul.

— Ce comentariu pătrunzător, spuse Sejer.

Gøran primise al treilea compliment. Trecură două ore. Sejer lua notițe.

— Să citești asta cu atenție. Va trebui să semnezi că ești de acord că aceasta a fost discuția noastră. Trebuie să faci asta de fiecare dată când vorbim. Așa, tu decizi ce spune aici.

Gøran încuviință, citi declarația și o semnă. Sejer se ridică și rămase lângă el.

— La naiba, zâmbi Gøran, ridicând privirea de pe scaun.

În ciuda puterii sale, se simțea mic lângă Sejer.

— Ai aproape doi metri!

Fu condus înapoi în celulă. Nimeni nu pomenise despre crimă. Nu înțelegea. Dar era vremea prânzului. Ouă și bacon. În timp ce mânca, se gândi la Sejer. Chiar îi părea rău pentru câinele lui.

•

— Bună, Marie, spuse Gunder.

Își trase scaunul lângă patul ei. Fusese deconectată de la ventilator și respira singură, dar nu își recăpătase cunoștința. Era alarmat de liniștea neobișnuită din încăpere. Ea respira, dar nu la fel de regulat ca înainte. Lucrul ăsta îl neliniștea și voia să o ajute.

— Azi m-am uitat la o fotografie cu tine și Karsten, de la nuntă. Cât te-ai schimbat! Fața ta și-a pierdut forma. Doctorul spune că e din cauza neutilizării mușchilor. Și dacă spun ceva amuzant, tot nu râzi. Nu pot să mă gândesc la viitor, și asta mă supără. Poona ar fi ajuns deja să cunoască și casa și Elvestadul. Ar fi învățat să folosească mașina de spălat, cuptorul cu microunde și video-ul. Am fi stat împreună pe canapea și ne-am fi uitat la filme indiene. În India se fac multe filme. Povești de dragoste cu eroi duri și femei frumoase. Nu filmele acelea cumplite, pe care le facem noi despre oameni reali. Indienii visează mult. Trebuie. Sunt atât de săraci. Și știi ce? continuă el. Am primit scrisori de la femei străine. Din Rusia sau din Filipine. Se oferă. Spun că le pare rău

pentru mine. Îți vine să crezi? Poona nu e nici măcar îngropată, încă. Nici nu știu ce să cred. Acum îl interoghează pe Gøran. El neagă totul. Ce altceva să facă? Ori a făcut-o, ori nu, așa că nu-și va asuma niciodată. E greu de înțeles de ce un tânăr care are toată viața înainte ar face așa ceva. În ziare s-a scris că e în arest timp de patru săptămâni. Mă gândesc mult la părinții lui. Sunt oameni obișnuiți, muncitori. Au făcut tot ce-au putut pentru copilul lor. Și-au făcut griji și speranțe pentru el. Acum trebuie găsite dovezi care să arate fără echivoc că Gøran e vinovatul. Uneori, mă gândesc la cum o fi fost pentru Poona. Când a așteptat la aeroport. Când a călătorit singură, cu un bărbat străin, spre moarte. Dar taximetristul? Dacă a fost el? Și totul pentru că tu ai făcut un accident. Nu dau vina pe tine, Marie, dar niciodată nu ai condus bine. Poate n-ar fi trebuit să te urci niciodată la volan. Mă gândeam la iarna din 59, când a fost multă zăpadă. Tu și Kristine vă jucați în spatele casei. Vă vedeam pe geam. Eu aveam pojar și stăteam în carantină. Tu erai entuziasmată, strigai și chicoteai. Te auzeam din living. Vremea era bună și tu făceai lucruri oribile în zăpada umedă. Ții minte? Nici nu pot spune cu voce tare, chiar dacă nu mă auzi. N-am zis nimic. Mama ar fi avut un atac. Oamenii fac lucruri ciudate, Marie. Mă gândesc la fratele Poonei. Mi-a trimis o fotografie frumoasă cu ea, mai mare decât cea cu noi. Am cumpărat o ramă pentru ea. Am promis să îi spun lui Shiraz când stabilesc data înmormântării, dar nu cred că o să se întoarcă. Poate crede că e păcat să o îngropăm în pământul nostru sfânt. Pământ sfânt – ce să fie și asta? Pământul este pământ. Am vorbit cu pastorul Berg. I-am dat de gândit, să știi. Chiar a fost de acord fratele ei, tot întreba el. Ești sigur? Nu putem risca repercusiuni. Și mai e și hindusă. Nu pot pomeni asta în biserică, Jomann. Sper că pricepi. E amabil vicarul, dar îngrozit să nu intre în bucluc. Dar mi-a

permis să pun muzică indiană la începutul slujbei. Trebuie să caut în oraș. Mode are CD-uri la benzinărie, dar nu cred că și ce vreau eu. Sper să vină Karsten, dar nu cred. Știi ce? Cumva, cred că e un miracol că încă trăiești. Corpul tău nu se poate hrăni. Nu cred că ar trebui să mai conduci vreodată. Mă poți suna dacă vrei să mergi undeva. Te duc eu. Karsten e mereu ocupat. Dar putem discuta asta mai târziu. Când te trezești.

•

Mode luă o monedă din bol și o puse în Wurlitzer. Muzica asta e de-o vârstă cu Einar, se gândi el. Cafeneaua era aglomerată. Einar ștergea pahare. Nu prea avea chef de vorbă în ultima vreme. Se zvonea că Lillian își făcea bagajul. Limbile clevetitoare considerau cam straniu că despărțirea se producea atât de repede după crima de la Hvitemoen și după arestarea lui Gøran Seter. Imaginațiile erau tare ocupate.

Nudel, Karen și Frank povesteau între ei, într-un colț. Mai comandară bere și se uitară peste drum, la benzinăria lui Mode, unde Torill se afla la tejghea. Mode veni la masa lor și se așeză. Era un tip tăcut, cu o față liniștită. Avea părul blond și subțire, pieptănat pe spate. Arăta mai în vârstă decât cei 28 de ani ai lui.

— Bineînțeles că noi suntem liberi să stăm aici și să spunem că Gøran e nevinovat, spuse Frank, dar adevărul e că, dacă ar fi săltat pe altcineva, alți oameni ar fi stat la altă masă și ar fi spus același lucru. Asta cred eu.

Toți își priviră paharele…

— Mai e ceva…, începu Nudel, neliniștit. Tot ce știu copoii și nu zic. Dacă ajung să-l aresteze, io cred că știu mult mai multe decât zic.

— Da, însă pentru Dumnezeu! zise Frank, clătinând din cap. A lovit vreodată Gøran pe cineva?

— Mereu e loc de un început, spuse Mode, aprinzându-și țigara.

— Mă întreb dacă-l putem vizita.

Einar tuși din spatele tejghelei.

— Nimeni nu intră. Poate doar părinții lui. Are corespondența și vizitele restricționate.

— Îți dai seama cum e să stai singur într-o celulă, fără radio, televizor sau ziare? Fără să poți controla ce se scrie despre tine?

— Știe cineva ce fel de om e avocatul lui? întrebă Nudel.

— Slab, cenușiu, spuse Mode. Nu pare foarte dur.

— Nu de mușchi au nevoie avocații, spuse Frank, clătinând din capul greu. Ei vorbesc despre dovezi. Aș vrea să știu la ce se referă.

— Păr și alte chestii, spuse Nudel. Ar fi de rău pentru Gøran dacă a rămas acolo păr de-al lui.

— Vorbești de parcă ar fi făcut-o el! spuse Frank, aprins.

— Dar, pentru Dumnezeu, spuse Nudel. E acolo! Își construiesc un caz împotriva lui. Trebuie să aibă și dovezi.

— Nu pricep, zise Frank, de parcă îi scăpa chiar și posibilitatea de a se fi înșelat atât de tare cu privire la o persoană. Cred că-l va examina un psihiatru.

— E sănătos la cap – cel puțin noi știm asta.

Frank luă câteva înghițituri de bere și râgâi.

— Oricine i-a crăpat capul femeii ăleia sigur nu e.

— Ar putea fi întreg la cap, mai puțin în momentul acela, spuse Einar.

Alt comentariu care trebuia digerat. Se lăsă tăcerea pentru o vreme. Toată lumea și-l imagina pe Gøran. Stând la o masă, bând dintr-un pahar de plastic. Cu chipul disperat, pierdut, cu broboane de sudoare pe frunte. Înghesuit într-un scaun, poate unul incomod. Ședea acolo de multă vreme și începea să se agite. Îl durea spatele. Se tot uita la ceas. În fața lui se afla un polițist dur, care hotăra câtă vreme rămâneau acolo. Imaginea lor era

foarte clară, dar incorectă, pentru că tocmai atunci Gøran își înfigea dinții într-o pizza cu peperroni proaspăt scoasă din cuptor. Brânza se lungi în firicele lungi, pe care le adună cu degetele.

— Te-ai obișnuit cu Ulla, spuse Sejer, iar când a zis că se desparte de tine, n-ai luat-o în serios?

— Nu, spuse Gøran, molfăind cu lăcomie.

Pizza era bună. Ceruse topping în plus.

— Deci te-ai supărat?

Înghiți și apoi luă o gură de cola. Își trecu mâna prin părul aspru.

— Nu, spuse el.

— Ulla a zis că te-ai înfuriat. Cât de ciudați sunt oamenii, când văd lucrurile diferit! Poate că nici trist n-ai fost?

— Trist?

— Spune-mi despre ceva ce te-ar întrista.

Gøran se gândi. Mai luă o gură de pizza.

— Te poți gândi la ceva?

— Eu nu sunt niciodată trist.

— Dar dacă nu ești fericit? Ești un tip OK, dar cu siguranță nu ești fericit mereu?

— Bineînțeles că nu.

— Deci?

Gøran se șterse la gură.

— Dacă nu-s fericit, sunt supărat, bineînțeles.

— Aha, înțeleg. Dar nu se poate să fi fost fericit când s-a despărțit Ulla de tine.

O pauză lungă.

— Înțeleg unde bați.

— Erai supărat. Suntem de acord?

Altă pauză.

— Așa că ai sunat-o pe Lillian. Ai întrebat-o dacă poți trece pe la ea?

— Da. A zis că e-n regulă.

— Ea spune că n-ai fost niciodată la ea acasă. S-a întâmplat ceva?

— Nu! Cu ea am fost.

Luă un șervețel curat și se șterse iar la gură.

— Aveai nevoie de afecțiune?

— N-am niciodată nevoie de asta, pufni Gøran.

— De ce aveai nevoie, atunci?

— Pentru Dumnezeu, omule! Folosește-ți imaginația!

— Aveai nevoie de compania unei femei?

Gøran se uita la el cu gura căscată. Se aplecă peste masă. Rânji apoi cu atâta patos, că Sejer se încruntă.

— Te rog să-mi spui ce-i atât de amuzant. Ești prea rapid pentru mine, Gøran.

Gøran digeră complimentul și îl imită pe Sejer.

— „Aveai nevoie de compania unei femei”? Dumnezeule, te-ai născut în Primul Război Mondial?

Sejer zâmbi.

— Sunt de modă veche. M-ai ghicit. Dar de ce aveai nevoie, totuși?

— Să mi-o trag, spuse Gøran, sec.

Își înfipse din nou dinții în pizza.

— Și ai făcut-o?

— Ți-am zis deja.

— Nu. Ai sunat-o pe Lillian. A zis că poți veni. Hai să o luăm pas cu pas. Care au fost cuvintele ei?

— Ha?

— Pot să-ți amintești ce-a zis?

— A zis că e OK.

— Atât, că e OK?

— Da.

— Ai observat o femeie străină mergând pe drum, singură?

— N-am văzut pe nimeni.

— Avea o valiză?

— N-am văzut nicio valiză.

— Ce culoare avea?

— Nu știu. N-am văzut pe nimeni.

— Avea doar o poșetă. Din material roșu. În formă de căpșună, spuse Sejer. Ți-o amintești?

— Nu, spuse Gøran, părând dintr-odată nesigur.

— Ai uitat, așa cum ai uitat și celelalte lucruri?

— Nu am ce să uit, spuse Gøran.

Puse din nou jos felia de pizza.

— Poate ți-ai reprimat amintirea?

— Cred că mi-aș fi amintit așa ceva.

— Așa ceva ce?

Tăcere.

— Poate că erai departe când s-a întâmplat. Poate doar corpul tău era prezent.

— Eram cu Lillian. În acțiune. Îmi amintesc chiar și lenjeria ei de pat. Era verde, cu nuferi. Să-ți zic ceva, spuse el, pe un ton confidențial. Femeile mai în vârstă sunt mult mai bune decât cele tinere. Se deschid mai mult. La modul propriu. Cele tinere au tendința să se încordeze.

Își scoase încălțările și le aruncă. Sejer nu spuse nimic, iar o vreme continuă să noteze. Gøran tăcea. Era calm, aproape împăcat cu sine. Lumina din cameră se îndulci, iar strălucirea becurilor deveni mai galbenă, pe măsură ce se însera. Gøran era obosit, dar nu de la ce i se întâmpla. Avea mintea limpede. Deținea controlul. Număra până la trei. Dar nu avusese posibilitatea să se antreneze, așa că devenea agitat. Era imposibil să lupte cu senzația.

— Kollberg zace în livingul meu. Nu se prea poate mișca, spuse Sejer, oftând.

Lăsă pixul jos.

— Nu știu încă dacă-și va reveni. Dacă nu, va trebui să-l eutanasiez.

Se uită la Gøran. Gøran își păstră calmul.

— Nu, spuse Sejer, parcă citindu-i gândurile. Ți-am spus asta pur și simplu. Sunt la muncă, dar din când în când îmi zboară gândul. Uneori, îmi doresc să fiu în altă parte. Chiar dacă-mi place profesia mea și să fiu aici, cu tine. Tu la ce te gândești?

— La prezent, spuse Gøran, privindu-l pe Sejer.

Apoi își privi mâinile.

— Ai urmărit povestea în ziare? întrebă Sejer.

Își vârî o bomboană pentru tuse în gură și îi întinse punga lui Gøran.

— Da.

— Care a fost reacția ta?

— Nu cine știe ce. Firește c-a fost nasol. Dar prefer să citesc paginile de sport.

Sejer își luă fața în mâini, de parcă ar fi fost obosit. Era de fapt în alertă și urmărea totul cu atenție, dar mișcarea aceea neînsemnată voia să sugereze că era pe punctul de a pune punct zilei. Trecuseră șase ore. Doar ei doi. Fără telefoane, fără pași sau voci, fără niciun sunet venit din afară. Clădirea imensă părea pustie. De fapt, zumzăia ca un stup.

— Ce crezi despre cine a făcut asta? Eu am multe impresii. Tu?

Gøran clătină din cap.

— Nimic, spuse el.

— N-ai nicio părere despre ce fel de persoană ar putea fi?

— Firește că nu.

— Crezi că era furios?

— N-am idee, spuse Gøran. E problema voastră să îl găsiți.

— Și interesul tău, să știi.

Fața lui Sejer deveni din nou gravă. Privirea era deja la fel de fixă ca un obiectiv de aparat foto. Își trecu mâinile prin părul cărunt și își scoase jacheta. Făcu asta lent și o agăță cu grijă pe spătar. Își descheie nasturii manșetelor și începu să-și ruleze mânecile.

Gøran îl privi fără să înțeleagă. Avea un pat în celulă, cu o pătură și o pernă. Acum se gândea la el.

— Cândva, cu mult timp în urmă, patrulam pe străzile orașului, spuse Sejer. Era o seară de sâmbătă. Eram doi. În față la King's Arms se iscase o bătaie. Am ieșit din mașină și m-am dus spre ei. Doi tineri de vârsta ta. I-am pus unuia mâna pe umăr. S-a răsucit și m-a privit în ochi.

Fără niciun avertisment, mâna lui a țâșnit și mi-a înfipt un cuțit în coapsă. M-a tăiat adânc. Mai am și azi cicatricea.

Gøran se prefăcea dezinteresat, dar era captivat. Orice cuvânt, orice poveste neașteptată erau prețioase pentru el – îl purtau departe de toate astea. Erau o pauză.

— Asta am avut de spus, zise Sejer. Vedem adesea înjunghieri în filme și citim despre ele în ziare. Apoi ne trezim cu un cuțit în coapsă, cu dureri îngrozitoare. Mi-am pierdut glasul atunci. Totul a părut să dispară în jurul meu – chiar și zgomotele scoase de oamenii care țipau. Atât de cumplită era durerea. Azi, pot să mă amuz pe tema asta. A fost o rană superficială. A lăsat doar o dungă fină în urmă. Dar atunci a făcut întreaga lume să dispară.

Gøran nu știa încotro se îndrepta Sejer cu asta, dar era îngrijorat.

— Ai simțit vreodată o durere groaznică? întrebă Sejer. Se aplecase în față.

Avea fața apropiată de a lui Gøran.

Gøran se dădu ușor în spate.

— Nu cred, zise el. Doar când mă antrenez.

— Îți forțezi corpul să treacă de pragul durerii?

— Bineînțeles. Tot timpul. Altfel nu pot progresa.

— Unde vrei să ajungi?

Gøran privi trupul înalt al lui Sejer. Nu dădea impresia că ar fi fost musculos, dar era dur, probabil. Avea o privire indescifrabilă. Ochii lui nu clipeau. Tot ce vrea e o mărturisire, se gândi el. Inspiră, expiră. Numără până la trei. Eram cu Lillian.

— Vrei să facem un skandenberg? întrebă el, brusc.

— Sigur. De ce nu?

Se așezară. Gøran era deja pregătit. Sejer își dădu seama că trebuia să îl atingă. Ezită.

— Ți-a pierit curajul? îl tachină Gøran.

Sejer clătină din cap. Mâna lui Gøran era caldă și transpirată.

Gøran numără până la trei și împinse violent.

Sejer nu încercă să pună jos pumnul lui Gøran. Se concentra doar să reziste. Reușea. Puterea lui Gøran explodă într-un atac violent, apoi cedă. Foarte lent, Sejer îi împinse pumnul în masă.

— Prea mult antrenament static. Nu uita de rezistență, pe viitor.

Gøran își masă umerii. Nu se simțea bine.

— Poona cântărea 45 de kilograme, spuse Sejer. Nu era foarte puternică. Niciun motiv de laudă.

Gøran strânse din buze.

— Dar nu cred că ucigașul se laudă cu asta. Îl văd limpede, spuse Sejer, privindu-l pe Gøran în ochi. Cred că se gândește, că încearcă să digere. Să elimine din sistem.

Gøran simți că amețește.

— Îți place mâncarea indiană? întrebă Sejer.

Era serios. Nu avea nici urmă de ironie în voce.

— Nu răspunzi. Ai gustat vreodată?

— Da, ezită Gøran. A fost prea mult pentru mine.

— Hm, încuviință Sejer. Te simți ca un dragon care scuipă foc, după aceea.

Gøran zâmbi fără să vrea. Nu era ușor să țină pasul cu Sejer. Se trezi uitându-se la ceas. Corpul i se lăsă puțin în scaun.

— Dacă trebuie să-l eutanasiez pe Kollberg, va fi cea mai urâtă zi din viața mea, spuse Sejer. Îl mai las două, trei zile, apoi vedem.

Gøran simți că i se face rău. Își șterse fruntea.

— Mi-e rău, spuse el.

Capitolul 21

În sufletul ei, Linda știa că nu putea ajunge la Jacob. Asta îi stătea ca un ghimpe în coastă și o durea la fiecare respirație. Totuși, simțea că el îi aparține. Venise la ușa ei, stătuse pe prima treaptă cu lumina de afară îmbrăcându-i buclele într-o aureolă aurită, o privise cu ochii lui albaștri. Privirea lui o străpunsese ca o rază. Se atașase de ea și crease o legătură între ei. Avea dreptul să-l ia și să-l poarte la pieptul ei. Era de neconceput să și-l imagineze cu altă fată. Nu concepea o asemenea imagine. În sfârșit, îi înțelegea pe cei care omorau din dragoste. Devenise o certitudine. Se simțea mai înțeleaptă. Își imagina cum implântă un cuțit în Jacob. Cum i se prăbușește în brațe sau cum zace la pământ, sângerând. Cum era acolo când murea, cum îi auzea ultimele cuvinte. După aceea, pentru tot restul vieții, îi va vizita mormântul, îi va vorbi, îi va spune toate lucrurile pe care voia să i le spună, iar el nu o va mai putea evita.

Se ridică din pat și se îmbrăcă. Mama ei plecase în Elveția, pentru un transport de ciocolată. Luă două calmante Paralgin, cu apă. Se îmbrăcă și găsi orarul autobuzului în sertarul bucătăriei. Se duse să îl aștepte. Autobuzul era gol – doar ea și încă un bărbat. Avea un cuțit în buzunar. Un cuțit pentru legume, cu margine zimțată. Când mama tăia morcovi cu el, feliile aveau margini zimțate. Se ghemui pe scaun și pipăi mânerul. Viața ei nu mai însemna liceu, slujbă, soț și copii, sau propriul ei salon cu miros de fixativ și șampon. Era despre liniște sufletească. Doar Jacob îi putea oferi asta. Mort sau viu – irelevant. Trebuia să aibă liniște!

•

O oră mai târziu, mașina lui Skarre intra rapid pe Nedre Storgate. Nu se gândea la ce se întâmpla pe stradă. Avea mintea departe. Parcă și trase frâna de mână. Rămase pe gânduri. Telefonul mobil îi

sună cu primele note ale Simfoniei a cincea de Beethoven și îl sperie. Era Sejer. După apel, rămase iar pe gânduri. Sejer îi pusese o întrebare ciudată, în stilul acela jenat pe care-l adopta de fiecare dată când subiectul erau femeile. Imaginează-ți că ai cunoaște o femeie, pe care o vizitezi regulat. Ai o relație care nu-i despre iubire, ci despre alte lucruri.

Despre sex, sugerase Jacob.

Exact. E căsătorită cu altul și ții relația ascunsă. Vii la ea acasă când e singură. Imaginează-ți o relație și o vizită în termenii aceștia.

Bucuros, rânjise Skarre.

Cunoști casa. Ai mai fost acolo. Nu trece mult și ești în drum spre dormitor. Știi cum arată și ăla. Mobila, tapetul. Faceți dragoste – așa se exprimase Sejer.

Aha, spusese Jacob.

După aceea, părăsești casa și te duci la tine. Întrebarea mea e dacă-ți amintești lenjeria de pat.

Skarre stătea la volan și se gândea la întrebare. Se gândea la o seară cu Hilde, după ce fuseseră la cinema să vadă „Eyes Wide Shut”, și de lampa de pe noptiera ei, cu abajur roșu. Lenjeria de pat în nuanțe de bergamotă, cu cearșaful mai deschis decât pilota și decât perna cu floare albă. Se gândea la Lene, cea cu părul auriu, și la patul ei cu tăblie de nuc. La plapuma cu margarete. Incredibil, își spuse, ridicând capul. O umbră se strecură de după colț. Încremeni. Cineva care trecuse în grabă. De parcă l-ar fi urmărit. Clătină din cap și ieși din mașină. Merse spre alee, căutându-și cheile de la apartament. Auzi din nou un zgomot. Se opri și ascultă. Nu mă tem de întuneric, își spuse, și intră. Urcă scările. Se duse la geam să se uite la strada pustie. Era cineva acolo? Se uită în cartea de telefon și ridică receptorul. Sună de două ori înainte să se facă legătura.

— Jacob Skarre, spuse el. Am vorbit zilele trecute. Eram cu inspectorul Sejer. Vă amintiți de mine?

Lillian Sunde spuse că da. Cum să fi uitat o asemenea discuție?

— Am o singură întrebare, spuse el. Aveți un set de lenjerie de pat verde, cu nuferi brodați?

După o tăcere lungă, ea spus:

— E un fel de glumă?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Nu cred că vă pot răspunde imediat.

— Haideți, spuse Skarre agresiv. Știți perfect ce lenjerii de pat aveți. Verde. Cu nuferi…

Auzi un clic. Lillian Sunde închisese telefonul. Reacția lui îl neliniști.

•

Gøran ședea pe pat, mâncându-și micul dejun de pe tava din poală. Mânca încet. Nu prea izbutise să doarmă. Nu se gândise că nu va reuși să doarmă când îl duseseră înapoi în celulă, după toate acele ore. Îl durea tot corpul și se simțea greu ca plumbul când se întinsese, încă îmbrăcat. Parcă fusese înghițit de salteaua subțire. Dar rămăsese cu ochii deschiși. Zăcuse aproape toată noaptea, fără să-și simtă corpul. Doi ochi mari, care se holbau la tavan. Din timp în timp, auzea pași afară, iar de câteva ori și zăngănit de chei.

Bău lapte rece, să înghită pâinea mai ușor. Mâncarea i se umflă în gură. Senzația că era dezamăgit de propriul corp era îngrozitoare. Deținuse întotdeauna controlul. Corpul îl ascultase mereu. Voia să urle. Să lovească pereții cu pumnii. Înăuntrul corpului său lucrat se crea un surplus de energie care amenința să îl facă să explodeze. Se așeză pe pat, privind în jur și încercând să găsească o direcție. Ar fi putut arunca tava în perete, ar fi putut rupe salteaua fâșii. Dar rămase pe pat, tăcut ca un șoarece. Într-un soi de colaps motric. Se uită din nou la mâncare. Își privi mâinile. I se păreau străine. Albe, moi. Se deschise ușa și intrară doi

polițiști. Era timpul pentru un nou interogatoriu, spuseră.

Sticlele de apă minerală și de cola erau la locul lor, dar nici urmă de Sejer. Polițiștii plecară fără să încuie ușa. Fu acaparat de ideea nebunească a evadării. Dar ei erau, probabil, chiar la ușă. Oare? Se așeză pe scaunul comod. Așteptă și ascultă cum se trezea la viață clădirea cu șapte etaje. Un zumzet care devenea tot mai intens în jurul lui – uși, pași, telefoane – dar pe care nu-l mai auzi, după un timp. Se întrebă de ce. Nu venea nimeni. Gøran aștepta. Zâmbi amar la ideea că putea fi un soi de tortură ca să-l slăbească. Dar acum era pregătit. Nu amețit, ca ieri. Se uită la ceas. Își schimbă poziția. Încercă să se gândească la Ulla. Era departe. Se enervă când se gândi la Cafeneaua lui Einar și la toți cei care stăteau acolo la bârfă. Nu putea fi de față, să îi pună la punct. La ce se gândeau? Dar mama lui? Cu siguranță stătea într-un colț al bucătăriei și suspina. Tatăl lui era probabil în curte, cu spatele la ferestre, ocupat cu un topor sau un ciocan. Așa trăiau, își dădu el seama: cu spatele unul la celălalt. Apoi mai era și Søren, de la atelier. Sigur avea și el o părere. Oamenii veneau să discute cu el, de parcă ar fi știut ceva. Dar erau peste tot, vorbind despre el la magazinul lui Gunwald și la benzinăria lui Mode. Avea să fie și el acolo, curând. Să meargă pe străzi, să le vadă fețele, fiecare cu gândurile sale. Erau poze cu el în ziare? Era permis, dacă nu fusese condamnat? Încercă să-și amintească dacă era sau nu legal. Nu reuși. Îl putea întreba pe Friis. Nu că ar fi contat. Elvestad era un sătuc. Reverendul Berg îl botezase și îl confirmase. Un gând amuzant îl lovi: poate că vicarul ședea chiar acum la masă și se ruga pentru el. Doamne, fii cu Gøran, care este la ananghie. Ușa se deschise și el tresări.

— Ai dormit bine?

Sejer apăru în prag.

— Da, mulțumesc, minți Gøran.

— Bun. Să începem.

Sejer se așează la masă. Deși era înalt, avea mișcări ușoare și care păreau lipsite de efort. Avea membre lungi, umeri lați și o față ridată. Era probabil adevărat că se menținea în formă, așa cum spunea. Gøran vedea acum că avea profil de atlet, de om care aleargă în fiecare seară, kilometru după kilometru, în ritm susținut. Un nenorocit dur și insistent.

— A-nceput să meargă corcitura aia a ta? întrebă Gøran.

Sejer ridică o sprânceană.

— Câine, îl corectă el. A-nceput să meargă câinele ăla al tău – așa se spune. Nu am o corcitură. Dar nu. Zace în fața șemineului, moale ca o blană de urs.

— Aha. Atunci va trebui să-l duci să-l eutanasieze, spuse Gøran, răutăcios. Niciun animal n-ar trebui să ajungă în starea asta.

— Da, știu. Dar amân. Tu te gândești vreodată la Cairo? La ziua în care va trebui să-l eutanasiezi?

— Mai durează.

— Dar se va întâmpla. Te gândești vreodată la viitor?

— La viitor? Nu. De ce aș face-o?

— Vreau să te gândești acum. Ce vezi când privești înainte?

Gøran ridică din umeri.

— Arată la fel ca acum. Adică, înainte să se întâmple toate.

— Așa crezi?

— Da.

— Dar unele lucruri sunt diferite. Arestarea ta. Discuțiile noastre. Nu vor schimba nimic?

— Va fi greu să mă revăd cu oamenii, când ies de aici.

— Cum ți-ar plăcea să fie?

— Așa cum era.

— Se poate?

Gøran își frângea mâinile în poală.

— Poate viața să fie la fel?

— Da, aproape.

— Ce va fi diferit?

— Așa cum zici… Tot ce s-a întâmplat. Nu voi uita.

— Deci n-ai uitat? Zi-mi ce-ți amintești.

Vocea lui Sejer era calmă și foarte plăcută, se gândi Gøran, când își împinse scaunul în spate. Deschise gura, căscă. Tăcerea tremură în cameră; se întoarse spre el și-l luă în cătare. Începură să i se zbată pleoapele.

— Nu am ce să-mi amintesc! urlă el.

Uită să respire, uită să numere, apucă o sticlă de cola și o izbi de un perete. Lichidul se revărsă.

Sejer nici măcar nu tresări.

— Ne oprim aici, Gøran, spuse el încet. Ești obosit.

Fu dus în celulă și adus înapoi două ore mai târziu. Se simțea din nou greu. Letargic, lent. Nepăsător, într-un mod plăcut.

— Te duci des la sală, spuse Sejer. Îți ții greutățile în mașină? Ca să le folosești când apare ocazia? În ambuteiaje? Sau când aștepți la semafor?

— Nu avem nici ambuteiaje și nici semafoare în Elvestad.

— Laboratorul a găsit urme de praf alb pe borseta ei, continuă el. Ce crezi c-ar putea fi?

Tăcere.

— Știi tu, borseta aceea ciudată a ei. Verde. În formă de pepene.

— De pepene?

— Poate e heroină. Ce crezi?

— Nu iau droguri, spuse Gøran aspru.

— Nu?

— Am încercat din toate câte puțin, acum multă vreme. Dar nu-i stilul meu.

— Care e stilul tău?

Ridică din umeri.

— Să mergi la sală, nu? Mușchi de oțel, sudoare care picură, agonia din brațe și din picioare când nu mai au oxigen, icnetele înfundate din propriul gâtlej, la fiecare ridicare, senzația de putere brută, de tot ce poți depăși, de bare care se încălzesc în mâinile tale. Te simți bine atunci?

— Îmi place să merg la sală, spuse Gøran impasibil.

— După o vreme, bara devine alunecoasă. Îți vâri palmele într-o cutie cu magneziu. Un praf fin, alb. O parte se ridică în aerul din jurul tău și ți se lipește de piele, îți intră în păr. Ai făcut duș, dar o parte tot s-a lipit de borseta Poonei. Poate fiindcă era făcută din material textil. Un material de care se lipește totul.

Gøran îl privi din nou pe Sejer cu ochi lipsiți de expresie. Gândurile păreau să-i zboare în toate direcțiile. Nu și le putea controla. Nu își mai putea aminti ce zisese. Ce spunea polițistul nu avea sens.

— Nu prea am dormit, spuse el, slab.

— Știu, spuse Sejer. Dar avem timp. E important să înțelegem. Spui că erai cu Lillian. Lillian spune că nu. Poate că erai pe drumul de lângă Hvitemoen, dar îți doreai să fii cu Lillian.

— Eram cu Lillian. Îmi amintesc. A trebuit să ne grăbim.

— Cred că așa se întâmpla mereu, nu? Putea să vină cineva.

— Nu înțeleg de ce minte.

— Ai sunat și ai întrebat dacă poți veni. A spus nu, Gøran? Ai fost respins pentru a doua oară în aceeași seară?

— Nu!

Sejer făcu niște pași. Gøran se simți cuprins de o agitație teribilă, de o dorință imposibil de stăvilit de a se mișca. Se uită la ceas. Trecuseră unsprezece minute.

— Când ai citit despre crimă în ziare, reluă Sejer, cred că ai avut o reacție, nu? Ți-ai format imagini în minte. Ai vrea să le împărtășești?

— Imagini?

Ochii roșii ai lui Gøran clipiră.

— Cele pe care ți le creezi în minte. Așa cum facem toți când ne explică cineva ceva. Încercăm să vizualizăm. E o reacție inconștientă. Aș vrea să știu care erau imaginile din mintea ta când ai aflat despre uciderea Poonei.

— Nu am niciuna.

— Lasă-mă să te ajut să le găsești.

— Dar de ce îți trebuie? întrebă Gøran nesigur. Sunt doar fantezii.

— Ca să vedem dacă se suprapun cu ce am descoperit.

— Dar e imposibil! Nu am făcut-o eu!

— Dacă le găsim, vei dormi mai bine noaptea. Poate că te sperie?

Gøran își îngropă fața în palme. Pentru o vreme, rămaseră tăcuți.

Apoi Sejer spuse:

— Ai fost vreodată acasă la Linda Carling?

— Ce? Nu. De ce să fi făcut asta?

— Cred că ai fost supărat fiindcă îți identificase mașina.

— Supărat? Am fost absolut furios!

— De aceea te-ai dus să o sperii?

Gøran îl privi uluit.

— Nici măcar nu știu unde locuiește.

Tresăriră amândoi când se deschise ușa și intră Skarre.

— Telefon, spuse el.

— Sper că e important, spuse Sejer. Se uită la Gøran și ieși.

— E Sara? S-a ridicat Kollberg?

— Ole Gunwald, spuse Skarre. Vrea să discute numai cu tine.

Sejer intră în biroul lui. Răspunse la telefon din picioare.

— Sunt Gunwald, din Elvestad. Locuiesc în Hvitemoen.

— Îmi amintesc, spuse Sejer.

— Am cam întârziat cu informația asta, dar e ceva legat de crimă.

— Da? spuse Sejer, nerăbdător.

Skarre își ținu respirația.

— L-ați arestat pe Gøran Seter, spuse Gunwald cu o voce care trăda că nu-i era deloc ușor a vorbească. Am ceva de zis despre asta. Ați prins pe cine nu trebuie.

— Ce știți despre asta?

— Eu v-am sunat cu privire la valiză, spuse Gunwald. Și am omis ceva. Nu pe Gøran l-am văzut lângă Norevann.

Sejer făcu ochii mari.

— Ați văzut cine era?

— Cred că ar fi mai bine să veniți aici.

Sejer se uită la Skarre.

— Luăm Golful tău.

— Nu putem, spuse Skarre. M-am trezit de dimineață cu cauciucurile tăiate.

— Credeam că locuiești într-o zonă bună.

— Și eu. Probabil au fost doar niște copii care se prosteau.

•

— Ce crezi? întrebă Sejer, pe drum.

Nu îi plăcea mașina de patrulare și îl lăsase pe Skarre la volan.

— Gøran e nevinovat, nu?

— Vom vedea.

— Nu cred că un bătrân proprietar de magazin s-ar apuca să inventeze așa ceva.

— Toată lumea greșește.

— Inclusiv tu. Te-ai gândit la asta?

— De multe ori.

Altă pauză.

— Ai o problemă cu oamenii care merg la sală? spuse Skarre.

— Nu, dar mă îndoiesc de ei.

— Te îndoiești? Cu siguranță e același lucru cu a avea o problemă cu ei.

Sejer se uită la Skarre.

— Te încarci, nu? Te antrenezi întruna, ani și ani. Cu greutăți tot mai mari. Mai devreme sau mai târziu, ai nevoie de o eliberare care nu vine niciodată. Doar greutăți, și încă tot mai mari. M-ar înnebuni.

— Hm, zâmbi Skarre. Te-ar înnebuni și ai fi și foarte puternic.

După nouăsprezece minute se opriră în fața magazinului lui Gunwald. El despacheta cutii de cereale pentru micul dejun când îi văzu pe geam. I se înmuiară genunchii. Cei doi păreau să aducă vești rele. Începu să-l cuprindă migrena.

— Îmi pare rău, se bâlbâi el.

Abia dacă-l auzeau.

— Ar fi trebuit să vă sun mai devreme. Sunt foarte derutat. Einar n-a făcut-o, și nici Gøran. De aceea am avut îndoieli.

— Einar Sunde?

— Da.

Își mușcă buza.

— L-am recunoscut. I-am recunoscut și mașina. Un Ford Sierra verde.

— Dar era târziu, aproape întuneric.

— L-am văzut foarte bine. Sunt sigur. Din păcate, cred c-ar trebui să adaug.

— Cât de bine vedeți?

Sejer arătă spre lentilele groase ale ochelarilor.

— Când îi port, foarte bine.

Sejer își impuse să aibă răbdare.

— Ar fi fost mai bine să ne spuneți mai repede.

Gunwald își șterse fruntea.

— Nu trebuie să afle nimeni că v-am spus asta, șopti el.

— Nu vă pot promite, spuse Sejer. Vă înțeleg neliniștea. Dar, că vă place sau nu, sunteți un martor important.

— Aici, dacă spui ceva, ești luat în colimator. Uitați-vă la săraca Linda Carling. Nimeni nu mai vorbește cu ea.

— Dacă Einar sau Gøran sau amândoi au vreo legătură cu asta, nu credeți că oamenii din această comunitate ar dori ca ei să primească ce merită?

— Cu siguranță. Asta dacă au fost ei.

Sejer inspiră adânc și expiră lent.

— Vrem să credem numai de bine despre oamenii pe care-i cunoaștem. Dar cu toții știm pe cineva.

Gunwald încuviință, greoi.

— Deci îl veți aresta?

— Va trebui să ne ofere o explicație mulțumitoare, nu?

— Jomann ar face infarct. Își cumpără ziarele de la Einar.

Skarre se uită lung la Gunwald.

— Câți ani aveți? întrebă el, cu blândețe.

— Șaizeci și cinci.

— Ieșiți curând la pensie?

— Poate. Dar cum să-mi trec timpul? Suntem doar el și eu.

Arătă spre câinele gras din colț.

— Zilele vor trece oricum, spuse Sejer. Apreciez că ne-ați spus, chiar dacă a durat ceva. Ne auzim.

Gunwald îi urmări cu privirea. Auzi mașina pornind și cotind în direcția cafenelei. Se îndreptă încet spre câine.

— Poate că e vremea să ne retragem, spuse el, mângâindu-l pe cap. Putem să dormim până târziu în fiecare dimineață și să mergem la plimbare de câteva ori pe zi. Poate mai slăbești.

Se uită pe fereastră. Își imagină fața lui Einar. Peste câteva clipe, totul avea să explodeze.

Se îndreptă spre ușa din față și o încuie de două ori. Era liniște. Chiar fusese ușor.

— Haide, îi spuse câinelui. E timpul să mergem acasă.

•

— Einar Emil Sunde?

Einar storcea o lavetă.

— Da?

În cafenea erau două femei, fiecare cu o cafea în față. Se uitau lung. Trebui să se sprijine de tejghea. Lillian plecase, împreună cu jumătate din mobilă. Acustica din camere îi era străină. Acum îi năvăleau polițiștii în cafenea. Ce-o să zică oamenii? Chipul lui lung fu cuprins de teamă și de furie.

— Trebuie să închideți și să veniți cu noi. Avem de vorbit.

— Despre ce? spuse el, agitat.

Glasul i se sparse. Era ca un scheunat.

Merseră cu mașina în tăcere. Umilința de a fi trebuit să le ceară celor două femei să plece îl făcuse să transpire.

— O să trec direct la subiect, spuse Sejer.

Erau în biroul lui.

— Seara târziu, pe 1 septembrie, ați fost văzut lângă Norevann. Pe mal. Ați fost văzut cu o valiză, pe care ați aruncat-o în lac și apoi ați plecat, în mașina dumneavoastră verde. Am recuperat valiza. Aparținea decedatei, Poona Bai, care a fost ucisă la Hvitemoen, pe 20 august.

Capul lui Einar îi căzu în piept, greoi.

— Mai știm și că a fost cu dumneavoastră în cafenea. Deci, Sunde, iată întrebarea: de ce aveați valiza Poonei?

Einar suferi o transformare teribilă. În doar câteva minute îi fu răpită orice urmă de demnitate. Nu era deloc o priveliște plăcută.

— Pot să explic, șopti el.

— Chiar sper că puteți, spuse Sejer.

— În seara aceea a venit o femeie la cafenea. Deja v-am spus asta, se înecă el.

— Da?

— Ca să fie clar… Ce vă zic e adevărul. Ar fi trebuit să vi-l spun de la început. Asta e singura mea greșeală!

— Aștept, spuse Sejer.

— A stat o vreme cu un ceai în față, în colț, lângă tonomat. Nu o vedeam bine și eram ocupat.

Dar am auzit-o tușind de câteva ori. În momentele acelea nu mai era nimeni în cafenea. Eram doar noi.

Sejer încuviință.

— Dintr-odată, am auzit un scaun târât pe podea și zgomot de pași. La scurtă vreme, s-a trântit ușa. Eu goleam mașina de spălat vase, așa că mi-a luat o vreme până m-am dus la masă ca să iau cana goală.

Ridică privirea.

— Atunci am văzut valiza.

— O lăsase acolo?

— Da. Însă plecase. Am rămas o vreme uitându-mă la ea, gândindu-mă că era puțin ciudat să uiți ceva atât de mare. Trebuie să fi fost foarte necăjită. Așa că am crezut că poate ieșise să ia aer. Că urma să revină imediat. Dar n-a revenit. Așa că am luat-o și am pus-o în spate, unde a și rămas. Să o fi luat acasă, sau ce să fac? Am presupus că se va întoarce după ea. A rămas în cafenea peste noapte. Apoi am pus-o în camera frigorifică, fiindcă ocupa prea mult spațiu.

— Continuați.

— Îmi amintesc că am auzit despre crimă la radio, a doua zi, dar nu tot. N-am auzit că femeia era străină. A durat o vreme până să vină cineva și să-mi spună că victima era posibil să fie pakistaneză sau turcoaică. M-am gândit că poate era chiar ea. Și valiza ei se afla în camera mea frigorifică. Mi-am dat seama cât de gravă era situația, pentru că fusese în cafeneaua mea și eram singuri. Atunci am început să mă agit. Nu eram sigur că era ea. Dar nu se întorsese nimeni după valiză. Așa că mi-am făcut griji. Cu timpul, a devenit tot mai rău. Apoi am aflat totul: că era nevasta lui Jomann, pe care o cunoscuse în India. Iar eu aveam toate lucrurile ei! M-am gândit că oricum veți prinde criminalul, cu sau fără valiză. Nu urma să fie esențială în anchetă. Așa că am decis să scap de ea. Cine m-a văzut? izbucni el.

Sejer încercă să digere povestea, pe care o percepea drept iritant de plauzibilă. Pentru o vreme, cercetă fața stacojie a lui Einar.

— Cineva care dorește să rămână anonim.

— Dar trebuie să fie cineva care mă cunoaște! Nu înțeleg. Era întuneric și n-am văzut pe nimeni acolo.

— Sunde, începu Sejer, aplecându-se în față. Sper că-ți dai seama de gravitatea faptelor. Dacă povestea ta se dovedește adevărată, ai ascuns informații esențiale pentru anchetă…

— Dacă e adevărată? scuipă Einar. Evident că e!

— Pentru noi nu este la fel de evident.

— Minunat! Acum înțelegeți de ce nu am sunat! Știam că se va ajunge aici. Vă aruncați după fiecare os, așa cum bănuiam.

Se întoarse pe scaun, cu spatele la Sejer.

— L-ați văzut pe Gøran Seter în ziua sau în seara de 20?

— Nu socializăm. Sunt aproape de două ori mai în vârstă decât el.

— Dar aveați ceva de împărțit.

Cu amărăciune, Einar își dădu seama că se referea la Lillian.

— Nu din câte știu eu, spuse el. V-am spus adevărul. Așa s-a întâmplat. Mi-am dat seama cât am fost de prost, dar nu am vrut să fiu implicat.

— E prea târziu, spuse Sejer. Sunteți cât se poate de implicat. Dacă ați fi sunat imediat, v-am fi eliminat de multă vreme. Așa cum stau lucrurile, trebuie să verificăm multe lucruri. Cum ar fi mașina și casa dumneavoastră.

— Nu, la naiba! strigă el.

— Da, la naiba, Sunde. Și, între timp, așteptați aici.

— Doar nu vreți să spuneți să rămân aici peste noapte?

— Veți rămâne cât timp e necesar.

— Nu, în niciun caz. Am copii!

— Atunci, va trebui să le povestiți ce mi-ați povestit mie acum. Diferența este că ei vă vor ierta. Eu nu.

Se ridică și plecă. Einar rămase pe scaun, șocat. Doamne, se gândi, ce-am făcut?

•

Patru polițiști cercetară casa lui Einar Sunde. Skarre se duse direct în dormitor. Un dulap mare conținea lenjeria de pat și prosoapele. Era limpede că o parte din conținut fusese luat, fiindcă era doar pe jumătate plin. Cercetă mormanele de cearșafuri și găsi în curând ce căuta. Era o husă de pilotă cu nuferi. Nuferii lui Monet. Poate că Gøran spunea adevărul. Poate că fusese acolo în noaptea de 20. Sau poate-și amintise modelul din altă noapte, ca să îi servească drept alibi. Oricum ar fi fost, era ciudat. Tractară mașina lui Einar, pentru prelevarea probelor. Căutară amănunțit și nu găsiră nimic. Cum era posibil: a o persoană educată, care stătea pe propriile picioare, să fie atât de proastă? Nu era oare dovada unei aroganțe supreme? Skarre se gândi la cămașa de noapte frumoasă, la lenjeria și la săculețul pe care le cumpărase Poona, în onoarea lui Gunder și pe care Sunde le aruncase în lac. Ce fel de om era, de fapt, Einar Sunde?

— Cel mai rău e că îl cred, spuse Sejer mai târziu, la secție. Skarre deschise o fereastră și se așeză pe pervaz să fumeze.

— Deci îl lași să plece?

— Da.

— Gøran e omul?

— Sunt sigur. Dar are un instinct de supraviețuire puternic. Condiția fizică îl ajută mult.

— Din punctul meu de vedere, n-am încredere în Lillian Sunde, spuse Skarre, și îi povesti despre lenjeria verde.

— OK. Are un set de lenjerie de felul ăsta. A fost cândva acolo și l-a remarcat. Nu mă îndoiesc că se vedeau. Există zvonuri care dau credibilitate acestui fapt. Dar în seara aceea nu a fost acolo.

Ulla i-a dat papucii, așa că el a plecat furios. A sunat-o pe Lillian, care l-a respins și ea. Avea încă greutățile în mașină. Poona era singură la marginea drumului. S-a oprit să discute cu ea. Poate s-a oferit să o ducă acasă la Jomann. Apoi, i-a făcut avansuri, dar ea s-a speriat. L-a cuprins furia. N-a văzut niciodată valiza, iar acum știm și de ce. Era la cafenea. Apoi a ucis-o. A fugit, cuprins de panică, și și-a schimbat hainele. S-a îmbrăcat din nou cu hainele purtate la sală. A ajuns acasă la ora 23:00 și i-a spus mamei lui că a stat cu nepotul Ullei. Știm că n-a fost așa. Forma și greutatea gaterelor lui ar fi putut provoca rănile Poonei. Praful alb e de la sală, pentru că nu știm la ce altceva folosește pudra de magneziu. Nu înțelege iubirea. Ori are o femeie, ori n-o are. E incapabil să vorbească despre emoțiile sale. E obsedat de sex și de cum se prezintă în fața femeilor. Pare mereu bine dispus, zâmbește, se descurcă în cercurile în care se învârte, dar bănuiesc că e răutăcios și simplist. Nu are abilitatea de a empatiza cu sentimentele altora.

— Ai descris un psihopat.

— E termenul folosit de tine, nu de mine, și e un termen cu care încă nu am ajuns să mă împac.

— Așadar o să continui să-l macini psihic până mărturisește?

— Încerc să-l aduc într-un punct în care să înțeleagă că trebuie să mărturisească. Ca să meargă mai departe.

— Și dacă nu merge? Avem suficient ca să convingem la tribunal?

— Probabil că nu, și asta mă îngrijorează.

— Cum e posibil să mutilezi pe cineva în halul ăsta fără să lași nicio urmă?

— Se întâmplă mereu.

— Nu e nici urmă de Poona în mașina lui. Nici urmă de fibră sau de păr. N-ar fi trebuit să găsim ceva?

— Purta mătase. Nu lasă ațe așa ca lâna, de exemplu. Părul ei era împletit strâns.

— Ce-a făcut cu greutățile?

— Nu știu. N-am aflat nimic despre ele. Avea mai multe seturi. Poate c-a scăpat de cele pe care le-a folosit să o ucidă. Vreau să vorbesc cu niște oameni. Adu-i aici cât mai repede: Ulla Mørk, Linda Carling, Ole Gunwald, Anders Kolding, Kalle Moe și Lillian Sunde.

Se uită la Skarre.

— Altceva? A sunat Sara?

— Da. Kollberg încă zace întins în fața șemineului.

•

Când intră în living, câinele ridică privirea îndurerată spre el. Încercă să se ridice, dar renunță. Sejer rămase în picioare, privindu-l descurajat. Sara ieși din bucătărie.

— Cred că va trebui să îl obligăm. Câtă vreme continuăm să îl hrănim, nu se va strădui.

Împreună, încercară să-l ridice pe Kollberg. Sara era în față și Sejer în spate. Labele îi alunecau. Dar continuară să-l susțină. Începu să scheaune și se prăbuși. Îl ridicară iar și se întâmplă la fel. Încerca să le facă pe plac ca să-l lase în pace, dar ei nu se lăsau. Îl ridicau iar și iar. Sara găsi o bucată de covor ca să-l împiedice să mai alunece. Funcționă. Trupul câinelui tremura când cele 50 de kilograme se sprijiniră pe labele lui.

— Măcar își susține o fracțiune din propria greutate, spuse Sejer, vesel.

Sara își șterse sudoarea de pe față. Bretonul ei lung îi tot cădea în ochi. Începu să râdă.

— Haide, grăsane! strigă ea.

Râseră amândoi. Încurajat de buna dispoziție din jurul lui, Kollberg se împinse de la podea și rămase ridicat câteva secunde. Apoi îi dădură drumul iar și el căzu, lătrând bucuros.

— Minunat! strigă Sara!

Sejer îi aruncă o privire șocată. O să reușească. Avem nevoie de mai multe exerciții pentru el, să le facă zilnic. Nu renunțăm.

— Aduc un cârnat, spuse Sejer vesel și se îndreptă spre frigider.

Între timp, Kollberg reușise să facă o jumătate de pas pe podea. Sejer se întoarse cu un pahar de whisky într-o mână și cu o bucată de cârnat în cealaltă. Se opri lângă Kollberg și zâmbi larg. Sara chicotea.

— Ce-ai pățit? întrebă el.

— Arăți ca un copil mare spuse ea. Și nu ai nicio mână liberă, așa că pot face tot ce vreau cu tine.

Fu salvat de telefon. Îi aruncă lui Kollberg cârnatul și răspunse.

— I-am contactat pe toți, spuse Skarre. Vor fi mâine aici, unul după altul. Cu excepția lui Anders Kolding.

— Explică.

— A luat-o la sănătoasa, și-a lăsat soția și tot. E în Suedia, cred. Se pare că ar avea o soră acolo. Mă întreb ce înseamnă asta.

— Copilul are colici, spuse Sejer. Cred că n-a mai suportat.

— Ce fătălău! Vrei să spui că-l lăsăm în pace?

— Normal că nu. Dă de el!

Închise și bău whisky-ul dintr-o sorbitură.

— Doamne ferește! exclamă Sara. Cred că e cel mai indecent lucru despre care știu că l-ai făcut vreodată.

Sejer simțea că ia foc.

— Să sper la mai mult? zâmbi ea.

— De ce aș vrea să fiu indecent? întrebă el.

— Poate fi interesant, știi?

Se apropie de el.

— Nu știi cum să faci asta, spuse ea. N-ai idee ce înseamnă indecență. Și e în regulă.

Îi mângâie repede obrazul.

— Chiar este.

Capitolul 22

Linda tremura în pat când își descoperise Jacob cauciucurile tăiate. În mintea ei, era acolo și îl consola. Mai târziu, cumpără un cuțit de vânătoare cu lama lungă. Mânerul era din lemn de arin. Îl puse într-un sertar al noptierei și deveni atât de important pentru ea, încât trăgea mereu sertarul să îl privească. Admira iar și iar oțelul sclipitor. Încerca să-și imagineze lama pătată de sângele lui Jacob. Imaginea era atât de puternică, încât o treceau valuri de căldură. Când s-ar fi prăbușit la picioarele ei, ea ar fi închis ochii, s-ar fi izolat de restul lumii și de restul vieții. Ar fi trăit doar pentru clipa în care își dădea el ultima suflare. El ar fi privit-o în ochi și, poate, cu ultima suflare, ar fi înțeles totul. Că greșise cumplit. Că ar fi trebuit să o accepte. Linda ținea cuțitul în mâini și i se părea deja natural. Nu stabilise o zi, dar voia să-l aștepte pe coridor.

Când ar fi murit, în cele din urmă, ea voia să cheme poliția și să le spună unde se afla el – anonim, firește. Nu doar că-i va aparține ei pe vecie, dar cazul nu va fi soluționat niciodată, nu până ce ea n-ar fi îmbătrânit, fără să se căsătorească vreodată. Atunci și-ar fi scris povestea într-o scrisoare și ar fi trimis-o ziarelor. Ar fi devenit nemuritoare. Oamenii și-ar fi dat seama că n-ar fi trebuit s-o subestimeze. Se simțea îmbătată cu propria putere și își dădu seama că numai acum își cunoscuse forța adevărată. Era suficient de puternică să se opună tuturor. Nu îi mai era teamă de nimic. Dacă Gøran ieșea din închisoare și voia s-o omoare, avea să-i zâmbească în beznă. Bărbatul din Elvestad neagă toate acuzațiile, citi ea, stând lângă măsuța pe care se afla o cană cu ceai. Decupă articolul și îl puse în dosarul de plastic. Apoi atenția îi fu atrasă de un alt articol, de la pagina 4: „Bărbat (29 de ani) găsit

înjunghiat pe strada Oslo. Decedat ulterior din cauza rănilor. A fost găsit sângerând pe strada din fața restaurantului Red Mill. Victima a fost înjunghiată de câteva ori și a murit la spital, fără a-și recăpăta cunoștința. Nu au existat martori. Bărbatul nu a fost identificat. Poliția nu are nicio pistă". Privirea i se mută la fereastră, să admire cerul de toamnă. Un asemenea paragraf avea să apară în ziare după moartea lui Jacob. Era un semn. Începu să tremure. Decupă paragraful și îl puse alături de celelalte, în dosar. Ce chestie, să apară pur și simplu în ziar!

Dintr-odată, i se formă o idee în minte. Scoase paragraful din dosar și găsi un plic. Puse articolul în el și linse plicul. Scrise adresa lui Jacob pe el. Era ca o declarație de dragoste. Apoi se gândi că putea fi identificată. Avea scrisul de mână recognoscibil – un scris de fetiță, cu litere rotunjite. Deschise plicul, găsi altul. Scrise din nou adresa cu litere rigide, deloc asemănătoare cu scrisul ei. O putea pune la poștă în oraș. Era mai bine decât să fie ștampila poștei din Elvestad. Nu, n-o s-o trimită deloc, o să i-o lase direct în cutia poștală. În cutia poștală de jos, din casa scării. Ha, ce-l va mai pune pe gânduri! Va răsuci pe toate părțile articolul și plicul, le va pune jos, le va lua din nou. Poate le va păstra. Le va arăta colegilor. Linda se simțea încântată de ingeniozitatea ei. Uneori, viața se desfășura ca un covor roșu. Se duse la baie. Se privi în oglindă. Își dădu părul la o parte de pe frunte și-l strânse cu un elastic. Acum părea mai matură. Alergă în dormitor și deschise dulapul. Alese un pulover negru și pantaloni negri. Fața ei palidă părea lipsită de culoare pe lângă hainele negre. Arăta dramatic. Își scoase toate bijuteriile. Cercei, lănțișor, inele. Rămase doar fața palidă. Părul prins la spate. Încuie ușa după ea și se apropie de stația de autobuz, vârându-și plicul în sutien. La început, hârtia i se păru rece pe piele, dar se încălzi curând. Mâinile lui Jacob aveau să

atingă plicul alb, care-i fusese aproape de inimă. Acum bătea cu putere. Simți că i se întăresc sfârcurile. Poate că plicul mirosea deja ca ea. Simți firele de păr de la ceafă ridicându-i-se, cele pe care nu le prinsese în elastic. Ajunse autobuzul. Ea se așeză și începu să viseze. Nimeni nu vorbi cu ea. Dacă ar fi încercat, s-ar fi întors și ar fi privit prin ei, cu ochi sticloși.

•

— Bună, Marie, spuse Gunder. Să știi că nu ți-am spus ceva. Poate fiindcă tot sper că auzi, deși știu că nu. Accidentul, Marie. Cel din cauza căruia ești aici. Celălalt șofer a murit. Acum a fost îngropat, iar eu m-am dus la înmormântare. Am stat în spate, în ultima strană. Mulți plângeau. Slujba s-a încheiat în biserică; mulți preferă așa. M-am strecurat afară și m-am dus la mașină. Mi s-a părut corect să fiu acolo, dar nu multă vreme. În fond, nu fusesem invitat. Apoi, după mine a venit o femeie care m-a strigat și trebuie să recunosc că am tresărit. Era văduva lui, Marie. Cam de vârsta ta. Îmi pare foarte rău, a spus ea, dar cunosc pe toată lumea din biserică, însă nu și pe dumneavoastră. I-am spus că sunt fratele tău. Nu știu la ce mă așteptasem. Să se înfurie sau să fie jenată? Dar n-a fost. Avea ochii în lacrimi. Ce face sora dumneavoastră? m-a întrebat.

Am fost foarte mișcat. Nu știu, i-am spus. Nu știm dacă-și va recăpăta cunoștința. Apoi, mi-a atins brațul și a zâmbit. Oamenii sunt mult mai buni decât par a fi, Marie. Dar iată și cel mai important lucru. Poona a fost îngropată ieri. A fost foarte frumos și ar fi trebuit să fii și tu acolo. N-au fost mulți oameni, unii au venit doar de curiozitate, dar nu contează. Au fost și doi polițiști. Dar să fi văzut biserica! Vicarul s-a albit când a intrat și a văzut sicriul colorat. Am fost la un florar din Oslo, un adevărat artist al florilor. Mi-am zis că numai ce-i mai bun e suficient. Nu am vrut ce comandă oamenii de obicei pentru înmormântări. Buchete

roz sau albăstrui. Am vrut ghirlande imense, din flori galbene și portocalii. Ceva cu adevărat indian, dacă mă înțelegi. Era foarte încântat. Să fi văzut rezultatul! Temperatura din biserică a crescut cu câteva grade. Erau ca niște flăcări care-i dansau pe sicriul de mahon negru. A fost muzică indiană. Cred că fratelui ei i-ar fi plăcut.

Am fost șase purtători de sicriu și, la început, am fost cam agitat. Dacă nu eram suficienți? Dar a ajutat și Karsten, îți vine sau nu să crezi! Și Kalle, și eu, și Bjørnsson de la muncă. Și doi polițiști. Am cântat pentru Poona. Știi ce voce frumoasă are Kalle? N-am invitat pe nimeni acasă. M-am gândit că poate Karsten se va invita el singur, dar a plecat repede. Nu e ușor pentru el. E atât de speriat! Eu nu mă mai tem de nimic. Nici de Dumnezeu, nici de diavol, nici de moarte. Asta îmi place. Iau fiecare zi așa cum o primesc.

M-am întors la muncă. De aceea am venit așa târziu. Tânărul Bjørnsson e, de fapt, un tip în regulă. M-am bucurat să îl revăd. La început, lumea s-a purtat nițel ciudat, fiindcă nu știau ce să spună. Dar s-au relaxat. Cred că acum mă respectă. Tot ce s-a întâmplat i-a făcut să mă privească într-o nouă lumină. Svarstad a venit și el, probabil din curiozitate. Dar a fost amabil. E foarte încântat de Quadrant, fiindcă e singurul fermier din district care are așa ceva.

Azi am cumpărat un pui. N-am fost niciodată aventuros în bucătărie, dar m-am dus la prăvălia aceea cu specialități și am cerut condimente. Nu a ieșit roșu precum cel gătit de Poona, dar mi-a amintit de mâncarea din Tandel's Tandoori. Știai că își colorează mâncarea? Aici ni se pare nedemn de noi. Mi se pare extraordinar că poți supraviețui doar cu picăturile acelea care-ți intră în vene. Mi se pare lapte degresat, dar doctorul spune că e un amestec de zahăr, grăsime și proteine. Karsten vine mâine în vizită. Cred că nu prea vrea. Dar n-am idee ce face cât timp stă singur aici. Poate că

vorbește verzi și uscate? Deși mă îndoiesc. Am bănuiala că, după ce te trezești, pe mine mă vor suna, deși el e soțul tău.

Dorm bine noaptea. Simt o tristețe și mi se pare că am luat în greutate dar, de fapt, am slăbit câteva kilograme. Dar mă adun și încerc să-mi amintesc că după iarnă vine din nou primăvara. Că atunci voi face miracole cu mormântul Poonei. Nu-ți oferă mult spațiu, dar Dumnezeu mi-e martor că voi face tot ce-mi stă în puteri. Am grijă mare de puținele ei posesiuni. De hainele din valiză, de borseta în formă de banană și de bijuterii. Broșa pe care a purtat-o în sicriu și aceeași ținută de la căsătorie. Ca un ghețar în apă – turcoaz profund. Îmi amintesc fața ei. Acum e distrusă, știu, pentru că a lovit-o cu o piatră. Sau așa ceva, nu sunt siguri. Dar nu mă supără, fiindcă nu am văzut-o așa că nici nu cred. Nu crezi că e un lucru bun că oamenii pot crede ce vor, Marie?

•

Sejer citi raportul lui Skarre după ultimele interogatorii. Anders Kolding fusese găsit în apartamentul surorii lui din Gothenburg, ușor beat, dar capabil să dea explicații. Spusese că avea nevoie de o pauză. Nu fugise de nimic. Nu, n-am făcut stânga, dar e adevărat că mi-am stins lumina. Nu voiam să fiu oprit și să risc o cursă în direcția greșită. Am condus direct în oraș! Ulla Mørk a recunoscut că o rupsese cu Gøran de câteva ori. Se întorsese mereu la el, dar de data asta nu mai voia. Da, uneori își ținea greutățile și alte echipamente în mașină. Dacă Adonis era aglomerat, nu voia să aștepte după aparate. Lillian Sunde continua să nege că avusese vreo legătură cu acuzatul. Știa zvonurile, dar așa era Elvestad, radio-șanț. Cineva îi văzuse atunci, la discotecă. Linda Carling repetase, cuvânt cu cuvânt, declarația anterioară. Un bărbat blond în cămașă albă, care alerga după o femeie cu haine închise la culoare. „O mașină roșie era parcată la marginea drumului. Semăna cu

un Golf”. Karen Krantz, prietena Lindei, era sigură că se puteau baza pe declarația ei. Era îngrozită să nu fi zis ceva greșit, spusese ea. Deci ce vă spune, asta a văzut. Ole Gunwald era sigur că auzise de două ori zgomotul unei mașini care pornea. Cam la 15 minute distanță. De ce de două ori? se întrebă Sejer.

Zi după zi, oră de oră, Gøran era interogat de Sejer. Gøran știa pe de rost fiecare tăietură și zgârietură de pe masă. Toate urmele de pe tavan, toate crăpăturile din pereți. Extenuarea îl lovea în valuri. Oboseala îi tăia respirația. Ajunse să recunoască o criză dinainte, după felul cum îi dădea târcoale. Atunci punea capul pe masă, să se odihnească. Sejer îl lăsa. Uneori, îi spunea povești, iar Gøran asculta. Nu mai existau trecut și viitor, ci doar ziua aceea de 20 august. Și pajiștea de la Hvitemoen, la nesfârșit. Noi idei, noi unghiuri, salturi bruște și imprevizibile. Eram cu Lillian. Spusese asta de multe ori, dar acum nu mai credea nici el. Lillian neagă. De ce spune asta? 20 august. Era singur în mașină, conducând pe drum. Imagini cumplite. Dar erau propriile lui amintiri sau era ceva imaginar? Îi fuseseră plantate în minte de bărbatul încăpățânat îmbrăcat în cenușiu? Icni. Capul îi căzu pe masă, greu și scăldat de sudoare.

— Pot să te ajut să descoperi adevărul, spunea Sejer. Dar trebuie să vrei.

— Lasă-mă în pace, răspundea Gøran.

Uneori simțea că i se umflă ceva în gură, odată cu teama intuitivă că ar fi lăsat garda jos dacă s-ar fi deschis și ar fi scuipat cuvintele, o dată pentru totdeauna.

— Câinele meu și-a revenit, spuse Sejer. Lipăie și a început să și mănânce puțin. A fost o mare ușurare. Mă simt mult mai bine.

Asta îl făcu pe Gøran să icnească.

— Trebuie să mă antrenez, zise el. Înnebunesc când nu o fac!

— Mai târziu, Gøran. Mai târziu. Nu-ți vom refuza nimic. Sală. Aer proaspăt. Vizite. Ziare, televizor. Poate chiar și un PC. Dar avem treabă, mai întâi.

— Sunt blocat, se plânse el. Nu-mi amintesc.

— Ține doar de voință. Trebuie să treci un prag. Câtă vreme stai și speri c-a fost doar un coșmar, nu îți vei permite să îți amintești.

Gøran își îngropă capul în mânecile bluzei.

— Dar dacă nu-mi amintesc? scânci el.

— Dacă n-ai fost tu, vom ști, Gøran. Din cercetările noastre. Din ce spui tu.

— Totul e încurcat.

— Erai cu cineva?

— Nu.

— L-ai rugat pe Einar să te ajute să scapi de valiză?

— Nu avea valiză!

Cuvintele răsunară în cameră. Îi scăpaseră involuntar de pe buze. Sejer simți un fior pe spate. Acum își amintea. O vedea mergând.

Nu avea valiză!

— Dar borseta? spuse el, calm. Îți amintești borseta?

— Era galbenă, mârâi Gøran. Avea formă de banană, futu-i.

— Da, spuse Sejer încet. Uite-o cum vine. Vezi banana galbenă. Făcea autostopul?

— Nu. Mergea pe lângă drum. A auzit mașina și s-a oprit. M-am întrebat de ce și am frânat automat. Am crezut că poate întreabă cum să ajungă undeva. Dar ea a întrebat de Jomann. Dacă-l cunosc. Am spus că nu, dar că știu cine era. Că o pot duce eu. Ea s-a urcat, direct pe locul din dreapta.

— *Nu este acasă. Ne putem uita, am spus eu, și am întrebat-o ce făcea acolo.*

Gøran vorbea cu masa. Sejer asculta. Nu îndrăznea nici să respire.

— Este soțul meu, a zis ea zâmbind, cu borseta în mâini.

— Pe naiba! *am râs eu. Ticălosul ăla bătrân*!

A părut jignită.

— Nu e politicos. Nu ești foarte politicos, mi-a spus.

— Nu, am zis eu. Nu sunt foarte politicos, la dracu'. Mai ales nu azi. Și nici femeile nu sunt.

•

Gøran se opri. Sejer simți că îi tremură tot corpul. Era martor la povestea reală. Asta îl făcea să se simtă și trist și ușurat, în același timp. O cruzime pe care nu voia să o vadă, dar la care era părtaș. Poate pentru totdeauna.

— Îmi amintesc coada ei, spuse Gøran. Am vrut s-o trag de ea.

— De ce? spuse Sejer.

— Era atât de lungă, de groasă, de tentantă.

•

— Ești furios? *m-a întrebat, precaută, iar eu am zis*:

— Da, foarte. Voi, femeile, sunteți atât de înțepate.

Apoi, a făcut o mutră ciudată și a tăcut.

— Sau poate că nu sunteți înțelepte? *Nu dacă ești pregătită pentru bătrânul Gunder, caz în care ar trebui să fiu destul de bun pentru tine.*

S-a uitat la mine fără expresie. A început să-și facă de lucru cu portiera. Am zis s-o lase dracului în pace, dar ea s-a speriat și a tras și a împins ca o nebună, iar eu m-am gândit că-i una dintre femeile alea isterice, care nu știu ce vor. Mai întâi vrea în mașină, apoi vrea să coboare. Așa că am condus mai departe. Am trecut pe lângă casa lui Gunder, iar ea s-a uitat la mine agitată. A început să strige. Așa că am frânat brusc. Nu purta centură și s-a lovit de parbriz.

Nu tare, dar a început să bocească.

•

Gøran inspiră adânc. Sejer își imagină mașina, așezată pieziș pe drum, și pe femeia agilă, palidă de teamă, cu o mână dusă la frunte.

Vocea lui Gøran se schimbă brusc. Deveni lipsită de viață, aproape ca și cum ar fi comentat din exterior. Se îndreptă în scaun și îl privi pe Sejer.

•

— Femeile din India au la fel de mult spațiu acolo jos ca norvegiencele? *am întrebat-o, și mi-am băgat mâna între coapsele ei. A luat-o razna. Complet. A deschis ușa și s-a împleticit afară.*

A alergat pe pajiște, îngrozită.

•

Și Linda, se gândi Sejer, se apropie pe bicicletă. Poate că dă să ia curba. Din clipă în clipă, va vedea mașina.

— Am luat o greutate de pe bancheta din spate și am alergat după ea, spuse Gøran. Sunt în formă. Era ușor să alerg și mă excita, dar și ea era rapidă. Alerga ca un nenorocit de iepure prin iarbă. Am prins-o la liziera pădurii. A fost ciudat. Am văzut lumină la fereastra lui Gunwald. Dar nu-mi păsa.

— A țipat? întrebă Sejer.

— Nu. Era ocupată să fugă. Tot ce auzeam erau picioarele ei prin iarbă și propria-mi respirație.

— Deci ai prins-o. Ce ai făcut apoi?

— Nu mai știu.

— Ba da, știi. Ce simțeai?

— Mă simțeam incredibil de puternic. Îmi luase foc corpul. Și ea era jalnică.

— Cum așa?

— Totul era jalnic. Că se ducea la Jomann. Cum arăta. Hainele, bijuteriile. Toți ciucurii ăia. Nici tânără nu era.

— Avea 38 de ani, spuse Sejer.

— Da, așa scria în ziar.

— De ce ai lovit-o?

— De ce? Aveam greutatea în mână. Și-a acoperit capul cu mâinile și a așteptat lovitura.

— De ce nu te-ai întors să pleci?

— Nu puteam.

— Trebuie să știu de ce.

— Pentru că îmi atinsesem culmea. Abia puteam respira.

— Ai lovit-o de multe ori?

— Nu cred.

— După ce s-a prăbușit, ai putut respira iar?

— Da.

— S-a ridicat, Gøran?

— Ce?

— Te-ai jucat cu ea?

— Nu. Voiam doar să termin treaba.

— În poiană erau urme peste tot. Trebuie să înțelegem.

— Dar nu îmi mai amintesc.

— Să continuăm. Ce ai tăcut când ai văzut că zăcea în iarbă?

— M-am dus spre Norevann.

— Ce ai făcut cu hainele?

— Le-am aruncat în lac.

— Te-ai îmbrăcat cu hainele de sală?

— Așa cred.

— Și greutățile?

— În mașină. Una avea sânge pe ea.

— Aveai zgârieturi pe față. Te-a zgâriat?

— Nu cred. M-a lovit cu pumnii în piept.

— Cât timp ai stat lângă lac, Gøran?

— Nu știu.

— Îți amintești la ce te gândeai când te-ai întors în mașină?

— Mi-e greu. M-am dus la Lillian.

— Iar amesteci realitatea cu ficțiunea.

— Dar așa a fost. Am văzut-o în oglindă. Mi-a făcut semn de la geam, ascunsă după perdea.

— De ce te-ai întors la locul faptei?

— M-am întors?

— Pierduseși ceva? Pe care trebuia să îl găsești?

Gøran clătină din cap.

— Nu. M-a cuprins panica. Dacă mai trăia și vorbea? Așa că m-am ridicat și m-am întors la mașină. Am condus înapoi. Am văzut-o. Se împleticea prin poiană, ca o femeie beată. Un coșmar. Nu-mi venea să cred că încă mai trăia.

— Continuă.

— Striga după ajutor, dar foarte slab. Aproape își pierduse vocea. Atunci m-a văzut. A fost ciudat, dar a ridicat o mână și a cerut ajutor. Nu m-a recunoscut.

— Fiindcă îți schimbaseși hainele.

— Da, sigur.

Își pierdu o clipă concentrarea.

— A căzut în iarbă. Era într-un loc complet diferit de unde o lăsasem. Am luat una dintre greutăți și am fugit iar pe pajiște. M-am uitat la ea. M-a recunoscut. Ochii ei, în clipa aceea, erau de nedescris. A strigat după ajutor, cred, într-o limbă străină. Poate se ruga. Apoi am lovit-o de multe ori. Cred că m-am gândit cât de ciudat era că o persoană putea avea atâta viață. Dar n-a mai mișcat.

— Gantera, Gøran – ce-ai făcut cu ea?

— Nu-mi amintesc. Cred c-am aruncat-o în lac.

— Deci te-ai întors la Norevann?

— Nu. Da. Nu știu.

— Apoi?

— Am condus o vreme.

— Apoi te-ai dus acasă. Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu mama. Am făcut un duș.

— Hainele tale de sală?

— Le-am pus în mașina de spălat. După aceea, le-am aruncat. Nu le-am putut curăța.

— Gândește-te la femeie. Ții minte ce purta?

— Ceva închis la culoare.

— Îți amintești părul ei?

— Era indiană. Cred că era negru.

— Purta cercei? Îți amintești?

— Nu.

— Mâinile cu care te-a lovit.

— Maronii.

— Cu inele?

— Nu mai știu.

Căzu cu capul pe masă.

— Mărturisești că ai ucis-o pe Poona Bai? Pe 20 august, la ora 21:00?

— Dacă mărturisesc? spuse Gøran, speriat.

Parcă se trezise brusc.

— Nu știu. M-ai întrebat de imagini și ți-am spus.

Sejer îl privea calm.

— Ce să scriu în raport, Gøran? Că acelea sunt imaginile pe care le ai despre uciderea Poonei?

— Da, ceva de genul. Dacă e OK.

— Nu mi-e foarte clar, spuse încet Sejer. Mărturisești?

— Să mărturisesc?

Din nou aceeași expresie temătoare în ochii lui Gøran.

— Cum crezi că sună tot ce mi-ai spus?

— Nu știu, spuse Gøran.

— Mi-ai oferit imagini. Sunt ele și amintiri?

— Așa cred.

— Amintirile tale din 20 august. O încercare autentică de a reconstitui ce s-a întâmplat între tine și Poona Bai?

— Da, așa cred.

— Deci ce mi-ai spus, Gøran?

Gøran se aplecă peste masă. Disperat, își înfipse dinții în mâneca bluzei.

— Am mărturisit, spuse el. Am mărturisit.

Capitolul 23

Friis încerca să se controleze.

— Îți dai seama ce ai făcut? spuse el răgușit. Pricepi cât este de grav?

— Da, spuse Gøran.

Zăcea pe pat, moțăind. Era complet calm.

— Ai mărturisit cea mai gravă dintre crime, cu o pedeapsă pe măsură. În ciuda faptului că poliția n-are nici cea mai vagă urmă de dovadă. E sub semnul întrebării dacă ar putea construi un caz cu o bază atât de șubredă. În plus, trebuie să găsească un juriu dispus să te condamne doar pe baza presupunerilor și a probelor indirecte.

Se plimba de colo-colo, furios.

— Înțelegi ce-ai făcut?

Gøran se uită la Friis, surprins.

— Și dacă am făcut-o eu?

— *Dacă*? Ai spus că ești nevinovat. Te-ai răzgândit?

— Nu-mi mai pasă. Poate că am făcut-o. Am stat în camera aia multe ore și m-am gândit la multe lucruri. Nu mai recunosc adevărul. Totul e adevărat și nimic nu este. Nu pot să mă antrenez și mă simt ca și cum aș fi drogat.

— Au pus presiune pe tine, spuse Friis. Te rog să-ți retragi mărturisirea.

— Ai fi putut să stai cu mine! Așa cum ți-am cerut! E dreptul meu!

— Nu e o strategie bună, spuse Friis. E mai bine ca eu să nu știu ce s-a întâmplat acolo. Așa pot să critic metodele lui Sejer. Mă auzi? Vreau să-ți retragi mărturisirea.

Gøran îl privi uimit.

— Nu e cam târziu?

Friis începu din nou să se plimbe.

— I-ai oferit lui Sejer ce-și dorea. Mărturisirea.

— Cauți adevărul?

— Încerc să-ți salvez pielea! spuse Friis aspru. Este treaba mea și la asta mă pricep. Cerule, ești tânăr! Dacă te condamnă, o să stai la zdup multă vreme. Cei mai buni ani din viață. Gândește-te!

Gøran se întoarse spre perete.

— Poți pleca și la naiba cu asta.

Friis se așeză lângă el.

— Nu, spuse el, nu plec. Ai mărturisit sub presiune o crimă pe care n-ai comis-o. Sejer e mai în vârstă și reprezintă autoritatea. Ți-a exploatat tinerețea. Este un avort al justiției. Ești complet spălat pe creier. Vom retrage mărturisirea și vor trebui să se descurce. Acum odihnește-te. Mai avem mult de luptat.

— Trebuie să vorbești cu ai mei.

•

Faptul că mărturisirea abia ce fusese publicată când ziarele trebuiră să-și informeze cititorii că fusese retrasă, îi făcu pe cei care citeau presa la Cafeneaua lui Einar să caște ochii. Cei care se îndoiau și care-i susținuseră nevinovăția se simțeau trădați. În adâncul inimii, nu le venea să creadă că un tânăr ar putea mărturisi cum zdrobise capul unei femei într-o poiană, fără să o fi făcut. Simțeau că li se face rău doar gândindu-se la asta. Gøran nu era cine credeau ei că era. Nu pricepeau argumentele juridice și tehnice din articole, unde erau arătate exemple de oameni care mărturisiseră crime și multe fapte pe care nu le comiseseră. Un ziar prezenta mai multe cazuri. Se gândiră și simțiră că era imposibil și că oamenii dintr-un juriu ar crede la fel.

Cafeneaua era tăcută. Fără dezbateri. Doar oameni care-și puneau întrebări. Mode zise că nu, pentru Dumnezeu, n-aș fi crezut. Nudel tăcea și Frank clătina din capul lui mare. Ce naiba să creadă? Ole Gunwald era ușurat. Arătase cu degetul spre Einar, care se dovedise la fel de nevinovat ca zăpada. E drept, așa crezuse și despre tânărul Seter, dar nu avea suficientă imaginație să

accepte ideea unui tânăr furios, prea puternic, care fusese respins de iubita lui. Și apoi de amantă, așa se zicea. Cum titraseră ziarele? „Un ucigaș cu o forță brutală”.

Gunder răspunsese de două ori la telefon ca să asculte explicațiile lui Sejer. Prima dată îi spusese că, în sfârșit, ajunseseră la un rezultat, iar numai după câteva ore îl sunase ca să-l anunțe că mărturia fusese retrasă, ceea ce nu-l îngrijora pe inspector, pentru că mărturia cântărea greu. Sperăm ca Gøran să fie condamnat, spusese Sejer, părând convingător. Gunder îi mulțumise, dar nu mai voia să audă nimic despre asta. Voia doar să se termine totul.

— Ce vă face sora?

— Nicio schimbare.

— Nu renunțați.

— Nu. Nu mai am pe altcineva.

Gunder se gândi o vreme. Voia să spună ceva.

— Am primit o scrisoare de la fratele Poonei. E în sertar. O scrisoare de la Poona, pentru el, după nunta noastră. I-a povestit totul. S-a gândit că o vreau.

— V-a bucurat?

— E în indiană, spuse Gunder. În marathi. Nu o pot citi.

— Pot să mă ocup să o traduc, dacă doriți.

— Aș vrea, mulțumesc.

— Să mi-o trimiteți.

•

Robert Friis insista că mărturia lui Gøran era incompletă. Că nu recunoscuse crima în niciun fel. Nu își amintea cum arătau hainele femeii. Nu pomenea de sandale, nici de ceva neobișnuit precum broșa norvegiană de pe bluză. Nu se pronunța cu privire la aspectul fizic al decedatei, deși toți cei care mai intraseră în contact cu ea pomeneau de dinții ieșiți în afară. Este o reconstituire, tuna Friis, oferită într-un moment de îndoială și oboseală. Când era întrebat unde mai

precis își aruncase hainele în Norevann, Gøran nu fusese deloc precis. Mărturia inițială era plină de goluri și detalii fără legătură între ele. Reconstituirea ulterioară avea să arate asta. Friis dădu peste Sejer la cantină și, cu toate că inspectorul se holba la sandvișul său cu creveți, Friis se trânti la masa lui. Era flecar, dar și profesionist. Sejer vorbea puțin, dar era sigur pe sine.

— E omul nostru și știi asta, spuse el, încordat, înfigând furculița într-un crevete.

— Probabil, spuse Friis, dar n-ar trebui condamnat pe baza a ceea ce ai până acum.

Sejer își șterse maioneza de pe buze și îl privi pe avocat.

— Mai devreme sau mai târziu va fi eliberat în comunitate dar, dacă iese basma curată, va fi mai departe o bombă cu ceas.

Friis zâmbi și mușcă din sandviș.

— Cred că nu te ocupi de crime încă necomise. Ești deja suficient de ocupat cu cazurile de pe birou. La fel și eu.

O vreme mâncară amândoi.

— Cel mai rău este, spuse Sejer, că Gøran s-a simțit în largul lui pentru prima dată de multă vreme. Retrăgând mărturisirea, va trebui să retrăiască totul. Nu-l duce nicăieri. Ar fi trebuit cruțat.

Friis sorbi din cafea.

— N-ar fi trebuit pus sub acuzație. Ești de mult în branșă. Mă uimește că ai riscat.

— Știi că am fost nevoit, spuse Sejer.

— Și știu și cum lucrezi. Ești de partea lui. Îi faci complimente. Asculți cu simpatie, îl bați pe umăr. Ești singurul care-l poate scoate din camera aceea și duce în alt loc, indiferent de drepturile lui. Sunt primele lucruri pe care i le răpești.

— Aș fi putut să urlu la el și să-l lovesc, spuse Sejer. Ai fi preferat așa?

Friis nu răspunse. Mestecă o vreme, cu grijă. Apoi spuse aspru:

— Ai plantat o femeie indiană în conștiința lui. Așa cum a făcut o dată un om de știință cu un urs polar. Un experiment și atât.

— Serios?

— Joacă-te cu mine. Dacă știi jocul.

— Cred că da.

— Gândește-te la orice timp de câteva secunde. Creează o imagine. Totul e permis, cu excepția unui urs polar. În afară de el, orice. Dar să nu te gândești la un urs polar. Ai înțeles?

— Mai bine decât crezi.

— Gândește-te.

Sejer se gândi, continuând să mănânce. În minte îi veni repede o imagine. O privi.

— Deci?

— Văd o plajă tropicală, spuse Sejer. Cu apă azurie și un palmier. Și valuri înspumate.

— Și pe plajă ce vezi? îl tachină Friis.

— Ursul polar, recunoscu Sejer.

— Iată. Ai evadat cât ai putut de departe de nordul Norvegiei, dar nenorocitul de urs te-a urmărit și la tropice. Eu l-am plantat. Așa cum ai plantat-o pe Poona Bai în mintea lui Gøran.

— Dacă nu-ți plac metodele mele, va trebui să le ții companie clienților tăi la interogatorii.

— Sunt prea mulți, spuse Friis.

— Înregistrarea video va fi gata curând.

•

În biroul lui îl găsi pe Skarre. Fără un cuvânt, el îi întinse un plic cu un articol tăiat dintr-un ziar. Sejer și citi.

— *Bărbat* (*29 de ani*) *găsit pe strada Oslo. Decedat în urma rănilor.* În cutia poștală? Fără timbru?

— Întocmai.

Sejer îl privi cu atenție.

— Te sperie?

Skarre își ciufuli buclele, nervos.

— Cineva mi-a tăiat cauciucurile de la mașină cu un cuțit. Aici e vorba tot de un cuțit. Oricine mi-a lăsat chestia asta, a venit la mine acasă. M-a urmărit. Vrea ceva de la mine. Nu înțeleg.

— Ce zici de Linda Carling?

— M-am gândit, dar nu e un mod de acțiune tocmai feminin. Nici tăierea cauciucurilor.

— Poate că nu e prea feminină.

— Nu știu cum e. Am sunat-o pe mama ei. Își face griji pentru ea. Spune că s-a schimbat complet. Nu mai merge la școală. Se îmbracă diferit și a devenit foarte retrasă. Dă cutiile de calmante peste cap, una câte una. A mai zis ceva ciudat: că i s-a schimbat vocea.

— Ce?

— Îți amintești că avea o voce ascuțită, ciripitul acela pe care-l au adolescentele?

— Da, și?

— Nu mai e așa. Vocea ei a devenit mai profundă.

Sejer privi din nou articolul.

— Fii bun și ai grijă de tine.

— Are 16 ani. Dar, bine, o să mă uit peste umăr. Mă tot gândesc la pastilele alea.

— Se droghează, spuse Sejer.

— Sau suferă. Din cauza atacului.

•

Linda cosea ceva pe o bluză albă. Ședea foarte cuminte sub lampă, cosând cu o meticulozitate și o dedicare nemaivăzute. Mama ei nu știa nici de unde avea bluza.

— E nouă? De unde ai avut bani?

— Am luat-o de la Fretex cu 45 de coroane.

— Nu-ți stă în fire să porți bluze albe.

— E pentru o ocazie specială.

Mamei sale îi plăcu răspunsul. Presupuse că era vorba despre un băiat, ceea ce era parțial adevărat.

— De ce schimbi nasturii?

— Cei aurii arată prostesc, spuse Linda. Îi prefer pe cei de baga.

— Ai ascultat știrile azi?

— Nu.

— Îl trimit pe Gøran la proces, chiar dacă și-a retras mărturisirea.

— Aha, spuse Linda.

— Va ajunge acolo în trei luni. Nu pot să cred c-a fost el.

— Eu pot. N-am fost sigură la început, dar acum sunt.

Continuă să coasă. Mama ei văzu cât era de frumoasă. Mai matură. Mai tăcută. Dar își făcea griji.

— Nu te mai vezi cu Karen?

— Nu.

— Păcat. E drăguță.

— Da, spuse Linda. Dar groaznic de neștiutoare.

Mama ei fu uimită.

— Despre?

Linda puse jos bluza.

— E doar un copil.

Apoi continuă să coasă. Trase firul în jurul nasturelui și făcu nod.

— Ce ciudată e chestia cu Gøran, spuse mama ei gânditoare. Chiar pot să-l condamne doar pe baza unor dovezi circumstanțiale? Apărarea spune că nu există nici urmă de dovadă concludentă. Citat din ziar.

— O singură dovadă circumstanțială n-ar însemna prea mult. Dar dacă sunt suficiente, natura cazului se schimbă.

— Cum așa?

Își privi fiica uluită.

— Prevalența dovezilor.

— De unde naiba înveți asemenea cuvinte?

— Din ziare, spuse Linda. Conduce o mașină ca aceea pe care am văzut-o eu. Era îmbrăcat ca bărbatul pe care l-am văzut eu. Nu-și găsește hainele pe care le purta, nici încălțările. Nu poate spune unde a fost și a zis mai multe minciuni drept alibi, toate infirmate. Avea fața zgâriată a doua zi

după crimă. Avea în mașină ceva ce putea fi arma crimei. Pe victimă au fost găsite urme de magneziu, probabil de la Adonis, iar el a venit direct de acolo, unde fusese cu iubita lui, care tocmai se despărțise de el. Și în timpul interogatoriului a mărturisit. Ce vrei mai mult?

Mama ei clătină din cap, derutată.

— Doamne, nimic. Se uită iar la bluza albă. Când o porți?

— Când mă văd cu cineva.

— În seara asta?

— Cândva.

— Ce misterios!

Mama ei avu din nou un sentiment straniu.

— Ești tare ciudată zilele astea. Nu te înțeleg. E totul bine?

— Da, sunt foarte fericită.

— Și școala?

— Am nevoie de o pauză.

Ridică privirea, pierdută în gânduri. Ridică și bluza albă în lumină.

Vedea limpede, în minte, bluza roșie și lipicioasă din pricina sângelui lui Jacob. Avea să o păstreze pe vecie, ca simbol al dragostei ei. Dintr-odată, izbucni în râs. Clătină din cap. Era cale lungă de la gând la faptă, înțelegea asta. Dar îi plăcea jocul. O făcea să se simtă vie. Să ia autobuzul în oraș. Să se ascundă în casa scării, cu cuțitul la spate. Să-l vadă brusc pe Jacob venind de pe stradă. În lumina felinarelor, buclele lui ar străluci ca aurul. Ea o să sară din beznă. Vocea lui e plină de uimire. Ultimele lui cuvinte sunt… Linda, tu ești?

Capitolul 24

Sejer stătea pe hol și asculta. Câinele apăru de după colț, tropăind.

— Ce faci, bătrâne?

Se lăsă pe vine și îl scărpină după ureche. Se mai îngrășase. Blana lui își revenea încet, încet.

— Hai aici, spuse el. Am cumpărat hamburgeri pentru tine, dar trebuie gătiți.

Câinele se așeză tăcut lângă aragaz, în timp ce Sejer troncănea tigaia și untul.

— Condimente? întrebă el politicos. Sare și piper?

— Ham, spuse Kollberg.

— Azi primești bere la draft. Berea e hrănitoare. Dar numai una.

Câinele arătă că asculta ridicând urechile pleoștite. Treptat, mirosul de carne preparată umplu bucătăria și el începu să saliveze.

— Ciudat, zise Sejer, privindu-l pe Kollberg. Înainte, ai fi devenit deja imposibil. Ai fi sărit, te-ai fi fâțâit și ai fi făcut un zgomot teribil. Acum stai cuminte. Vei mai fi vreodată la fel? se întrebă el, întorcând hamburgerii. Nu că ar conta. Te accept așa cum ești.

Mai târziu apăru Jacob, cu o sticlă. Îl salută îndelung pe Kollberg. Sejer aduse pahare și sticla lui de Famous Grouse. Se așezară lângă geamul dinspre oraș, care se potolea încet odată cu lăsarea serii. Câinele era la picioarele lui Sejer, sătul de mâncare și de bere. Prin geam se strecura un foșnet slab.

— Sara nu vine? întrebă Skarre.

— Nu, spuse Sejer. Ar trebui?

— Da, spuse Skarre.

Sejer sorbi din whisky.

— E cu tatăl ei. Nu se simte bine.

— Ce se întâmplă cu el? Am uitat.

— Scleroză multiplă. Face un nou tratament cu cortizon. E greu pentru el, se poartă ciudat.

— Știu totul despre tați dificili, spuse Skarre. Iar al meu nici măcar nu făcea tratament. Se îmbăta cu Sfânta Treime.

Remarca îl făcu pe Sejer să se uite lung la tânărul său coleg.

Skarre se ridică și scotoci prin standul pentru CD-uri. Sute de artiste – toate femei.

— Bărbaților nu le este permis să cânte în casa asta, Konrad? îl tachină el.

— Nu în casa mea.

Skarre scoase ceva din buzunar.

— Să fie cu noroc, Konrad.

— De unde ai știut? Luă CD-ul.

— Azi împlinești 51 de ani.

Sejer studie cadoul și îi mulțumi.

— Ești mulțumit?

— Judy Garland. Cerule, da!

— Că veni vorba de cadouri, spuse Skarre. Am mai primit un mesaj. Tot fără timbru. Cineva a fost iar pe la mine.

Sejer se uită la plicul galben. Era sigilat cu o agrafă. Skarre vărsă conținutul pe masă.

— Ce-s ăștia?

— Nasturi, zise Skarre. Doi nasturi aurii în formă de inimă, cusuți laolaltă cu ață.

Sejer îi ținu în lumina lămpii.

— Frumoși nasturi, spuse el. De pe ceva scump, poate o bluză.

— Nu mă interesează. Când stau aici, pe masă, în lumina lămpii, capătă o semnificație pe care nu o înțeleg.

— O propunere, spuse Sejer. Cred că vin din partea Lindei.

Zâmbi.

— Nu încerca să înțelegi. Oamenii care sună sau trimit lucruri nu acționează.

Felul lui așezat de a vorbi îl liniștea pe Skarre.

— Aruncă-i, spuse el, ducându-și paharul cu vin roșu la buze.

— Nasturii ăștia frumoși? Serios?

— Aruncă-i la gunoi. Nu-i vreau.

Sejer se duse la bucătărie, deschise ușa unui dulăpior, o trânti, și își puse nasturii în buzunar.

— Sunt la gunoi.

— De ce și-a retras Gøran mărturisirea? întrebă Skarre. Mă irită treaba asta.

— Gøran se luptă pentru viața lui, spuse Sejer. E dreptul lui. Va dura mult până ce închidem cazul.

— I-ai zis lui Jomann?

— Da. N-a zis cine știe ce. Nu e genul răzbunător.

Skarre zâmbi, gândindu-se la Gunder.

— Jomann e ciudat, spuse el. Simplu, ca un copil.

Remarca îi atrase o privire severă din partea lui Sejer.

— Nu ar trebui să pui semnul egal între elocvență și inteligență.

— Credeam că există o legătură, mormăi Skarre.

— Nu și în cazul lui.

Băură în tăcere, o vreme. Skarre își scoase punga de jeleuri. Luă unul galben și îl muie în vin. Sejer se înfioră. Whisky-ul începea să-și facă efectul. Umerii i se relaxară și corpul i se încălzi. Jeleul lui Skarre se făcu portocaliu.

— Tu vezi doar tragedia, spuse Skarre.

— Ce altceva ar mai fi?

— Jomann e văduv. Nu-i tocmai o stare civilă nepotrivită pentru un tip ca el. În unele feluri, pare atât de mândru de situația asta, chiar dacă a murit. Acum se poate hrăni din asta tot restul vieții. Nu ești de acord?

Sejer înșfacă punga cu jeleuri din mâna lui Skarre.

— Cred că ți-a crescut glicemia.

Tăcere, din nou. Cei doi bărbați își ridicau paharele pe rând.

— La ce te gândești? întrebă Skarre într-un târziu.

— La cum se întâmplă lucrurile, spuse Sejer. Independent unele de celelalte. Așa încât să poată avea loc asemenea întâmplări oribile.

Skarre își umplu paharul.

— De ce a murit Poona? Fiindcă a ucis-o Gøran. Dar și pentru că Marie Jomann conducea groaznic. A avut un accident, așa că Jomann nu s-a dus să o ia pe Poona de la aeroport. Sau a murit pentru că n-a găsit-o Kalle Moe. A murit pentru că Ulla s-a despărțit de Gøran și pentru că Lillian a spus „nu". Atât de multe elemente. Atât de multe incidente care pavează calea răului.

— Mă gândesc la Anders Kolding, spuse Skarre.

— S-a speriat și a fugit la sora lui. Dar nu din cauza crimei. A fugit de un copil care urla și de o căsnicie pentru care, probabil, nu era pregătit.

— Fata de la benzinărie a spus că a făcut stânga.

— Toată lumea greșește, spuse Sejer.

— Einar avea valiza ei.

— E un laș, atât.

— Nu am încredere în Lillian Sunde.

Jacob își privi șeful în ochi.

— Cred că ne minte.

— Absolut. Dar nu în privința acelei seri.

Skarre își concentră privirea pe genunchi. Își adună curajul.

— Să fiu sincer, nu știu ce să cred. Poate că e nevinovat. Ai auzit despre scrisoarea primită de Holthemann?

— Da, am auzit de ea. O scrisoare anonimă, cu cuvinte decupate din ziare. *Ați arestat pe cine nu trebuie.* Am auzit și de femeia care a sunat să spună că e clarvăzătoare.

— A spus același lucru, zis Skarre.

— Exact. Iar dacă ofițerul de serviciu ar fi avut minte, i-ar fi notat numele și numărul de telefon.

— Nu ai lucra cu o clarvăzătoare, nu?

— Nu în condițiile ei. N-o fi vreun medium, dar poate că știe ceva despre crimă. Soot s-a gândit că era o pierdere de vreme. L-am certat.

— Așa ai făcut, spuse Skarre. Te-au auzit până la cantină.

— Propria mea mamă m-a amenințat cu degetul!

Sejer zâmbi melancolic.

— Dar mama ta nu mai e.

— Asta-ți dă o idee despre cât de tare am strigat. Ar fi trebuit să-mi cer scuze de la Soot.

— Și Elise? întrebă Skarre. De la ea ai vești?

În apartamentul lui Sejer se lăsă tăcerea.

— Elise nu mă mustră niciodată, spuse el.

Când Skarre se ridică să-și găsească haina, se făcuse târziu. Câinele tropăi pe urmele lui să-și ia rămas-bun. Avea picioarele încă slăbite, dar se întremau de la o zi la alta. Tocmai își luau la revedere când îi sperie soneria furioasă. Sejer, uluit, se uită la ceas: era aproape miezul nopții. O femeie aștepta în prag. Se uită la ea lung înainte să-și dea seama cine e.

— Îmi pare rău că vin atât de târziu, spuse ea. Dar nu vă rețin mult. Am un singur lucru de spus.

Sejer strânse clanța în mână. Femeia din fața lui era mama lui Gøran.

— Aveți copii? întrebă ea privindu-l cu ochi duri.

Îi tremura vocea. O văzu respirând greu sub haină. Era palidă.

— Da, spuse Sejer.

— Nu știu cât de bine îi cunoașteți, spuse ea, dar eu îl cunosc bine pe Gøran. Îl cunosc ca pe buzunarul meu, și n-a fost el.

Sejer se uita la picioarele ei. Purta ghete maronii înalte până la gleznă.

— Aș fi știut, zise ea. Câinele l-a zgâriat. Nimeni nu crede, dar eu l-am văzut în seara aceea, pe 20. Eram la fereastră, spălam vase, când a intrat

el pe poartă. Avea geanta pentru sală și, când a văzut câinele, a lăsat-o și au început să se joace. Ține la câine și se joacă dur. S-au rostogolit pe jos, ca niște copii. Avea fața zgâriată și avea sânge pe el când a intrat în casă. A făcut un duș, cântând.

O vreme nu mai zise nimic. Sejer aștepta.

— Ăsta e adevărul, spuse ea. Atât am avut de spus.

Se răsuci și plecă spre scări.

Sejer rămase o vreme pe loc, revenindu-și. Apoi închise ușa. Skarre îl privi uimit.

— *A cântat* în duș?

Cuvintele părură să atârne grele pe hol. Sejer se întoarse în living, privind pe geam. O urmări pe Helga Seter traversând parcarea.

— Ar cânta cineva în duș după ce a făcut așa ceva?

— Desigur. Dar nu de bucurie, probabil, spuse Sejer. La ce te gândești?

— La multe lucruri. La Linda Carling și la cine este ea, la ce a văzut de fapt, și la Gøran Seter, care e la mila acestor oameni care nu sunt de încredere.

— Vrei să înnozi capetele, spuse Sejer. Vrei să completezi puzzle-ul. Așa sunt oamenii. Dar realitatea e diferită. Doar pentru că unele piese nu se potrivesc nu înseamnă că Gøran e nevinovat.

Se întoarse cu spatele la el.

— Dar e al naibii de enervant, refuză Skarre să cedeze.

— Da, fu de acord Sejer. E al naibii de enervant.

— Să-ți spun ceva, recunoscu Skarre. Dacă aș fi în juriu când se judecă la tribunal, n-aș îndrăzni să îl condamn.

— Nu vei fi în juriu, spuse Sejer. E normal ca mama lui să creadă că Gøran e un fiu minunat. E unicul ei copil.

Sejer oftă și se întoarse.

— Cred că Gøran s-a întors după crimă, disperat. Cred că-și schimbase deja hainele, iar hainele în care se schimbase erau pline de sânge.

Trebuia să se întoarcă acasă. Cred că și-a văzut mama la geam. Sângele de pe haine avea nevoie de o explicație, așa că s-a aruncat asupra câinelui, ca să justifice zgârieturile și sângele.

Chicoti brusc.

— Ce e amuzant? întrebă Skarre.

— Mi-am amintit ceva. Știi că un șarpe cu clopoței te poate mușca la multă vreme după ce i-ai tăiat capul?

Skarre privi silueta prietenului său, care stătea la fereastră, și aștepta lămuriri.

— Să îți chem un taxi? întrebă Sejer, fără să se întoarcă.

— Nu. Merg pe jos.

— E ceva de mers. Și casa scărilor de la tine e cam întunecoasă.

— E o seară plăcută, iar eu simt nevoia de aer proaspăt.

— Deci nu ești îngrijorat? îi aruncă Sejer un zâmbet plin de afecțiune.

Dar întrebarea lui era serioasă.

Skarre nu răspunse. Plecă, iar Sejer rămase la geam. Nasturi aurii, se gândi, scoțându-i din buzunar. Cauciucuri tăiate. Tăieturi din ziare despre un tânăr găsit sângerând de moarte pe stradă. Ce însemnau? Jacob apăru în lumina felinarelor. Mergea cu pas săltat, îndepărtându-se de bloc și ieșind pe stradă. Fu înghițit de întuneric.

•

Doi bărbați ședeau în Cafeneaua lui Einar. Era trecut de ora închiderii. Nu mai era nimeni. Mode părea calm, iar mâna care ținea paharul era sigură. Einar fuma țigări rulate. Dinspre radio plutea o muzică în surdină. Einar slăbise. Lucra până târziu și mânca mai puțin, acum că era singur. Mode era neschimbat. De fapt, era neobișnuit de sigur pe sine, se gândi Einar, urmărindu-l pe furiș. Atât de neschimbat! Închisese benzinăria pentru noapte. De la geam vedeau firma galbenă, în beznă.

— De ce nu au vorbit niciodată cu tine? vru să știe Einar.

— Dar au vorbit.

Einar pufni.

— Dar nu ți-au verificat niciodată alibiul.

— N-au avut motiv.

— Dar au verificat pe toată lumea. Pe mine. Pe Frank. Nu mai zic de Gøran.

— Aveai valiza, spuse Mode. Nu e de mirare că te-au verificat.

— Eu cred că tu conduceai spre casă, de la bowling, cam pe la ora crimei.

— Ce știi tu despre asta? spuse Mode cu glas stins.

— Vorbesc și eu cu oamenii. Trebuie, dacă vreau să fiu la curent. Tommy crede că ai plecat pe la opt jumate.

— Ah, spuse Mode, zâmbind triumfător. Deci te-ai apucat să verifici tu alibiurile oamenilor. Dar Gøran a mărturisit. Așa că mă gândesc că e doar o glumă, nu?

— Și-a retras mărturia. Și dacă nu îl condamnă? spuse Einar. Crima va rămâne printre noi pentru totdeauna. Ne vom bănui mereu unul pe altul.

— Serios? întrebă Mode, sorbind din bere.

Era foarte liniștit.

— Spune-mi sincer, crezi că Gøran este vinovat?

— N-am idee, spuse Mode.

— Se vorbește despre mine? vru să știe Einar. Ai auzit bârfe?

— Nu pot spune că nu. Dar la naiba cu ele. Gøran e în arest. Trebuie să mergem mai departe.

Einar își strivi țigara în scrumieră.

— Sunt multe care nu se potrivesc. Spune la ziar că și-a aruncat hainele probabil pline de sânge, dar și gantera sau ce-avea el, în Norevann. Și totuși nu le-au găsit.

— În tot mâlul ăla, spuse Mode, cred că nici n-are rost să caute.

— Au fost și probleme cu reconstituirea. Poliția l-a constrâns la interogatoriu, probabil. Ca să obțină ce voiau. Așa fac ei.

— Cred că-i greu să-ți amintești detalii când te pierzi într-o ceață de sânge, spuse Mode.

— Deci știi cum e o ceață de sânge?

Mode nu tresări.

— Gândește-te numai că se plimbă cu greutățile alea în mașină, spuse el. Cred că fără ele nu se simte în siguranță, ceea ce spune multe.

— Oamenii au tot soiul de lucruri în mașină, spuse Einar, privindu-l. Tu ai mereu în mașină bila de bowling. Și când pleci la Randskog, și când vii. Cât cântărește?

— Zece kile, spuse Mode.

— Și îți plac femeile exotice, îl provocă Einar.

— Da? zâmbi el din nou.

— Te vedeai cu fata cea mare a familiei Thuan.

— Am avut o relație scurtă. N-am niciun regret. Ei sunt altfel.

Tăcură iar, privind pe fereastra întunecată, însă își descoperiră fețele reflectate în suprafața ei și se uitară în altă parte.

•

Gunder se duse la spital, după obicei. Își adună curajul să spună câteva cuvinte.

— Bună, Marie. S-a ajuns la tribunal. Dacă-l condamnă, va sta la închisoare mulți ani. După aceea, probabil că se vor milogi pentru reducerea sentinței, Gøran și avocatul lui. Vor spune că e prea dură, pentru că e tânăr. Din punctul meu de vedere, tânăr va fi și când iese. Un om trecut de 30 de ani încă are toată viața înainte. Poona, nu. Tu nu prea arăți ca înainte, spuse el cu greu. Dar îți recunosc nasul. Pare mai mare decât de obicei, pentru că ești atât de slabă. Știi de cât timp zaci aici? Nu-mi vine să cred. A trecut Karsten azi pe aici? Așa mi-a promis. A devenit un străin. Poate și pentru tine. În fond, n-a fost niciodată prin preajmă.

Tăcere. Ascultă respirația slabă a surorii lui. Lumina oribilă din tavan o îmbătrânea.

— Nu mai am ce să-ți spun, zise el trist. Am vorbit mult.

Lăsă capul în piept. Își fixă privirea asupra mecanismului de ridicare a patului, o pedală de pe podea. Rămase așezat, jucându-se cu ea.

— Mâine aduc o carte. Ca să-ți citesc. Va fi bine să mai schimb subiectul. Ce carte să aduc? Mă uit pe rafturi. Aș putea să-ți citesc *Oameni din toate popoarele* și putem călători împreună prin lume. Africa… India…

Ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse cu încheieturile. Ridică privirea și se uită la sora lui, printr-o perdea de lacrimi. Se uita drept la un ochi deschis. Încremeni când îi surprinse privirea. Se uita la el dintr-un loc îndepărtat, cu ochii plini de uimire.

•

Mai târziu, când agitația se mai liniști iar doctorul o examinase deja pe Marie, ea alunecă iar în starea ei anterioară. Gunder nu știa dacă îl recunoscuse. Probabil își va recăpăta cunoștința și și-o va pierde iar de câteva ori înainte să-și revină complet. Îl sună pe Karsten. Îi auzi vocea tremurând de panică. Se duse la mormântul Poonei, unde mai plivi Erica stufoasă, care suporta totul, de la îngheț la secetă. Săpă în pământul rece cu degetele, mângâind locul care-i aparținea Poonei. Atinse crucea de lemn și literele care-i construiau numele frumos. Când termină, nu se putu ridica. Trupul îi înțepenise. Nu-și putea mișca nici brațele, nici picioarele. Nu putea ridica privirea. După o vreme, i se făcu frig. Începură să-l doară spatele și genunchii. Avea mintea golită de teamă și de durere – un vid cu ecou. Putea rămâne așa până la primăvară. Nu avea niciun motiv să se ridice. Zăpada și gheața vor acoperi totul, curând. Gunder semăna cu o sculptură înghețată, cum

îngenunchease acolo, cu mâinile îngropate în pământ.

Văzu o umbră cu coada ochiului. Vicarul stătea lângă el.

— Jomann, spuse el. Cred că-ți e frig așa, în genunchi, aici.

O spuse cu multă blândețe. Ca vicarii, se gândi Gunder. Dar nu se putea mișca.

— Hai înăuntru, la căldură, spuse Berg.

Gunder încercă să se ridice, dar nu se putea mișca.

Berg nu era un tip solid, dar îl apucă pe Gunder de brațe și îl ajută. Îl bătu pe umăr, jenat. Îl împinse cu blândețe în fața lui, spre vicariat. Îl făcu să intre și-l ajută să se așeze. Focul ardea. Gunder începu să se dezghețe încetișor.

— Ce-am făcut? spuse el, în lacrimi.

Berg îl privi calm. Gunder respira cu dificultate.

— Am amăgit-o pe Poona să vină aici, în brațele morții, se jelui el. Am băgat-o în pământ, deși ea este hindusă și ar trebui să fie în altă parte. Cu zeii ei.

— Dar a vrut să vină aici, să fie cu tine.

Gunder își ascunse fața în mâini.

— Voiam să-i ofer tot ce e mai bun!

— Cred că ai și reușit, spuse Berg. Are un loc frumos. Dacă ai fi trimis-o înapoi, cu fratele ei, ți-ar fi părut rău. A trebuit să alegi între două soluții disperate. Se mai întâmplă. Nimeni n-ar putea să te învinuiască.

Gunder rumegă cuvintele. Apoi ridică privirea spre vicar.

— Mă întreb care a fost scopul Domnului în toate astea, spuse el, resemnat.

O scânteie de furie i se aprinse pe chip.

Berg privi pe fereastră copacii de afară. Cădeau frunzele.

— Și eu, spuse el.

După o vreme, Gunder reuși să se adune.

— În India, copiii jucau fotbal printre morminte, își aminti el. Arăta drăguț – firesc, cumva.

Berg se văzu nevoit să zâmbească.

— Ar fi drăguț. Dar nu eu decid.

Gunder se duse acasă. Rămase o vreme la baza scărilor. În cele din urmă, se hotărî. Se duse sus și scoase hainele Poonei dintr-o cutie. Încet, plin de respect, le luă una câte una și le agăță în dulapul din dormitor. Dulapul, până acum plin de haine cenușii și negre, arăta complet diferit. Îi așeză pantofii. Îi duse săculețul cu burete în baie. Îi așeză peria lângă oglindă. O sticluță cu parfum își găsi locul lângă after shave-ul lui. După aceea se așeză la masa din bucătărie și privi grădina. Afară se înnourase. Totul era cenușiu. Agățase o hrănitoare pentru păsări la fereastră. Le pusese mâncare de dimineață. Mintea îi gonea. Cum ar fi fost viața cu Poona? Așteptase și ea asta, la fel ca el? Sau pentru ea fusese doar un bărbat înstărit, cheia unui viitor confortabil, așa cum spusese sora lui? Acum, nu avea să afle niciodată dacă tot ce făcuseră însemnase ceva pentru ea. Dacă ar fi fost o soție iubitoare și o tovarășă loială. Sau dacă fusese doar fericită că lasă în urmă sărăcia din Mumbai. Cum putea să știe? Viitorul lui, pe care se străduia să și-l imagineze, era format din presupuneri și fantasme. Despre cum sperase că va fi. Și nici măcar nu-i spusese că o iubește. Nu îndrăznise. Cum mai regreta! Voia să strige asta de pe cel mai înalt munte, ca toată lumea să audă: Te iubesc, preaiubita mea Poona!

Ce este iubirea? Doar o dorință arzătoare, se gândi.

Își sprijini capul pe brațe și gemu, prins în capcana unei suferințe fără sfârșit. Ce-o fi crezut Poona când nu-l găsise, la aeroport? Unde era Marie? De ce avea nevoie?

A doua zi, în timp ce-și pregătea cafeaua, văzu dubița verde a poștașului. Se opri lângă cutia lui poștală. Așteptă ca acesta să plece, apoi verifică

ce-i adusese. O scrisoare. Se întoarse în bucătărie și o deschise. Era scrisoarea Poonei pentru fratele ei. Originalul, în indiană, și traducerea pentru el. Sejer adăugase un bilețel. Își găsi ochelarii, și-i puse pe nas și se străduí să nu le permită mâinilor să tremure. Începu să citească, iar afară se lumină. Un nor se dădu încet la o parte și lăsă soarele de octombrie să strălucească. Iarba sclipea. O pojghiță subțire de gheață acoperise scăldătoarea păsărelelor. O ciocănitoare cu pete ateriză lângă geam. Își înfipse ghearele în hrănitoare și începu să tragă de grăsimea și de semințele pe care Gunder le pusese acolo cu doar zece minute înainte. E bărbătuș, își spuse Gunder. Ceafa îi strălucea în lumina soarelui, roșie ca sângele. Citi încet scrisoarea, încremenit pe dinăuntru:

Dragul meu frate Shiraz,

A trecut multă vreme de când ne-am văzut ultima oară. Îți scriu despre un lucru important. Și trebuie să mă ierți că nu te-am consultat.

Sunt căsătorită. S-a întâmplat ieri. E un om bun, iubitor, modest. Are grijă de mine ca de un copil pe care vrei să îl ajuți și să îl protejezi. Se numește Gunder Jomann.

Domnul Jomann e mare și puternic, și chipeș. Adevărat, n-are mult păr și nici iute la minte nu pare. Dar fiecare pas pe care-l face este măsurat și fiecare gând, sincer. Are o casă și o slujbă în țara lui. Cu grădină și pomi cu fructe și tot felul de lucruri. Acolo e frig, spune el, dar mie nu mi-e frică. Are o aură de lumină și căldură. Vreau să fiu acolo pentru totdeauna. Nu mă tem nici de ce vei spune tu, dragă frate, pentru că-mi doresc asta mai mult decât orice. Voi călători în țara lui și voi trăi în casa lui. Pentru tot restul vieții. Nu există bărbat pe lume mai bun decât Gunder Jomann. Mâinile lui sunt atât de puternice și deschise! *Ochii lui sunt albaștri precum cerul. O putere*

tăcută emană din trupul lui mare. Viața cu el va fi bună. Fii fericit pentru mine!

Bucură-te, la fel ca mine, pentru tot ce s-a întâmplat.

Sora ta, Poona

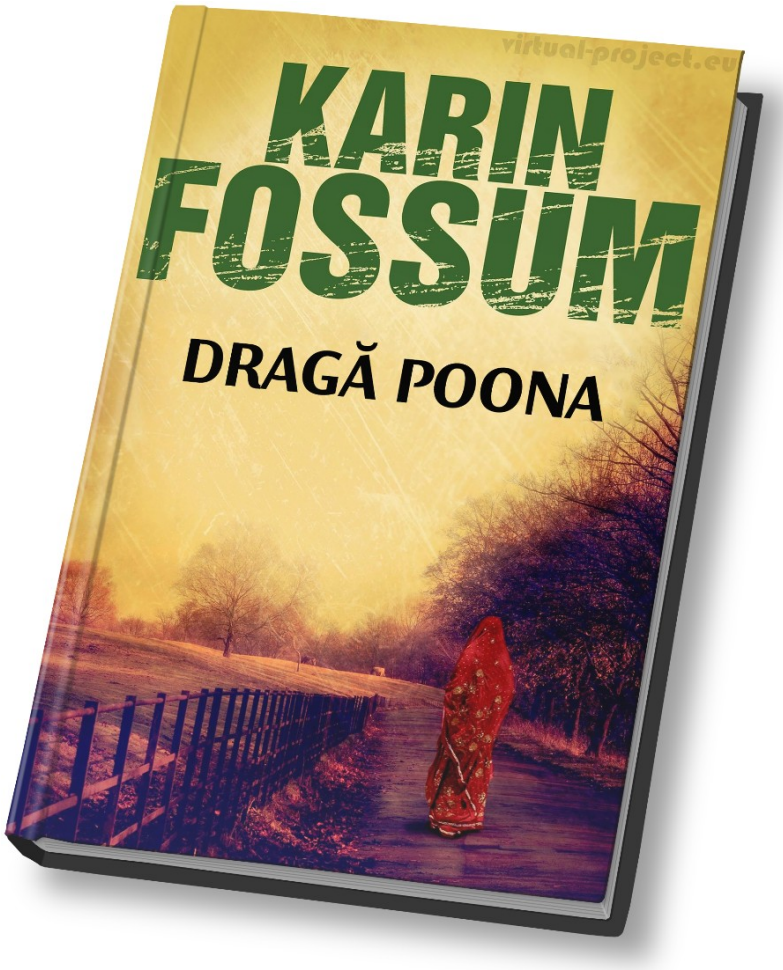

virtual-project.eu

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	20
Capitolul 3	30
Capitolul 4	38
Capitolul 5	47
Capitolul 6	60
Capitolul 7	69
Capitolul 8	79
Capitolul 9	91
Capitolul 10	100
Capitolul 11	113
Capitolul 12	122
Capitolul 13	132
Capitolul 14	139
Capitolul 15	149
Capitolul 16	159
Capitolul 17	171
Capitolul 18	186
Capitolul 19	201
Capitolul 20	211
Capitolul 21	226
Capitolul 22	244
Capitolul 23	256
Capitolul 24	264